

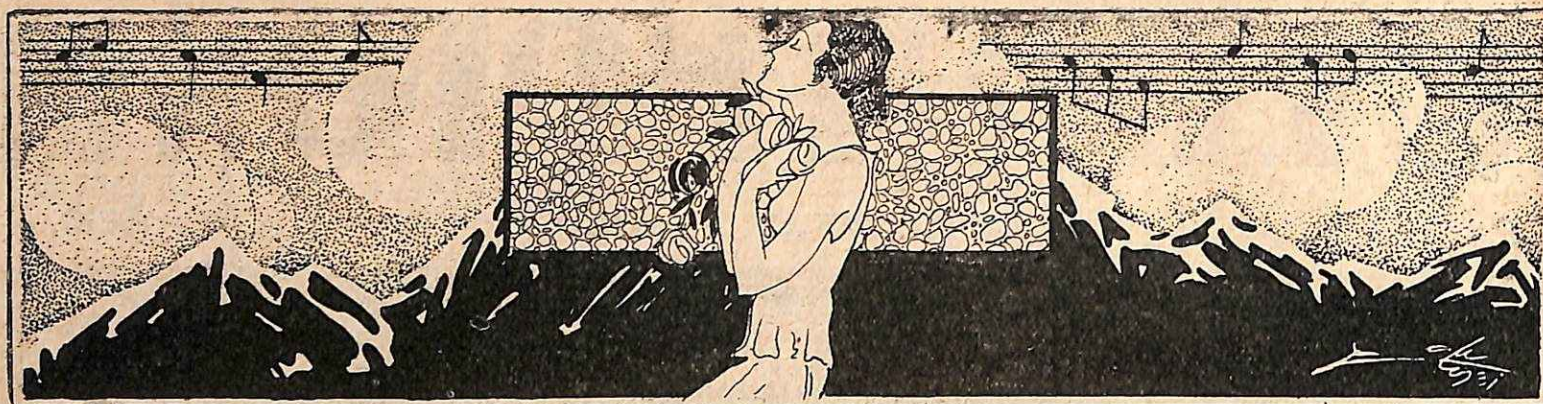
ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΕΤΟΣ Α' ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ ΑΡΙΘ. 4

ΑΣΠΑΣΙΑ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ

ΕΡΑΤΟ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΟΥΣΑΣ

ΙΔΡΥΘΗ
ΕΝ
ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
1912

Εγερτήριο

ΙΔΡΥΘΗΣ
ΚΑΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

ΤΟΥ ΕΡΩΝΗΜΑΤΟΣ — ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ — ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΥΨΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Δ!

(συνέχεια από το προηγούμενο)

Διότι πιδ μέσα στα βάθη της ψυχής των δέν μπορεί παρά, με δλον τόν ξεπεσμόν τους, νά διασώζονται ατταδιστικῶς σπέρματα τινί, ἰδ ὅττες τινές, μαραμμένες ἤδη καί ἀτροφημένες, τῆς πολυχύμου ἰδιοσυστάσις των, ἦτις εἶχε τήν δύναμιν νά τοῦς ὠθήσῃ κάποτε εἰς μεγαλουργήματα, καί αἱ ὅποται ἰδιότητες μέ μίαν ἐπίμονον, συστηματικὴν καί ἐπιστημονικὴν θεραπείαν, μένα ἐπίμονον καί κατάλληλον γαλθανισμόν, νά μὴ μπόρῃ παρά νά ἀναζωογονηθοῦν καί ἀναζήσουν.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ

Ἐκεῖνο λοιπόν τὸ ὅποιον πρέπει νά γίνη καί μᾶς ἐπιβάλλεται νά γίνη θά ἐρευνήσωμεν εἰς τὰ ἐπόμενα φύλλα. Καί εἰς αὐτὴν ἀπάνω τὴν ἐρευναν μᾶς καί ἀναζήτησιν τοῦ δρόμου διὰ τοῦ ὁποίου θά ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον, ζητοῦμεν, ἐπαναλαμβάνομεν, τὰ φῶτα, τὴν πείραν, τὴν συμβολήν, τὸ ἐνδιαφέρον τέλος δλων τῶν ἐπιλέκτων Ἑλλήνων, δλων τῶν γονίμων, τῶν θηλυκῶν μυαλῶν, τῶν ἀπὸ τὴν φύσιν εὐρώστων, ποῦ ἔχουν τὸ χάρισμα νά διεισδύουν, ὅχι διὰ τῶν ἀψυχῶν διδλίων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας ἀμέσου ζωντανῆς παρατηρήσεως εἰς τὸ βάθος τῶν καταστάσεων, τῶν οἰωνδήποτε καταστάσεων, νά τὰς ἐρευνοῦν «κι' ἀπὸ μέσα κι' ἀπὸ ἔξω», κι' ἀπὸ πάνω κι' ἀπὸ κάτω», καί ἔτσι ὅτι θά δοῦν θά εἶνε τὸ πιδ καθαρά εἰδομένον, τὸ πιδ φυσικόν ἀλλὰ καί τὸ πιδ ἄρτιον.

Ἡ μεγαλοσύμαντος αὐτῆς ἐρευνα τὸ πὼς τοῦτέστιν ὁ λαός θά μορφωθῇ πολιτικῶς ὥστε νά αὐτοκυβερνή-

ται πραγματικῶς καί ὅχι φαινομενικῶς, ὅπως σήμερον καί γενικώτερον, ἀπὸ τι πύσχομεν καί πὼς θά θεραπευθῶμεν, θ' ἀποτελέσῃ τὴν λυδίαν λίθον, ἀπάνω εἰς τὴν ὁποίαν θά δοκιμασθοῦν αἱ ἀξίαι αἱ πραγματικαί καί θά διακριθοῦν ἀπὸ τὰς ἐπιφανειακάς, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον «γυαλίζου» μᾶ δέν κ ὁ οὖν» καί τῶν ὁποίων ἡ χρησιμότης εἶναι προβληματικὴ καί ἂν δέν εἶναι ἐπιζημία. Εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἑλληνικὸν πρόβλημα θά δοθῇ εὐκαιρία νά διακριθοῦν οἱ ἀφ' ἑαυτῶν σοφοί — οἱ ὅποιοι μᾶς χρειάζονται σήμερον, — ἀπὸ τοῦς ἐξ ἐτέρων σοφοῦς, τοῦς ἀναμνησκόμενους ξένας ἰδέας καί ξένα φῶτα — οἱ ὅποιοι δέν μᾶς χρειάζονται καθόλου διὰ νά μὴ συσκοτίζουν μέ τὰς ἀκοθορίστους καί ἐτεροφώτους γνώμας των καί ἐτεροφώτους ἰδέας των, περισσότερον τὸ δύσκολον πρόβλημα. Ἐάν δέ ἐμφανισθοῦν, ὡς ἐλπίζομεν, πολλοὶ ἡ ὅλγοι καί ἐκείνοι, εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων θά συνδυάζεται ἡ ἐξ ὑποκειμένου σοφία μέ τὴν ἐξ ἀντικειμένου τριαύτην, τοῦτο θά εἶναι εὐτύχημα, καθ' ὅσον αἱ γνώμαι καί παρατηρήσεις των θά εἶναι αἱ ἐμβριθέστεραι, καί ἡ συμβολὴ των διὰ τὴν προσπάθειαν τῆς Ἑθνικῆς ἀνάρρῶσεως, ἡ πολυτιμώτερα. Εὐχόμεθα νά μᾶς ἀποκαληφθοῦν τέτοιοι πλεῖστοι ὅσοι, τοῦς ὁποίους ἔως τώρα ἡ μετριοφροσύνη των ἀφ' ἑνός, ἡ συναίσθησις τῆς ἀξίας των ἀφ' ἐτέρου, καί ὁ θόρυβος τῶν ἐπιτηδεῶν μετ' ὁσῆτων ἐκ τρίτου, ἔκαμαν νά θέσουν ἑαυτοὺς παράμερα, αὐτοαχρηστευθέντες, ἀδικοῦντες οὕτω ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἀδικούντες περισσότερον καί τὴν χώραν των.

Τὸ «Ἐγερτήριο» θά θεωρήσῃ τιμὴν τοῦ ἀλλὰ καί ὑψίστην εὐχαριστήσιν τοῦ νά τοῦς ὑψώσῃ καί ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν Πανιλλήνιον ἀναγνώρισιν καί ἐκτίμησιν, ἵνα οὕτω ἀποδοθοῦν «τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι». Οὐχ' ἦττον ἂς μὴ λησμονοῦν καί οὗτοι ποτὲ τὸ σοφὸν «Σὺν Ἀθηνᾶ καί χε'ρα κίνει». Ἡ ζωὴ εἶναι ἀγὼν καί ἀγὼν διηνεκής. Καί τὸ νά μὴ κινῶν οἱ ἱκανοί, χρηστοί, καί ἀξιοί, τὴν χειρὰ των διὰ νά μὴ παραμερίζονται καί θάπτονται ἀπὸ τοῦς ἀνικάνους καί ἐπιτηδεῖους, τοῦτο εἶναι ὅλο εἰς βάρος τον, ὅχι μόνον ἐξ ἀπόψεως τοῦ ψυχι-

ΑΠΑΜΟΡΦΩΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Κάποιος γνωστός μου, αρκετά δέ δόριμου ηλικίας και αρκετά καλής θρησκευτικής παιδείας, — έχει φάει όλους τούς 'Αρχαίους 'Ελληνες συγγραφείς — τούς γνωρίζει απ' έξω και ανακατωτά, και όλους ωσαύτως τούς μεγάλους πατέρας της 'Εκκλησίας και τας συγγραφάς αυτών.

Επειδή δέ και τὸ ἐπάγγελμά του εἶνε συναφές πρὸς τὰ θρησκευτικά, δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ «δοῦν σταθὴ καὶ δοῦν βρεθῆ» νὰ διδάσκῃ τὰ ὠραία ἀποφθέγματα πότε τῶν Πατέρων τῆς 'Εκκλησίας καὶ πότε τῶν 'Αρχαίων Σοφῶν. Ἐνῷ λοιπὸν εἶναι μέχρι μυελὸς δούτων χριστιανός, κατ' αὐτόν, διότι καθ' ἡμᾶς, δὲν εἶναι οὔτε κατὰ τὸ νόμιμον, καὶ οὐδὲν καμμία συζήτηση σχετικὴ τὴν κοιτήσατε στὸν τοῖχον, ξεγλυστράει δυχρούμενος εἰς τὴν 'Ανεξενούργητον βουλὴν 'Εκείνου, ὅν πιστεύει, ἐπαναλαμβάνοντες, ἀκράδαντος ὡς καὶ εἰς τὴν κρίσιν, ἣν θὰ ἐκφέρῃ οὗτος δι' αὐτόν μετὰ θάνατον. Καὶ ἐν τούτοις ὁ τέτοιος ὁ βαθύτατα μορφωμένος, ὁ ἀκράδαντος πιστεύων

κοῦ σθένους αὐτῶν ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀπόψεως τῆς πρὸς τὴν χώραν ἐπιτελέσεως τοῦ καθήκοντος τῶν. Τὸ νὰ μὴ χρησιμοποιοῖς τὰς ἱκανότητος σου ὑπὲρ τῆς χώρας σου εἶνε παράληψις καθήκοντος, ἀλλ' ἡ παράλειψις αὕτη γίνεται ἀκρίβη οὐσιωδεστέρα, πὺδ συνεπὲς ἐπιζημία καὶ πὺδ ἀξιοκατά-

κριτος δταν διευκολύνῃ τὴν κατὰσχυσιν τῶν κακῶν καὶ φαύλων. Τὸ ξαναεπαναλαμβάνοντες καὶ ἐδῶ αὐτὸ πὺδ ἐτονίσσαμεν στὸ πρῶτον ἄρθρον καὶ τὸ δποῖον ἔχει ἀπόλυτο κῆρος διότι κάποιος πολὺ μεγάλος ὁ Θεοκυδίδης, τὸ εἶπε :

«Ὁ δυνάμενος νὰ παύσῃ ἕνα κακὸ πὺδ γίνεται καὶ ὁμῶς δὲν τὸ πράττει, συντρέχει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ κακὸ» Γίνεται δηλαδὴ ἐγκληματίας, ἀρνητικὸς καὶ χωρὶς ἴσως νὰ τὸ ἐννοῇ.

εἰς δλα τὰ δόγματα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὅστις νομίζει ὅτι εἶνε σωτὴς χριστιανός, εἶναι βαθύτατα ἀντιχριστιανικός. Εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀντιχριστιανός. Διότι ἐνῷ εἶναι σχετικὰ εὐπορος, κερδίζων ὑπὲρ τῆς ἐκαχιλιάδας τὸν μῆνα, ἀνευ οἰκονομικῶν ὑποχρεώσεων, «δὲν δίδει οὔτε τοῦ θεοῦ τοῦ νερός».

Ἡ τσιγκουνιά του λοιπὸν ἡ ἀσπλαχνία του, τὸ πρῶτον γνώρισμα τῆς κατ' οὐσίαν ἀντιχριστιανικότητος του. Ἀλλ' ἐπακολουθεῖ καὶ δεύτερον ἀντιχριστιανικὸν γνώρισμα τὸ δποῖον τὸν ἀποξενώνει τελείως τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος. Εἶναι φίλαυτος, εἰς τὸν ὑπερπέρτατον, καὶ ἀφίλλατος εἰς τὸν ὑπερυπέρτατον. Οὔτε τοῦ θεοῦ τοῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην εὐκολίαν ἢ χάριν δονδῆποτε ἀνέξοδον καὶ ἀκρίβη ἢ νὰ ὑποβῇ εἰς τὸν ἐλαχιστότατον κόπον χάριν τῶν ἄλλων.

Κάποιος φίλος του, ὕστερα ἀπὸ μακρὰν γνωριμίαν πὺδ τὸν εἶχε κοπλημιντάρη καὶ περιποιηθῇ ποικιλοτρόπως, πὺδ τοῦ εἶχε κάμῃ καὶ δῶρα ἀκόμη, χωρὶς ὡς ἀντάλλαγμα νὰ λάβῃ ποτὲ τὸ ἐλάχιστον, οὔτε κἂν ἕνα καφέ, τοῦ ἐζήτησε τὴν ἐξῆς χάριν : Κάποτε ὁ πιστὰ χριστιανός, τοῦ ἀπήγγειλεν ἕνα ὠραῖον χωρίον τοῦ Πλάτωνος, τὸ δποῖον πρὸς ὀλίγου εἶχε διαβάσῃ. Τὴν ἐπομένῃν ὁ φίλος τοῦ πιστοῦ χριστιανοῦ εἶχε λησιμονῆσιν μιὰ περικοπὴ ἀπὸ τὸ χωρίον, τὸ

δποῖον τοῦ ἐχρειάσθη διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ κάπου. Τοῦ γράφει μιὰ ἐπιστολή, τοῦ ἐσωκλείει εἰς αὐτὴν καὶ γραμματοσημασμένον φάκελλον ἐπ' ὀνόματι τοῦ διὰ νὰ ἐσωκλείσῃ τὴν ἀπάτησιν καὶ μὴ ὑποβῇ εἰς τὴν δαπάνην τοῦ γραμματοσήμου καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ ἀντιγράψῃ ἐκεῖνο τὸ χωρίον καὶ νὰ τὸ δάλῃ εἰς τὸν ἐσωκλειστογρραμματοσημασμένον φάκελλον καὶ νὰ τὸ ρίψῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Αἱ, λοιπὴν, αὐτὸς ὁ μέχρι μυελὸς δούτων αὐτονομίμμενος χριστιανὸς δὲν τὸ ἐκρίνεν ἄξιον τῆς χριστιανισύνης τοῦ νὰ προσφέρῃ μιὰ τὸσον μικρὰν ὑπηρεσίαν καὶ με τὸσον μὴδαιμὸν κόπον καὶ σὲ φίλον τοῦ ἀκόμη καὶ δὲν τοῦ ἀπήντησεν, ἴσως καὶ νὰ ἐξεδύνησεν καὶ τὸ γραμματοσημον πὺδ τοῦ εἶχε ἐσωκλείσῃ διὰ τὴν ἀπάντησιν διὰ νὰ τὸ καρπωθῇ.

Συγχρόνως δὲ δὲν νομίζει ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα, τὸν ἐγωισμόν καὶ τὴν κενοδοξίαν, ἀπὸ τὰ ὅποια εἶνε κατὰφορτος. Ἀντιθέτως πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα, συστέλλει τὸ σύμπαν εἰς τὸν ἑαυτόν του. Καὶ πέραν τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ τίποτε δὲν τὸν ἐνδιαφέρει. Ἐπαναπαύεται δὲ, ξέρετε ποῦ ; καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἐγκτεται ὅλη ἡ οὐσία τῆς παρεξηγήσεως τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος : ὅτι ἔχει τὴν συνειδήσιν τοῦ ἥσυχον ὅτι δὲν ἐδίδασκε με συγκίνησιν ἀκράτητον, λαμβάνει τὴν ἐφημερίδα, εἰς τὸ περιθώριον τῆς ὁποίας ἤτο μεταφρασμένον τὸ Γερμανικὸν, κείμενον διὰ τοῦ ὁποίου ἐμάνθανεν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Δημητράκης σπουδάζων εἰς τὴν Γερμανίαν ἐβραβεύθη με τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς ἕνα διαγωνισμόν. Τὸ πρόσωπον τοῦ εὐτυχχοῦ φίλου μου μετὰ τὴν ἀνέγνωσιν τοῦ μεταφρασμένου κειμένου κατηγάσθη ἀπὸ μιαν χρυσοῦ φαντον λάμπου ἐπλημμύρισεν ἀπὸ αἴγλην οὐρανίας ὠριότητος. Ἡ συγκίνησις, τὸν κατέπνιψε καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐμεινεν ἐπὶ σιγῆς τινὸς βωδὸς καὶ ἄφαντος, ὡσεὶ ἀπώλιθωμένος, ἕως ὅτου ἡ συγκίνησις τοῦ ἐξέσπασεν εἰς δάκρυα, τὰ θεοειδῆ δάκρυα τῆς ψυχικῆς εὐφροσύνης. Ἠγέρθη ἀπὸ τὸ κάθισμά του ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπανειλημμένως καὶ εἶπε.

— Δέξαι νᾶχης θεέ μου. Δὲν ἔχω τίποτε περισσότερον νὰ σοῦ ζητήσω. «Καὶ ἐπαναλαβὼν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, προσέθεσεν με κατακορυφωμένην συγκίνησιν : Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα, ὅτι ἀπῆλause ὅτι ὡς ὑπέρτατον ἀγαθὸν τῆς ζωῆς τοῦ ὄνειροπῶλῃσε. Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἐπανεκάθησε. Ἡ στιγμή πρόφανως ἤτο ἱερὰ διὰ τὸν πανευτυχῆ ἐκεῖνον ἄνθρωπον καὶ δὲν ἔκρινε ὀρθὴν νὰ τα-

καὶ ἄγιον : τὸ νὰ ἔχῃ τις ἡσυχον τὴν συνειδήσιν τοῦ ἂν δὲν ἐδίδασκε κανένα. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε παθητικὸν στοιχεῖον τῆς ἀποστολῆς τοῦ καλοῦ χριστιανοῦ... Ἡ ἀκτυνοβολία τοῦ δὲν εἶνε ἀντικειμενικῶς ὑπηρετικὴ. Ἐνῷ ὁ χριστιανισμός εἶνε διάχυσις πέρα γὰ πέρα, τὴν ἀντικειμενικὴν ἐξυπηρέτησιν ἀποσκοποῦσα.

Διότι ὁ Χριστιανισμός εἶνε κυρίως καὶ ἰδιαίτατα ἐνέργεια, εἶνε πράξις, εἶνε ἔργον, εἶνε φιλαλληλία δι' ἔργων ἐκδηλουμένη.

(Ἀκολουθεῖ)

Β'.

Ἐν τῷ μεταξὺ καταφθάνει σχεδὸν ἀσθμαίνων καὶ ὑπερῶν ἐγγόνι, μεγαλειότερον τρυτὸ, ἀγῆλον, δὲ εἰς τὴν ἑτέραν θυγατέρα, τοῦ ἡδὲ δέμενευ εἰς ἄλλην οἰκίαν, διὰ νὰ ἀναγαγεῖν εἰς τὸν εὐτυχῆ παππὸν, χαρὰν ἔδωκεν. Ἀσθμαίνων ἀλλὰ καὶ ἐξάλλον ἀπὸ χόρον, ἀναγγέλει μεγαλοφῶνῳ πρὶν ἐπὶ πλησίον εἰς τὸν Παπποῦλῳν τοῦ τὸ χαρμὸς ὡν ἀγγέλια.

— Παπποῦλῳ μου ὁ θεὸς Δημητράκης ἐβραβεύθη στή Γερμανίαν... καὶ ὁφώνῳ τὸ χεράκι τοῦ ἐδείκνυνε εἰς τὸν Παπποῦλῳ τὴν ἣν ἐκράτει ἐφημερίδα.

Να, τὸ γράφει αὕτη ἡ Γερμανικὴ Ἐφημερίδα καὶ μοῦ τὴν ἔδωκε ἡ μαμά νὰ σοῦ πέρω πὺδ μὰς τὴν ἔφερε ὁ πατέρας καὶ ἀπαζόμενος τὸ χερί τοῦ Παπποῦλῳ τοῦ τὸν ἐγχειρίσει συγχρόνως καὶ τὴν ἐφημερίδα. Καὶ ὁ εὐτυχῆς φίλος μου Δεσφίδω με συγκίνησιν ἀκράτητον, λαμβάνει τὴν ἐφημερίδα, εἰς τὸ περιθώριον τῆς ὁποίας ἤτο μεταφρασμένον τὸ Γερμανικὸν, κείμενον διὰ τοῦ ὁποίου ἐμάνθανεν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Δημητράκης σπουδάζων εἰς τὴν Γερμανίαν ἐβραβεύθη με τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς ἕνα διαγωνισμόν. Τὸ πρόσωπον τοῦ εὐτυχχοῦ φίλου μου μετὰ τὴν ἀνέγνωσιν τοῦ μεταφρασμένου κειμένου κατηγάσθη ἀπὸ μιαν χρυσοῦ φαντον λάμπου ἐπλημμύρισεν ἀπὸ αἴγλην οὐρανίας ὠριότητος. Ἡ συγκίνησις, τὸν κατέπνιψε καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐμεινεν ἐπὶ σιγῆς τινὸς βωδὸς καὶ ἄφαντος, ὡσεὶ ἀπώλιθωμένος, ἕως ὅτου ἡ συγκίνησις τοῦ ἐξέσπασεν εἰς δάκρυα, τὰ θεοειδῆ δάκρυα τῆς ψυχικῆς εὐφροσύνης. Ἠγέρθη ἀπὸ τὸ κάθισμά του ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπανειλημμένως καὶ εἶπε.

— Δέξαι νᾶχης θεέ μου. Δὲν ἔχω τίποτε περισσότερον νὰ σοῦ ζητήσω. «Καὶ ἐπαναλαβὼν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, προσέθεσεν με κατακορυφωμένην συγκίνησιν : Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου Δέσποτα, ὅτι ἀπῆλause ὅτι ὡς ὑπέρτατον ἀγαθὸν τῆς ζωῆς τοῦ ὄνειροπῶλῃσε. Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἐπανεκάθησε. Ἡ στιγμή πρόφανως ἤτο ἱερὰ διὰ τὸν πανευτυχῆ ἐκεῖνον ἄνθρωπον καὶ δὲν ἔκρινε ὀρθὴν νὰ τα-

ράξῃ τὴν ἱερότητα τῆς ἐμειναιμένης ἀφῶνος ἐπὶ σιγῆς τινὸς. Ἀμὰ δὲ ἐκόπασε μετ' ὀλίγον ὁ ἱερὸς καχλαμὸς τῶν εὐφῶν ἀισθημάτων τοῦ φίλου μου, ἐπροθυμοποιήθη οὗτος αὐτοπροαίρετως νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ἀλυτικώτερον τὰ συγκινητήρια τοῦ αἵτινα τὸν καθίστων τὸσον πανευτυχῆ, διακοπτόμενος συχνὰ ἀπὸ ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸν, τὸν ἀναστεναγμὸν τῆς ἀνακωφύσεως, τὸν ἀναστεναγμὸν ὅστις ἀναδύεται ἀπὸ τὴν γὰ ἡν ὡσαν καὶ εὐχαριστήμενην ψυχὴν μας, ἐπὶ τῇ ἀναπολήσει ἐνδὲς σκληροῦ παρελθόντος, καταφόρτου ἀπὸ μύθους καὶ κόπους τὸ δποῖον κατέβητε αὐτῇ νὰ ὑπερηγήσῃ καὶ νὰ φθάσῃ σῶα, καὶ ἀδελφῆς εἰς τὸ τέρας τοῦ ἐπιδωκομένου σκοποῦ, ὅπου ἡ ἰαγοποίησης με ἀνοίχτας τὰς ἀγκάλας τῆς τῆς ἀνιμέμει διὰ νὰ τῆς ἐπιδαψιλεύσῃ τὰς θωπείας τῆς, αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν ὑψηλοτέραν ἐν τῷ κόσμῳ εὐδαιμονίαν.

Μετά τινος ὁμῶς ἡμέρας ὁ εὐτυχῆς Παππὸς, ὑπελκὼν εἰς τὸ δάρος τῶν ἐτῶν ἀδιαθέσῃσιν ὀλίγον καὶ ἔπεσαν εἰς τὸ κρεββάτι. Τὸν ἐπέσχε φῆνι μόλις τὸ ἔμαθα. Τὸν ἐμειναιμένην τοῖσεμ κάρισα καὶ ἐν τῇ ἐσθνεσίᾳ τοῦ ἀκόμα. Τὰ ἐγγόνια τοῦ περιελάσαντα περὶ τὴν κλινὴν τοῦ, ὡς Ἀγγελὸς διαπῶν. Χερσὺς ἐμπερὶ τὸν Θρόνον τοῦ Θεοῦ, θωπεύοντα τὸν καλὸν Παπποῦν, γλυκαίνοντα τὴν ἀδελφθεσίαν τοῦ με τῆς ἀρελῆς ἐρωτικῆς τῶν, με τῆς ἀρελῆς ἐρωτικῆς τῶν, με τῆς ἀρελῆς ἐρωτικῆς τῶν.

Ἡ μία τοῦ κόρη ἤρχετο καὶ ἡ ἄλλη ἔφευγεν. Ἡ μία διὰ νὰ τοῦ φέρῃ ἕνα Χεστὸ, ἡ ἄλλη διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ συντροφεύσῃ, ὥστε ἀπὸ τὴν ἡθικὴν ἐκείνην θαλπωρὴν τῆς οἰκονομικῆς τοῦ ἐστίως γὰ τελεσιουργεῖται ψυχολογικῶς τὸ φάρμακον τῆς ἀποτελεσματικωτέρας θεραπείας, τῆς ἀσφαλεστέρας ἀναρρώσεως τοῦ.

Ἐπομένως ὁ πανευτυχῆς παππὸς ἀνιχτήσας μετὰ τινος ἡμέρας τὴν δόξαν τοῦ, ἐξηκολούθησεν ἐπὶ δεκάδας ἀκόμη ἐτῶν νὰ κόμῃ τοὺς περιπάτους τοῦ περὶ τὸ Ζάππειον, συνοδευόμενος πάντοτε ἄλλοτε ἀπὸ τὰ παιδιὰ, ἄλλοτε ἀπὸ τὰ ἐγγόνια καὶ ἄλλοτε, ἀργότερα, καὶ ἀπὸ τὰ δισέγγονά του, ἀντλῶν τὴν ἐπιμήκυνσιν τῆς ζωῆς τοῦ καὶ τὴν διατήρησιν τῆς δγείας τοῦ ἀπὸ τῶν ἐνέσεις πὺδ ἔκαναν στὸν ψυχικὸν ὁργανισμόν τοῦ ἐνέσεις δραστηκωτάτου ἡθικοῦ ὁρροῦ, ἡ πρὸς αὐτὸν ἐπιδαψιλευομένη ἀγάπη καὶ στοργὴ τῶν προσφιλῶν οἰκείων τοῦ.

Αἱ ἐπισκέψεις μου ὁμῶς ἐνηλλάσσοντο μεταξὺ τῶν δύο πλατῶν μου φίλων, τοῦ Κυρίου Νικολάου καὶ τοῦ Κυρίου Λεωνίδα, καὶ ἐν φιλικῷ μὲν καθήκοντος, ἀλλὰ καὶ διότι ἐπιθιμῶν νὰ σχηματίσω ἐκ τούτων, πληρεσέραν τὴν ἀντιλήψιν τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία εἶνε φῶς, πεπρωμένον, ὡς φαίνεται, νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀντιθέσεις. Ἀπὸ εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν. Ἀπὸ ἀγαθὰ καὶ κακά.

(Ἀκολουθεῖ)

Αφιερούται εις ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ ΤΑ ΠΡΟΠΟΝΗΤΗΡΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝ ΑΛ ΤΕΡΟΤΗΤΑ

Δ'.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ἄλλὰ τί σημαίνει «Α ν ω τ ε ρ ο υ α ν θ ρ ω π ο ς»; Καίτοι τὸν ὀρισμὸν τοῦ θά τὸν δώσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον τοῦ «Ἐγερτήριου», οὐχ ἦτον σημειούμεν ὅτι, «Α ν ω τ ε ρ ο ς α ν θ ρ ω π ο ς» σημαίνει ἡ ἐπὶ γῆς ἐνσάρκωσις τοῦ θείου πόθου, ὁ σκαπανεὺς τῆς καλλιτέρας αἰῶνος, ὁ προάγγελος ὁστις θὰ προλαίαν τὴν ἔλευσιν τοῦ εἰς τὰ ἀδόμητα βάθου τοῦ χρόνου ἐπιγείου Παραδείσου. Ἄλλὰ τοῦτο, τί ἄλλο εἶναι ἐὰν δὲν εἶναι τὸ ὑψηλότερον ἰδανικόν; Τὸ ὅποιον πρέπει νὰ πιστεύετε, ὡ εὐέλπιδες νέοι, με ὅλην σας τὴν φλογερὰν πίστιν καὶ τὸν βαθὺν ἐνθουσιασμὸν ὅτι μία μέρα θὰ γίνῃ πραγματικότης, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸ π ὅ τ ε καὶ ἀρκοῦμενοι καὶ ἱκανοποιούμενοι ὅτι καὶ σεῖς τὸ συνετρέξατε με ὅλην σας τὴν δύναμιν καὶ τὴν προσπάθειαν. Καὶ γὰρ τὴν συντόμευσιν τῆς ἐλεύσεως τῆς ἡμέρας αὐτῆς, τῆς εὐλογημένης, ὁσονδήποτε ἀπομακρυσμένης σήμερον, ἀφεύκτου ὁμως καὶ ἀναποφεύκτου, πρέπει νὰ ἀφιερώσῃτε ὅλην τὴν ἀλκιμον ζωὴν σας. Ἐπαναλαμβάνομεν δὲν ὑπάρχει ὑψηλότερος προορισμός, θειότερα χειρονομία, εὐγενεστέρη προσπάθεια.

Ἄλλὰ βάσις τοῦ «Α ν ω τ ε ρ ο υ α ν θ ρ ω π ο ς» εἶναι ὁ χαρακτήρ. Πῶς ὁμως θὰ σφραγισθῇ αὐτὸς ὁ χαρακτήρ; Ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ στηριχθῇ ἡ ἡθικὴ ὡμορφία τοῦ ἀνωτέρου ἀνθρώπου; Δὲν θὰ σφρα-

γισθῇ με λόγια. Ἄλλὰ με θέλησιν χαλύβδινην, αὐτοπειθαρχούμενοι καὶ χαλινωγούμενοι τὰς ἀτελείας σας—τὰς φυσικωτάτας εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους—τὰς κακὰς ροπὰς σας, τὰς κακὰς ἐξεις σας καυπνίζοντες τὰ κληρονομικὰ ἢ ἐπικτητὰ ἐλαττώματά σας. Αὐτὸ ὅλον τὸ θείον ἔργον θὰ τὸ ἐπιδιώξῃ καὶ κατ' ἰδίαν ἕκαστος καὶ ὁμαδικῶς ἰδρύντες τὰ «Π ρ ο π ο ν η τ ῆ ρ ι α δ ι α τ ῆ ν Ἑ λ λ η ν ι κ ῆ ν Α ν ω τ ε ρ ὴ τ ῆ τ α». Τὸ πῶς αὐτὰ θὰ λειτουργήσῃν διὰ νὰ μᾶς δώσουν τοὺς κατὰ τὸ δυνατόν καλλιτέρεους καρπούς, καθὼς καὶ τὸ καταστατικὸν αὐτῶν, τοῦτο θὰ ἀναπτύξωμεν εἰς τὰ ἐπόμενα φύλλα, ἐν τῷ μεταξὺ θὰ δεχθώμεν εὐχαρίστως καὶ τὴν γνώμην παντὸς βουλομένου καὶ δυναμένου νὰ ἐξῇ γνώμην διὰ τὸσον ὑπέροχα ζήτημα. Διότι πιστεύομεν ἀκαράδαντος ὅτι ἐκ τῶν 40 ἢ 50 χιλιάδων εἰς τὰς ὁποίας θὰ φθάσῃ σήμερον ὁ ἀριθμὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀκαδημαϊκῆς Νεολαίας καὶ 500 μόνον ἐὰν εὐρεθῶν ἐξ αὐτῶν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα νὰ κατορθώσουν νὰ σφραγισθῶν καὶ ὑψώσουν ἑαυτοὺς εἰς «Α ν ω τ ε ρ ο υ ς α ν θ ρ ω π ο υ ς», ἀνωτέρους ὁμως ὅχι ἐν τῷ «φ α ι ν ε σ θ α ι» ἀλλ' ἐν τῷ «ε ἰ ν α ι» ὅχι με λόγια, ἀλλὰ με ἔργα, θὰ ἀποτελέσουν τὸ προξυμν, τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἑλληνικῆς ἐξυγιάνσεως, τὸ πρότυπον καὶ ἀπαράιτητον βῆμα δηλονότι ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ στηριχθῇ ἡ ἐπώσας μίαν ὥραιότεραν Ἑλλάδα, ἀνταξίας τῆς Ἀρχαίας τῆς πνευματικῆς ὡραιότητος καὶ τῆς σημερινῆς

τοπογραφικῆς καὶ κλιματολογικῆς τῆς θειότητος.

Ἦδη θ' ἀναμεινόμεν τὰς δηλώσεις τῶν ἱεῶν, ποὺ αἰσθανόμενοι μέσα τους τὴν φλόγα τῆς «Α ν ω τ ε ρ ὴ τ ῆ τ ο ς» ἐπιθ' ἑαυτοὺς ν' ἀποτελέσουν τὰ στελέχη τῶν Συλλόγων τῶν ἐν λόγῳ «Π ρ ο π ο ν η τ ῆ ρ ι ὶ ω ν». Τὸ δὲ «Ἐγερτήριον» μετὰ τὴν συνκέντρωσιν τῶν δηλώσεων τούτων ἀπ' ὅπου γῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀν' ἀνὰ γωνίας ἢ εὐρίσκονται οἱ δηλούντες, ἀποτελοῦν τὸν συνεκτικὸν δεσμὸν μεταξύ τους θὰ τοὺς θέσῃ εἰς πνευματικὴν ἐπεφὴν διὰ νὰ θέσουν, ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν τοῦ ἐφ' ὅσον θὰ ἦτο αὐτὴ ἀναγκαία, τὰς βάσεις τῆς λειτουργίας τῶν «Π ρ ο π ο ν η τ ῆ ρ ι ὶ ω ν».

Ὅλα δὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἱεῶν ποὺ θ' ἡμᾶς ἀπ' στείλουν δηλώσεις θὰ δημοσιεύῃ τὸ «Ἐγερτήριον» ὡς καὶ τὰς γνώμας καὶ σκέψεις αὐτῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἰδρυσιν καὶ λειτουργίαν τῶν «Προπονητηρίων», ἐφ' ὅσον θὰ εὕρισκε αὐτάς, συμβαλοῦσας εἰς τὸ ἔργον πρακτικῶς ἐφαρμοσίμων. Διότι, ἐπαναλαμβάνομεν διὰ γλιτσίαν φράσιν, ὅτι τὸ «Ἐγερτήριον» δὲν ἐκδίδεται διὰ νὰ κάμῃ φιλολογίαν ἐπὶ τῶν διαφορῶν μεγάλων ζητημάτων καὶ προβλημάτων, ἀλλ' ἐκδίδεται, ἐμφορούμενον σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἀπὸ πρακτικῶν λύσεων αὐτῶν, ἐφ' ὅσον καὶ ὅπου αὐταὶ εἶνε δυνατόι.

«τὸ Ἐγερτήριον»

Ἀρχαία Κυβιστηρίδες

ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ Κ. Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΖΗΛΙΩΡΗ

(συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Μετὰ μερικοὺς μῆνας εἶδα ὅτι τὸ πρᾶγμα παραγινότανε, διότι εἶχε χάσει ἐντελῶς τὴν ἡσυχία του καὶ τὴν γαλήνη τῆς ψυχῆς του. Καθίστατο πὰ ἀξιολύπητος, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον εἰνδύνει νὰ χάσῃ καὶ τὴν ὑγεία του. Βέβαια οἱ ἐλπίαι τὰ ἐπὶ χεῖρα τῆς βαρυσοῦς ζήλῳς του. Καὶ ἡ τιμωρία τοῦ αὐτοῦ ἦτο πολὺ δίκαια. Ἐν τούτοις ὁμως ἀρχοῦσα πὰ ν' τὸν λυποῦμαι. Καὶ μετὰ ἕνα ἔτος, ἀφοῦ ἐχολόσκασ' καὶ ἐμαλλιοτριβήθηκε με τὸν ἑαυτοῦ ἀπὸ τὴν ζηλοῦσίαν του καὶ ἐπάθεινε τῶν παθῶν του τὸν ταραχὸν καὶ ὥρα καὶ κάθε στιγμή καὶ ἔτσι ἡ ἐκδίκησις μου εἶχε συμπληρωθῇ με τὸ παραπανύ, ἀπεφασίσα νὰ ἐφαρμόσω καὶ ἐγὼ τὸ «τρώσας καὶ ἰάσεται», ἀπεφάσισα νὰ δώσω χεῖρα βθέας διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν φαῦλον κύκλον, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἔξερσ' ἀβουρντίζετο, χωρὶς νὰ βρῇσκη ἔξοδον. Καὶ μὴ μὲρα τοῦ λέγω :

— Μὴ καὶ μὲν, Δημητράκι, καὶ εἶχε ἔγωγ' καὶ τὸσον καὶ σὲ βλέπω καὶ ἄλλαξες. Καὶ σὲ βλέπω καὶ μαρταίνω καὶ κάθε μέρα. Καὶ σὲ βλέπω πάντα σε οἰκωρῶ καὶ ἀδύμω με ὅλην τὴν πνευματικὴν πού καταβάλλεις νὰ μὴ τὸ φανερώνῃ. Τί ἔχεις ἐπὶ τέλους; Ποιὸ εἶνε αὐτὸ μυστικὸν ποὺ σὲ κατατρώγει ἔτσι. Γιατὶ ἐξάπαντος κάποιο μυστικὸν ἔχεις. Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λέγεις; Γιατὶ δὲν τὸ ἐκμυστηρεῖσαι στὴ γυναῖκα σου γιὰ νὰ σὲ παρηγορήσῃ, γιὰ νὰ σὲ βηθήσῃ ἂν μπορεῖς νὰ βγῇς ἀπ' αὐτὴν τὴν στενοχώρια; Μὰ ἀφοῦ στὴ γυναῖκα σου, σὶνὸν σύντροφον αὐτὸν τῆς ζωῆς σου, δὲν ἐμπιστεύεται κανεὶς τὰ μυστικά του, σὲ ποιὸν μπορεῖ νὰ τὰ ἐμπιστευθῇ; Γιατὶ γίνονται τὰ ἀντρογύνα, παρὰ διὰ νὰ ἀλληλοβαστάζουν τὰ βάρη τῶν ὀνύλων καὶ ἡθικῶν; Παρὰ διὰ νὰ εἶνε ὁ ἕνας σὲ πλευρὸν τοῦ ἄλλου καὶ εἰς τὸ καλὸ καὶ εἰς τὸ κακὸ καὶ εἰς ἡμέρας εὐτυχίας καὶ εἰς ἡμέρας δυστυχίας; Γιατὶ δὲν μοῦ ἐμπιστεύσῃς Δημητράκι μου; Σὲ ὀρκίζω σὶνὸν στεφάνι μου, πέ μου τὸ μυστικὸν σου, πέ μου τὸν πόνον σου. Σὲ ἐξορκίζω.

— Δὲν βαρύνει. Σοφία μου. Δὲν ἔχω κανένα μυστικόν. Παρὰ εἶσι φαίνεται πῶς εἶνε νευρική κατάσταση.

— Μὰ πῶς αὐτὴ ἡ νευρική κατάσταση; Ποιὰ ἀφορμὴ ἔχει;

— Μὰ βλέπεις ἔγωγ' ἀμφοτέρω καὶ ἑνὸς καὶ ἑνὸς δὲν πᾶνε καὶ ἡ δουλειὰ καλὰ.

— Μοῦ δοκίμασαι ὅτι αὐτὸ εἶνε ὅλο;

— Σοῦ δοκίμα.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ Δημητράκι. Δὲν θέλεις νὰ μοῦ πῇς

τὴν ἀλήθεια. Ἐγὼ ὁμως τὸ ξέρω τὸ σκυλῆμι ποῦ σὲ τρώγει. Θέλεις νὰ σοῦ τὸ πῶ; Σοῦ τὸ λέγω: Νομίζεις ὅτι σὲ ἀπατῶ;

Ἐμμεν ἐμβρόντητος. Τὰ σάστης καὶ δὲν ἤξερες τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ κακὸ ποῦ σὲ κατατρώγει τώρα καὶ ἕνα χρόνο. Ἄλλ' ἔχεις ἄδικο. Γιατὶ ἡ γυναῖκα σου, οὐδέποτε σὲ ἠπάτησε. Γιατὶ ἡ γυναῖκα σου εἶνε ἀπὸ τίς πιδί τιμίες γυναικὲς τοῦ κόσμου. Ἐστάθηκε πᾶντα παληκάρι σὶνὸν συζυγικὸν τῆς καθήκον. Καὶ γι' αὐτὸ, με τὴν ζηλοῦσίαν σου, τὴν ὁλως ἄδικον, τῆς ἐπληγμένης βαθεῖα τὴν ψυχῇ. Καὶ ἡδέλῃσε νὰ σε τιμωρήσῃ, μᾶλλον νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἄδικον ζηλοῦσίαν σου, ποῦ δὲν εἶχε κανένα διδόμενον, ποτέ, ποτέ. Ἄλλ' νὰ σε τιμωρήσῃ ὅχι με πρόστιχον τρώπον, ἀπαῖσασε σε καὶ καταστρέφουσα συγχρόνως καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς τῆς ὁποίας τῆς ἐνέπνευσε ἡ συναίσθησις ὅτι εἰς τὸ συζυγικὸν καθήκον τῆς ἐστάθῃσε πάντοτε ἡρώως, ἀλλὰ νὰ σε τιμωρήσῃ με ἄλλον τρόπον, ὅστις ἐγὼ θὰ τιμωροῦσε τὴν ζηλοῦσίαν σου, θὰ διέσωσε συγχρόνως καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς καὶ τὴν σεζυγικὴν τῆς ἀξιοπρέπειαν.

Πῶς εἶδες ἔτσι, τὴν δεινὰ ἡμερομηνίαν δὲν ἔλαβες αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν; (Καὶ συγχρόνως τοῦ δίδει τὴν ἀντίγραφον τῆς πρωτῆς ἐπιστολῆς.) Καίτοι, τὴν ἰδίαν ἡμέραν δὲν σοῦ ἔφερε ὁ ταχυρόμοσ αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν (καὶ τοῦ δίδει συγχρόνως τὸ καὶ ἐνὸν καὶ τῆς δευτέρας ἐπιστολῆς τῆς) εἰς τὰς 4 μ.μ., ποῦ σὲ παρεκάλεσα νὰ μοῦ τὴν δώσῃς νὰ τὴν διαβάσω καὶ δὲν ἠθέληες;

Ὅχι ὁ Οὐρανὸς νὰ ἔπεφτε νὰ τὸν κλάκωνε, ἔτσι ἀνάνδρος καὶ κεραυνοβολῆμένος δὲν ἠθέλησε. Τίτανε αὐτὸ ποῦ ἄκουε; Τί ἀποκάλυψις ἦταν αὐτὴ; Μέγα μυστήριον, ποῦ τοῦ ἐφαίνετο ἀκατανόητο καὶ ἀκατέληκτο.

«Καὶ σὲ ἐρωτῶ. Δημητράκι, τώρα. Τίς ἔλαβες αὐτὴς τίς ἐπιστολὰς ἡ ὅχι»

Τέχασε. Δὲν ἤξερες τί ν' ἀπαντήσῃ. Δὲν τοῦ ἐδίδετο καιρὸς νὰ σκεφθῇ ἂν ἔπρεπε νὰ τίς ἀρνηθῇ ἡ ὅχι. Ἐκείνη δὲ

μὴ ἀναμεινόμενα ἀπάντησιν ἐξακούθη :

— Αἰ, λοιπὸν Δημητράκι μου, αὐτὲς τίς ἐπιστολὰς, σοῦ τίς ἐστὶν ἐγὼ.

Ἐδῶ δὲ ὁ Δημητράκις τὰ ἀποχάσῃ ὁ δυστυχῆς. Μένει ἕνας ἀπολιθωμένος.

— Καὶ σοῦ τίς ἐστὶν ἐγὼ διὰ νὰ σε τιμωρήσω, διότι ἄδικα με ὑποπτεύσας. Βέβαια οἱ ἂν σ' ἀπατοῦσα, δὲν θὰ τοῖς μοῦσα ποτὲ νὰ σοῦ τίς στείλω. Ἄλλ' «καθαροὺς οὐρανὸς ἀστραπὴς δὲν φοβάται». Ἀθῶα καὶ ἐγὼ καὶ ἀγνή, δὲν φοβόμην ὅτι καὶ ἂν σοῦ ἔγραφα. Θέλεις δὲ καὶ τὴν πιδί χειροπιαστὴ ἀπόδειξιν ὅτι ἐγὼ τίς ἔγραψα καὶ ἐγὼ σοῦ τίς ἀπέστειλα; Καὶ στὴν μιά καὶ στὴν ἄλλη ἐπιστολή, ἔχω σ' ὅλες τίς γωνίας τῶν ἀπὸ τρεῖς χοντρὲς κουκκίδες. Παρατήρησέ τις καὶ θὰ τίς δῇς.

Τίς τίς τις γυναῖκες Δημητράκι μου, τίς σεβονται οἱ ἄνδρες τους. Δὲν τοὺς ὠθοῦν με τίς ζηλοῦσιες τῶν νὰ γίνουν, θέλοντας καὶ μὴ, ἄτιμες, ὡς με ὠθοῦσε καὶ ἡ δική σου ζηλοῦσις. Ἄλλ' ἐγὼ εἶχα μεγάλα ἐρείσματα μέσα μου καὶ ἐκαττήθηκα. Ἄλλες ὁμως δὲν τὰ ἔχουν καὶ δὲν κρατοῦνται. Ὅπως λένε οἱ δὲν φταίει ὁ φονιάς, ἔτσι δὲν φταίει καὶ τίς περ σόστερες φορεῖς ἡ ἀπιστοῦσα σύζυγος. Φταίει ὁ τρόπος τοῦ ἄνδρα τῆς. Καὶ ἡ ζηλοῦσις εἶνε ὁ πιδί βεββαρὸς τρόπος ποῦ πληγώνει μὴ τίμα γυναῖκα.

Θέλες δὲ Δημητράκι μου ν' ἀκούσῃς τί ἐστὶ ζηλοῦσις, πῶς τὴν χαρκατερίζει ἕνας μεγάλος συγγραφεὺς Ἠγγέλος; Καὶ βγάξουσα ἀπὸ τὴν τσίπτη τῆς ἕνα μικρὸ βιβλιαράκι ποῦ σκοπίμως τὸ εἶχε πάρει μαζί της, τὸ ἀνοίγει, βρίσκει τὴν σελίδα ποῦ ἦτο καὶ διαβάσει :

— «Ἡ ζηλοῦσις εἶνε ὑπόλοιπον τῆς κτηνωδεστερίας καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου». Τῆς ἀρετῆς καταστάσεως, ποῦ ὁ ἀνθρώπος—κητὴς ἔδεται τὰ πάντα ὑπὸ τὴν δουλείαν του. Μετεχειρίζετο ὡς κτήμα του πᾶν ὅ,τι δυναμικῶς ἦτο κατώτερον, οὐνεπὶς καὶ τὴν γυναῖκα. Ἦτον προωρισμένη νὰ χρησιμεύῃ διὰ τὰς ὁρέξεις του χωρὶς καμμία δική της αὐτεξουσιότητα. Συνεπῶς, διὰ κάθε ἰσχύος τοῦ

Μύσθηρα ἀγγεῖα Ἀρχαίων Ἑλλήνων

ἀνῆκε δολιχρωμικῶς καὶ δικαιοματικῶς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ γυναῖκα, ἡ ἐπιβλαψίς, μέχρις πιδί τῆς τελείας ἀφαιρέσεως τῆς αὐτοκινήσεως τῆς, ἀντὶνῶς αὐτῆς, ὅχι πιδί ὡς δικαίωμα ἀλλ' ὡς ὅπως χρέωσις πρὸς φύλαξιν τῶν κεντῶν μέγαν του. Ἐφ' ὅσον ὁμως ὁ ἀνθρώπος ἐξελίσσεται καὶ τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων τοῦ γίνονται σεβαστότερα καὶ αἱ ἀννοίαι τῶν ὁρῶν «δουλοῦ» καὶ «κρυφισοπεδοῦν» καὶ ἡ αὐτεξουσιότητα τῶν ἀνθρώπων, ἀνεξαρτήτως

των μετ' αὐτὸν καὶ ὠνικῶν ἢ ἄλλων δε-
σμών, λαμβάνει πλὴν τῆς νομικῆς καὶ
ἠθικῆς ἐπιβολῆς εἰς τὰς πολιτισμένους
κοινωνίας καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτῇ ἐπιβολὴ
ἀντὶ τὴν προέχεται ἐξωθεν πηγάζει πᾶς
ἐσωθεν εἰς τοὺς μᾶλλον ἀνυψωμένους
ψυχικῶς ἀνθρώπους, ἢ ἐπιβλεψίς ἐπὶ
τῆς συζύγου μας ἀποτελεῖ ἀναχρονισμόν,
βαρβρισμόν, ὑπόλειμμα· ἐπαναλαμβάν-
ουσα, τῶν βιολογικῶν καταστάσεων τῶν
βιολογικῶν ἐποχῶν τῆς ἀνθρωπότητος.
Ἡ συμβίσις δύο ἑτεροφύλων, πρέπει
νὰ στηρίζεται ὅχι ἐπὶ τοῦ πειθαναγκα-
σμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ ἠθικῶν βάσεων, ἐπὶ τῆς
βαθυτέρας ἐπιγνώσεως καὶ εἰ δυνατόν
καὶ συναισθητικῶς ἀμφοτέρων τῶν συμ-
βιούντων τῶν πρὸς ἀλλήλους καθηκόν-
των, ὧν πρὸς ἀλλήλους ἠθικῶν δεσμών,
ἢ συναισθητικῶς τοῦ σεβασμοῦ τῶν ὁποίων
γεννᾶται μόνον ἀπὸ τὴν πλήρη ἐλευθε-
ρίαν ἀμφοτέρων. Κι' ὁ σεβασμός αὐτὸς
εἶναι ὅχι μόνον ὠραιότερος, ὑψηλότερος
καὶ ἠθικώτερος, ἀλλὰ καὶ πρακτικώτε-
ρος καὶ ἀποτελεσματικώτερος ἀπὸ πάντα
πειθαναγκασμὸν διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους

πιστὶν τῶν συζύγων. Ὁ ζηλότυπος λοι-
πὸν εἰς μίαν πολιτισμένην κοινωνίαν,
δὲν μπορεῖ παρὰ τὴν θεωρητικὴν ψυχικῶς
βάρβαρος μὲ ἀνεξέλικτον διάθεσιν, ἀνα-
χρονιστικὴν, ὁ οργανισμὸς τοῦ ὁποίου
δὲν αἰσθάνεται τὰ ἠθικὰ ἐλατήρια ὅσον
καὶ ἂν ἡ μορφωμένη τυχὸν διάνοια του
τὰ ἐννοεῖ καὶ τὰ διδάσκει, ἀλλὰ μόνον
τὰ πειθαναγκαστικά, εἰς τὰς μετὰ τῶν
ἄλλων σχέσεις του. Δὲν σημαίνει δὲ
τίποτε δὲν οἱ τοιοῦτοι ψυχικῶς βάρβα-
ροι ζηλότυποι, εἶναι τυχὸν καὶ μεγάλοι
ἐπιστήμονες, μεγάλοι πολιτικοί, μεγάλοι
συγγραφεῖς. Ἐτερον ἐκότερον. Ἡ βάρ-
βαρος ζηλοτυπία τῶν εἶναι πρὸς τὴν
ψυχῆς τῶν, ἢ δὲ ἐπιστημονικὴ ἱκανότης
τῶν, προῖδεν τῆς διανοίας τῶν. Αἱ δύο
αὗται ἀντιθέσεις εἰς τὴν ἀνθρωπίνην
φύσιν δὲν εἶναι ἀσυμβίβῃστοι. Ἰκανὴ δι-
άνοια μὲ φαῦλον ψυχὴν εἶναι δυστυχῶς
φαινόμενον συνηθέστατον.»

Αὐτὰ, ἀγαπητέ μου Δημητράκι, καὶ
ἄλλα πολλά, γράφει τὸ σοφὸν αὐτὸ καὶ
ἠθικὸν βιβλίον. Ἀραγε εἰς τὴν τελευ-
ταίαν παράγραφον ποῦ σὰς διάβασα δὲν

Τ Ε Λ Ο Σ

συμπεριλαμβάνει καὶ σὰς, τὸν διακεκρι-
μένον δικηγόρον;

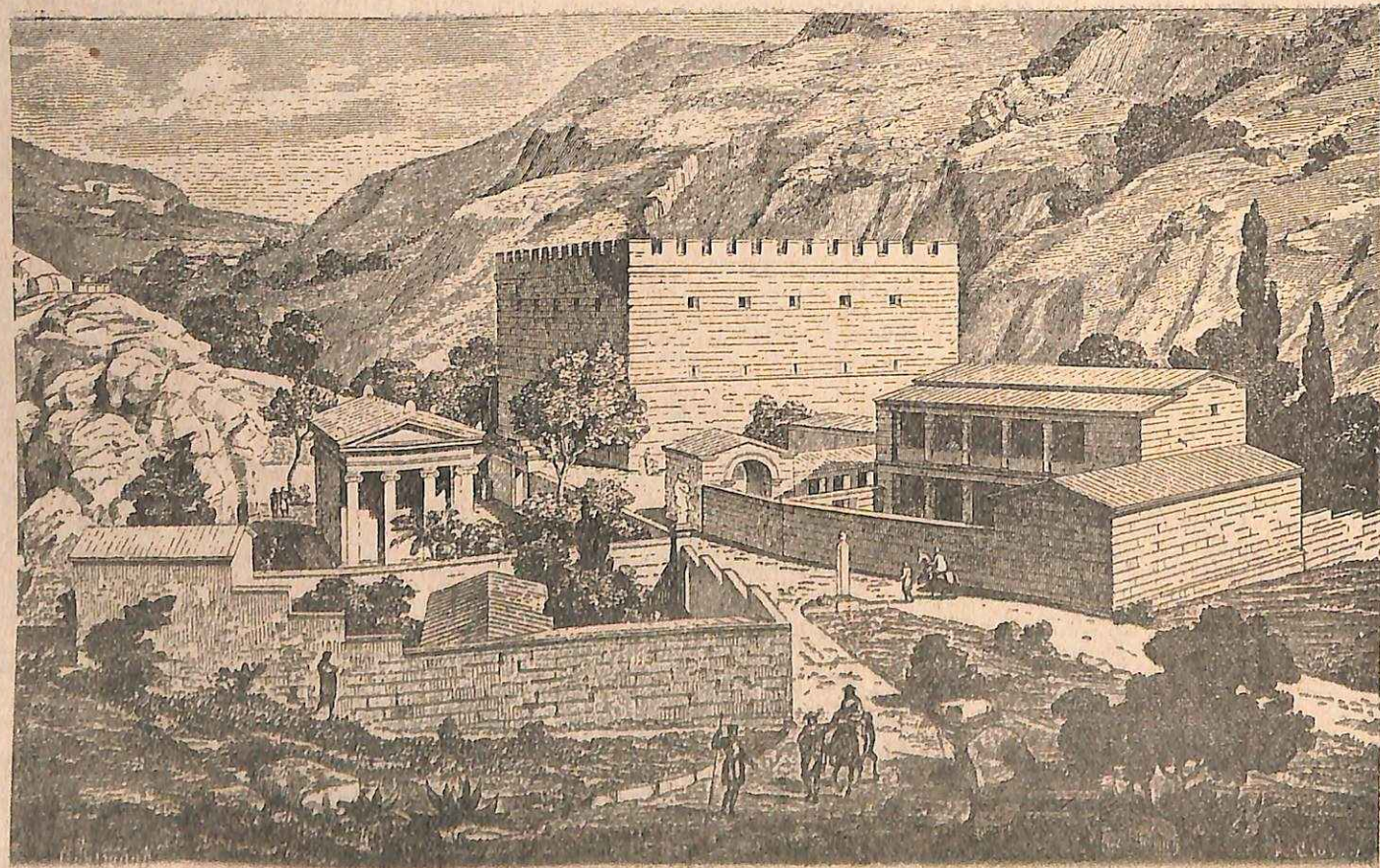
Ὁ δυστυχισμένος ὁ Δημητράκης, ἀ-
ποσβολώθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ,
ποῦ μὲ ὅλην του τὴν δικηγορικὴν δει-
νότητα, δὲν μπόρεσε τίποτε ἄλλο νὰ
μοῦ πῇ ἢ μᾶλλον νὰ μοῦ τραυλίσῃ
παρὰ

— Μὲ συγχωρεῖς Σοφία μου, σὲ εὐ-
χαριστῶ καὶ σὲ πιστεύω καὶ σπεύσας μὲ
ἀγκάλιασε καὶ μὲ κατεφίλησε τόσον θεομᾶ
ποῦ οὔτε τὴν πρώτην νύχτα τοῦ γάμου
μας δὲν αἰσθάνθηκα θερμότερον τὰ φιλία
του. Νὰ ἦτο ἄραγε ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς
μετάνοιας πὺ αἰσθάνθηκε ἡ τόσο βί-
θια δειχθεῖσα ἀπὸ τοὺς χαρακτηρισμοὺς
τοῦ βιβλίου ψυχῆς του; Ἴσως, ὅποτε
δὲν περᾶσαμε, θεοῦ θέλοντος, τοῦ λοι-
ποῦ καλὰ καὶ σὺ Ἄννα μου καλλίτερα.

Σὲ γλυκοφιλῶ ἀξέχαστη μου Ἄννα

ἡ παντοτεινὴ φίλη σου

ΣΟΦΙΑ

Ἡ ΑΠΟ ΒΑΛΥΣΙΝΟΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΟΔΟΣ

Ἡ Νεὶα τῆς Ἀφροδίτης πρὸς τὴν νῦν Σηρομηνίαν.

Ἡ ΡΗΓΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ..

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ
ΠΟΥ ΒΓΗΚΕ
ΑΠΟ
ΒΕΖΟΥΒΙΕΣ
ΦΛΟΓΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀρετοῦσα παιδί μου, ἦρθεν ἡ ὥρα νὰ
σοῦ μιλήσω σοβαρὰ, εἰπεν ἡ Φρο-
σύνη ποῦ ἄκουγε βουβὴ καὶ ἀκίνη-
τη, παρακολουθώντας τὸ ξέσπασμα τῆς
κρυμμένης φωτιᾶς, ποῦ κινδύνευε ν' ἀνά-
ψῃ πυρκαγιά στὴν ἀθώα καρδίᾳ τῆς κό-
ρης.

— Φροσύνη μου μὴν ὀυφρώνῃς ἔτσι
τὰ φρόνιά σου! ἀρκετὰ τρώμαξα σήμε-
ραν τὸν πατέρα μου... εἶπε ἡ μικρὴ βα-
σιλοπούλα πεδώντας στὴν ἀγκυλιά τῆς
καλῆς Νένας ποῦ τὴ λάτρευε σὰ δευτέρα
μάννα, εἶναι κακὸ νὰ θαυμάζω τὴν παλλη-
καριά καὶ τὴν ὠμορφιά Φροσύνης.

— Οἱ φροῖνοι τὰ μεγαλώνουν γιὰ νὰ
κρύψουν τὴν ἀνανδρίαν τους· καὶ ὕστερα
ποιάν ὠμορφιά; Δὲν ἄκουσες πῶς ἦσαν
γέροι;

— Τὰ γένεια τους ἦσαν ψεύτικα καὶ
γιὰ τὴν παλληκαριά τους μαρτυροῦν οἱ
δουλοκονισμοὶ Φροσύνης. Θαρρεῖς πῶς
ἔβαλα τίποτε ἄπρεπο σὲ τὸν μου; Τὰ τρα-
γούδια τοῦ μ' ἀρέσουν μόνο... τίποτε
παραπάνω. Ἐλὶν ἡ ἀλήθεια, πῶς ἤθελα
νὰ μάθαινα γιὰ ποιάν τὰ τραγουδεῖ καὶ
ἂν δὲν ἦσαν τόσο αὐστηρὰ σήμερὰ, καὶ
ἂν τὰ χεῖλιά σου γελούσαν καὶ τὰ μάτια
σου ἦσαν τρυφερά, ὅπως κάθε φορὰ ποῦ
κυτίζεις τὴν Ἀρετοῦσα σου, δὲν σὺλεγα
μὴ ἰδέα ποῦ μοῦ μπῆκε στὸ κεφάλι.
Πληρωμένη εἶμι ἀναχρονισμῶν καὶ τοῦ
ἀνέβασα νστὸ θρόνο.

αὐτὰ λόγια, καὶ ἡ Ἀρετοῦσα ξεθαρρεύον-
τας εἶπε:

— Κάτι μοῦ λέει πῶς ὁ τραγουδιστὴς
αὐτός περνᾷ γιὰ χατήρι μου. Τὰ τραγου-
δια τοῦ ποῦ τάχω γράφει ἕνα πρὸς ἕνα
καὶ ὅλο τὰ διαβάζω, βρίσκω πῶς μοῦ ται-
ριάζουν. Γι' αὐτὸ κρύβεται τόσο προσε-
χτικὰ, γιατί δὲν τολμᾷ νὰ φανερώσῃ τὴν
ἀγάπην του σὲ μιὰ Ρηγοπούλα, γι' αὐτὸ
πολέμησε ἀπόψε σὺν λιοντάρι γιὰ νὰ μὴν
τὸν γνωρίσουν.

— Ἀρετοῦσα τί ἔπαθες; φώναξε αὐ-
στηρὰ ἡ Φροσύνη καὶ τινάχτηκε διόρθη.
Ἐσὺ σὰν τὸ γνωστικὸ καὶ φρονιμὸ κο-
ρίτσι ποῦ οἱ γέροι σύμβουλοι τοῦ πα-
τέρα σου καμαρώνουν τὴ γνωστικὰ
του. Καλὰ τὴν ἔλεγα πῶς τώρα τελευταία
παραδιαβάσεις. Καίνα τὰ καταρμένα δι-
σβάσματα σου ξεσῆκωσαν τὸ κεφάλι.
Γύρω τριγύρω σὰς μόνο δοῦλοι σὰς κα-
τοκοῦν καὶ ὑπῆκοοι τῆς ἐξουσίας τοῦ
πατέρα σου... Ἄλλοι ἀφενταδες δὲν ὑ-
πάρχουν σ' αὐτὸ τὸν τόπο ἐκτός ἀπὸ
σὰς. Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ δοῦλος ποῦ θ'
ἀποφασίσῃ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του ὡς
ἐσένα;

— Φροσύνη, ὁ ἔρωτας δὲν ἔχει ἀ-
φέντες καὶ δούλους... Διάβασε τὴν ἱ-
στορίαν τοῦ Βυζάντιου; Πόσες βασιλί-
δες πήραν ἀπλοῦς στρατιώτες καὶ τοὺς
ἀνέβασαν νστὸ θρόνο;

Τὰ βιβλία Φροσύνης δὲν ξεσηκώνουν
τὰ μυαλά, διδάσκουν μονάχα καὶ δει-
χνουν τὴν ζωὴ.

— Ὡστε τὸν ἀγαπᾷ, σὰν νὰ λέμε,
τὸν κανταδῶρο, ἕναν ποῦ δὲν ξέρεις τὸ
πρόσωπό του... ποῦ δὲν ξέρεις τὸ χα-
ρακτήρα του, τὴ γεννιά του! Ἐλα σὰ
σύνκαλὰ σου παιδί μου... Ἐνα τρα-
γούδι δὲ δείχνει τὸν ἀνθρώπο... καὶ ἂν
εἶναι κουτσός.

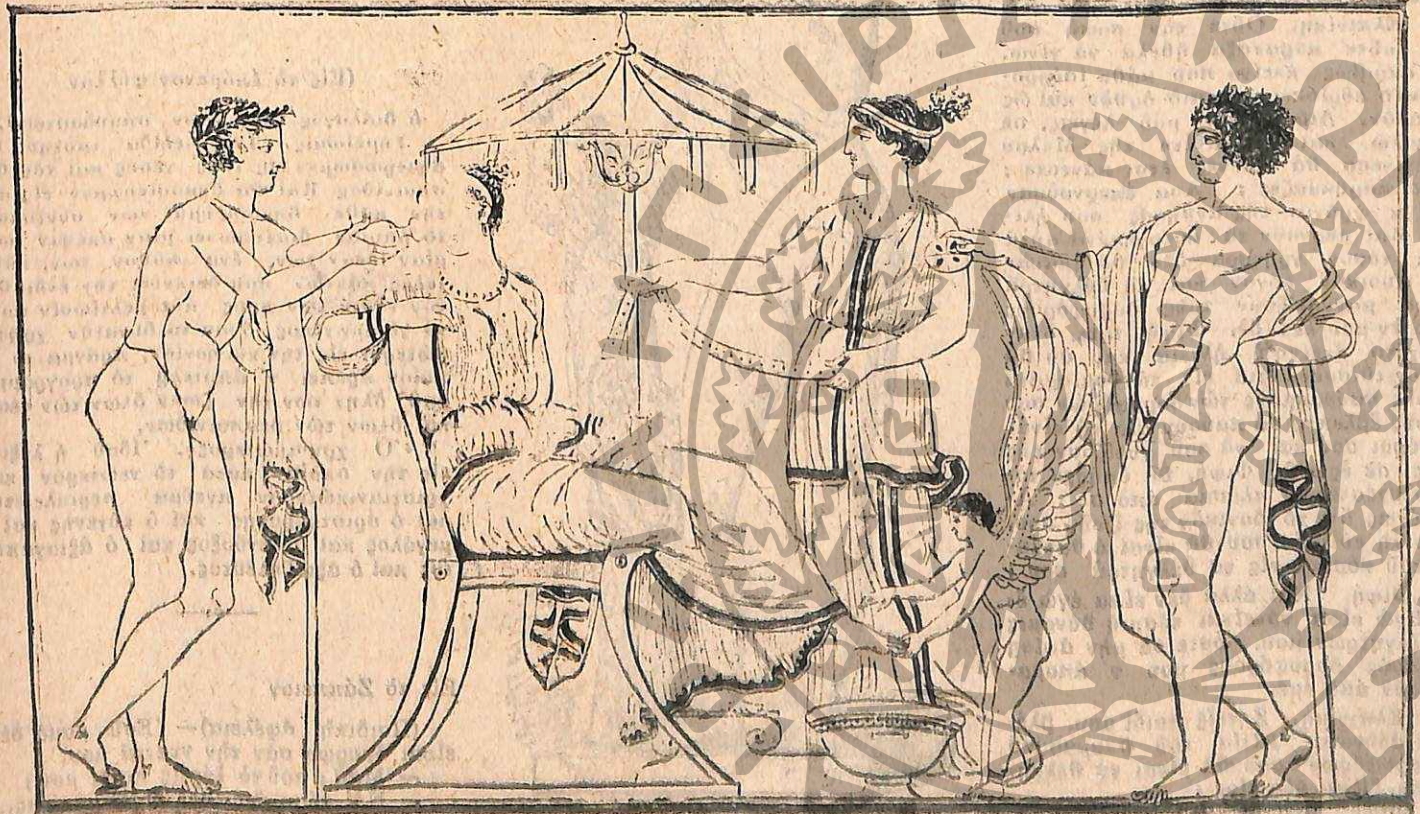
Ἡ Ἀρετοῦσα ξέσπασε σ' ἀργυράχα
πλούσια γέλοια καὶ ἡ κάμαρη γέμισε ἀπὸ
τὴν χρυσταλλένια μουσικὴ τους.

— Ἐνας κουτσὸς δὲν τὰ βάζει μὲ δέκα,
δὲν σκοτώνει δυό, δὲ λωβῶναι ὀκτώ, καὶ
δὲν τὰ καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ χωρὶς νὰ
τὸν γνωρίσουν. Μὰ μὴ θυμῶνῃς τόσο
Φροσύνη. Σοῦ ξαναλέω δὲν ἔβαλα τίποτε
ἄπρεπο στὸ νοῦ μου... ἤθελα μόνο νὰ
μάθω ποῖος εἶναι.

— Ὅριστε τα, πρώτα τῆς ἄρεσαν μό-
νο τὰ τραγούδια, ὕστερα ἤθελε νὰ μάθῃ
γιὰ ποιάν τὰ τραγουδοῦν καὶ τώρα ἐπιθυ-
μεῖ καὶ νὰ τὸν γνωρίσῃ. Ἐτσι ἀρχίζει
πάντα τὸ κακὸ λίγο λίγο καὶ ὕστερα με-
γαλώνει.

— Ἀκριβῶς ὅπως τὸ λέει καὶ ἐκεῖ-
νος στὰ τραγούδια του, συμπλήρωσε ἡ
Ἀρετοῦσα

(ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ἀρχαία Ἑλληνικὴ τὴν ὁποῖαν περιποιεῖται δταν πρὸς τὴν νὰ σταθῇ νύμφη.

ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ

(Διάλογος δύο δεσποινίδων)

— Φιφή. Τί άνοησίες, 'Ελπινίκη, είναι αυτές που μ'ας έλεγε αύτός ο σοφολογιώτατος ;

Τίποτε δέν συμμερίζουσι άπ' όσα μ'ας έλεγε. Έμένα τδ μεγαλειότερο μου όνειρο είναι νά γίνω ώραία, άλλ' έξέχως ώραία. Θελεκτική, άλλ' υπερόχως θελεκτική, ώστε όπου πάω και όπου εύρεθώ νά γίνωμαι τδ μήλον της έριδος, τδ κυριαρχούν άστρον, περι τδ όποιον νά περιστρέφονται όλοι οί περιουρισκόμενοι άνδρες ως δορυφόροι μου. Νά είναι τόση ή σαγγελνετική μου δύναμις, ώστε νά είναι εύκολώτερον νά παύση ή σελήνη νά περιστρέφεται ως δορυφόρος περι την Γήν παρά νά παύση εκείνος που θά έσαγήνευα νά περιστρέφεται ως αϊχμάλωτος περι την ύπερβίην μου.

— Άχ ! τί εύτυχία ! Καί δύναται νά ύπάρξη. 'Ελπινίκη, μεγαλειότερα άπό αύτήν εύτυχία ; ώρα ότερον όνειρον, τελειότερα εύδαιμονία ;

— 'Ελπινίκη. Ματαιοδοξίες μπόσι, κες όλα αυτά Φιφή. Βεβαίως ν' άποτελούν μιá έπιθυμία μας άπλήν, τδ έννοώ. Άλλ' όχι δά και τδ μεγαλειότερον μας όνειρον !

— Φιφή. Έλα δά και σ' που θέλεις νά μ'ας κάμης τήν σοφή. Μήπως θά άφες νά γίνης καμιά καρακάξα που νά μή γυρίξη νά σέ κυτάξη ούτε έκατό χρόνων γέρος ;

— 'Ελπινίκη. Ούτε τήν σοφή σου κάνω, ούτε καρακάξα ήθελα νά γίνω. Λέγω ακριβώς εκείνου που κάθε ισόρροπο μυαλό εύρίσκει ως πιδ όρθον και ως πιδ καλόν. Διότι, δέν μου λέγεις, σέ παρακαλώ, και Άφροδίτη της Μήλου δέν έγινε, θά έμενες έτσι πάντοτε ; Δέν θά παρήκωξες ; Άυα έπερνούσαν τά όλγια χρόνια της άνθηρας σου ήλικίας ; Καί περνούν τά εύλογημένα αύτά χρόνια τόσον γρήγορα—δέν θά έπαυαν κατά φυσικόν λόγον και τή θέλησιν σου νά μαγνητίζουν τούς δορυφόρους σου ; Δέν μου λες δέ, Φιφή, τότε, όταν θά ήρχετο εκείνη ή ήλικία και σ' θά ήσο συνειδημένη πιά είν τά θυμιάματα και τούς θαυμασμούς τών δορυφόρων σου και τούς έβλεπες νά παύουν πιά νά είναι δορυφόροι σου και νά σ' γυρίζουν της πλατες, σέ έρωτώ, Φιφή, θά υπήρχε τότε δυστυχίστερον πλάσμα άπό σέ ; Άφού λέγεις ότι τδ ιδανικόν της ζωής σου, ή ιδανική εύτυχία σου θά είναι ό θαυμασμός του κόσμου εις τά θέλησιν σου !

— Φιφή. Ναι άλλα δέν είπα έγώ ε-τοι. Έγώ είπα νά είναι τόση ή δύναμις τών θέλησιν μου, ώστε νά μήν άφισση ποτέ τούς δορυφόρους μου ν' άπομακρυνθούν άπό έμέ.

— 'Ελπινίκη. Ζητείς παιδί μου, βλέπω τα άθάνατα. Αίτία του θανάτου τών δορυφόρων σου θά είναι τά θέλησιν σου. Έτσι δέν είν ;

— Φιφή. Βέβαια.

— 'Ελπινίκη. Λοιπόν, άμα μαγα-θύν τά θέλησιν σου με τόν χρόνον ;

Ποιό άνθος δέ ποτέ, όσον ώραϊον και εύώδες και άν ύπήρξε, δέν έμαράνθη με τόν χρόνον ; Καί ποία γυναίκα υπήρξεν άνθηρά καθ' όλην της τήν ζωήν και έξ ίσου ώραία ; Ή μήπως θέλης προς χάριν σου ν' αλλάξουν οί νόμοι της φύσεως ; Ακμή και παρακμή. Ίδου ό πιδ σκληρός νόμος που θέλοντας και μή, θά ύποκύψη και κάθε γυναικείον θέλησιν. Να λοιπόν, Φιφή, γιατί σου είπα στην άρχή ότι σκέπτεσαι ματαιόδοξα. Κατ' έμέ ή μεγαλειότερη και τελειότερα εύτυχία είναι εκεί ή που είναι πιδ διαρκής, που μ'ας παρακαλουθεί καθ' ό-λον μας τόν βίον άμείωτος και αδιάπτωτος μέχρι τών έσχάτων γηραιών μας, μέχρι του τάφου μας. Τί νά τήν κάμω τήν εύτυχίαν, ή όποία θά διαρκέση πέντε-δέκα χρόνια, άλλ' ή όποία θά συντελέση κατόπιν νά περάσω είκοσι και τριάντα και σαράντα ίσως χρόνια κατα-

θλιμμένη και δυστυχής ;

— Φιφή. Έσύ μου είπες ότι λέγω ματαιοδοξίες, άλλα σ' βλέπω ότι λέγεις ούτοπίες.

Μπορεί νά ύπάρξη τέτοια εύτυχία 'Ελπινίκη, που σ' όνειρεύεσαι ;

— 'Ελπινίκη. Άκούς λέει ! Μπορεί και παραμπορεί κάλλιστα. Λοιπόν δι' έμέ ή ιδανικότερα εύτυχία θά ήτο και ή όποία σημείωσε όχι μόνο διαρκής θά ήτο, παρά και όσον έπερνούσε ή ήλικία μου θά έγίνετο μεγαλειότερα, θά έγεν-νούσα τδ χραισμιότερον τέκνον. Νά του άφιερώσω όλας τās φροντίδας μου, όλην τήν στοργήν μου όλην τήν ζωήν μου και όλην τήν ικεάδα της ζωής μου δά νά γίνη τελ. ιότερον και χραισμιότερον. Ή συναίσθησις δέ που θά είχα κάθε στιγμή, ότι έγώ είμαι εκείνη που έφρεα εις τόν κόσμον μιάν τόσον χρήσιμη ύπαρ-ξιν, ή συναίσθησις ότι φεύγουσα άπό τόν κόσμον τούτον διαιώνίζω τήν ζωήν έπί τά βελτίω, άφίνουσα όπισθέν μου μιάν ύπαρξιν τελειότεραν και χραισιμότεραν άπό έμέ, ότι φεύγω άπό τόν κό-σμον τούτον, άλλ' άφίνω άλλον σ' τδ πόδι μου, καλλίτερόν μου, ίδου νομίζω, Φιφή, ή ύψηλοτέρα εύδαιμονία μιās γυναικός, τδ ευγενέστερον όνειρον μιās κόρης.

— Φιφή. Μου φαίνεται νά έχης δι-κην, 'Ελπινίκη, Δέν τό είχα σκεφθή αύτό.

(Είς τδ έπόμενον φύλλον

ό διάλογος δύο νέων σπουδαστών).
Σημείωσις.—Τήν σελίδα ταύτην θά άφιερώσωμεν εις τούς νέους και τās δεσποινίδας. Καί θά δημοσιεύωμεν εις αύτήν κάθε δημοσιεύμα των σύντομον, τδ όποιο διατυπώνει μιάν σκέψιν των, μιάν ιδέαν των, ένα πόθον των, κάθε τέλος πάντων που δεικνύει τήν ένδιάθε-τον τάσιν των προς αύτοβελτίωσιν των, νά γίνουν τέλος όσον τό δυνατόν χραισιμώτεροι εις τήν κοινωνίαν, πράγμα τδ ό-ποϊον πρέπει ν' άποτελή τδ πρόγραμμα καθ' όλην των τήν ζωήν όλων των νέων και όλων των δεσποινίδων.

— 'Ο χραισμιώτερος. Ίδου ή λέξις, εις τήν όποιαν κατά τδ νεώτερον και χραισμιωτικότερον πνεύμα περικλείεται και ό άριστοκράτης και ό ευγενής και ό μέγας και ό ένδοξος και ό άβιαγάπη-τος και ό άξιοζήλευτος.

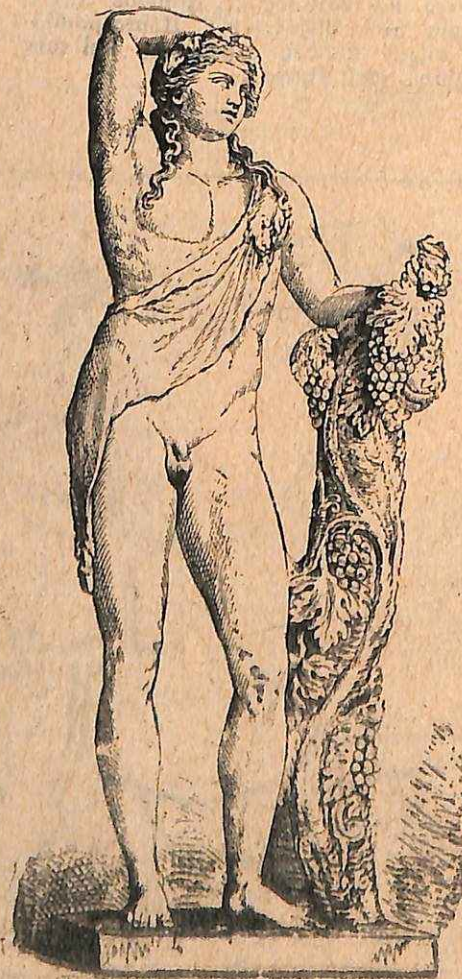
Είς τδ Ζάππειον

(Παιδική άφέλεια).— Έσύ μ'αμ' δέν είσαι όμορφη σαν τήν νταγιά μου.

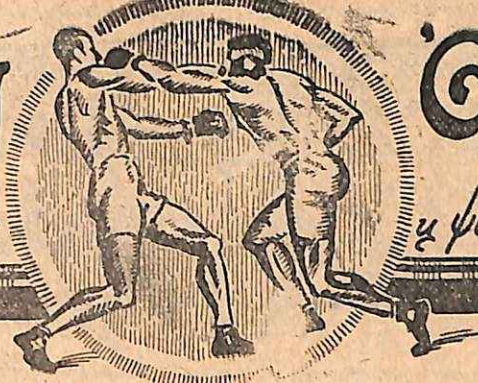
— Μπα ; που τδ ξέρεις παιδί μου ;

— Νάί τόση ώρα δέν ήρθε κανένας, στρατιώτης νά σ' τδ πη.

Διον. Μ. Γεωργίου.

Προσωπικός
ήγης σωματικής

Αθλητισμός
ψυχικής αλυσής

Παρεχόμενων τών έτών άπεδ ήη ά-κόμη μεγαλειότερα σημασία εις τόν άθλη-τισμόν. Οί δ' άγώνες έκρίνοντο ως τδ έπιστέγασμα της παιδεύσεως και μορφώ-σεως των έλευθερων πολιτών. Παιεύ-σεως ήτις είχαν ως βάσιν τήν ανάπτυξιν και διάδοσιν της ώραϊότητος της ρώμης, του πνεύματος, της ήθικης.

— Η μανία των αρχαίων Έλλήνων προς τήν άθλητισμόν άναπτύχθη εις ύπ'ιτατον βαθμόν κατά τήν εποχήν της άριστοκρα-τίας, όπου οί εύπατριδαι έπεθύμουν εις όλα νά διαφέρουν του κοινού θνητού. Είς τινες μάλιστα Δοριείς χωρίς έλά-βανον μέρος εις τās σωματικές των άν-δρών άσκήσεις και γυμνάσιες. Ένθ' έν Άθηναις και εις τās πόλεις της Ιωνίας άπηννοζήτο τοίτο.

— Έν Σπάρτῃ αἱ παρθέναι έγυμνάζαντο όπως και οί νέοι. Έρχοντο, έπ'ιπαιον, έριπτον τόν δίσκον και έγύμναζον τό σωμα των παν οιοτρώπως, ή α—ατά τόν Πλούτ'ρχον— τί έμβρυα βλαστάνουν καλλίτερον εις ρωμαλέα σώματα.

— 'Ο Άριστοφονς εις τήν «Λυσιστρά-την» λέγει ότι «όπως οί πάλαι ούτοι και αἱ παρθέναι τρέχουν παρά τόν Εύρώταν και άνεμίζεται ή κόμη των δ' αως και των Βαντίδων καθ' ήν στιγμήν τραγουδούν νρωτοΐσαι τόν θύρσον».

Κατά τήν εποχήν του Διός έγέγοντο ως γνωστόν έν Όλυμπία μενάλιοι άγώνες άνδρών. Κατά δέ τήν έσοτήν της Ήρας μεγάλοι άγώνες παρθένων. Εφόρουν βρε ύτατον χιτώνα άνερχόμενον άνω των νονάτων των, άφηνον τόν δεξιόν ώμον και τδ ήμισυ του δεξιού σ' ήθ. ε γυναί-αί δέ κρατά ήσαν γυναίκες αἰτινες έστε-

φάνουν τήν νικητρίαν διά σ' εφάνον εξ έ-λτίας.

Παρεχόμενων όμως ών έτών ή δη-μοκρατία άντικατέστησε τήν άριστοκρα-τίαν. Καί ούτω πίνες έπεδόθησαν εις τήν άληθείαν. 'Οι, ά ευ ούδενιάς έ'αυ'σεως έπεδόθη αν εις αυτών, οι θεαται κατέκλινον τούς Πανελλ'νίους ά-γώνες και ούτω σθάνονεν εις τόν 5ον και 4ον π. Χ. αιώνα όπου ή ιδία τού ώραϊου, του καλού, του άληθούς, φθά-νει εις τόν κορυφώνα της δόξης της.

— Όλα τά έργα των γραμμάτων και των τεχνών εις έν άποθλέταν: εις τήν δη-μιουργίαν, τήν άπεικόνισιν, και τήν διαώνισιν της ώραϊότητος και της ά-μονίας διά του άνθρωπίνου σώματος, ά-ρε άς τās όπ' ίας πάντες έξυμνούν.

— 'Ο Ηρόδοτος φωνεί άναγκάσιον νά τονίση ότι μεταξύ τών 10.000 Έλλήνων οἱ τινες έπ'ιλέονεν εις τās Πλαταάς, ό Σπ'ρτιάτης Καλλικράτης ήτο ό ώραϊότε-ρος.

— Η λατρεία των Άθηαίων προς τήν 'Αλκibiάδην όφείλετο κυρίως εις τδ σω-ματικόν κάλλος.

— Οι Άθηναίοι ιδρύονν κατά τήν έσο-τήν τήν Παναθηναίων τδ άγώνισμα της «εὐαγδρίας» κατά τδ όποιον αἱ δ' ας φυ-λαι ήγωνίζοντο μεταξύ των ποία θ' άνα-δείξη τούς ώραϊότερους και ρωμαλεότε-ρους άνδρας.

— Άλλ' όλον αύτδ τδ σωματικόν κάλ-λος διά τδ όποιον θά όμιλούν όλοι οί αἰώνες, όφείλεται μόν εις τόν θανυσμόν της Έλληνικής φυλής τύπον, όφείλεται όμως και εις τόν άθλητισμόν. Διά τοῦτο ό Λουκιός τονίζει, ότι ή ώραϊότης και ή ρώμη των σωμάτων όφείλεται και εις τήν γυμναστικήν, ήτις έπέτυχε νά υπερέ-χουν οί Έλληνες όλων των άλλων έθνών.

— Άλλ' έσ' όσον πάλιν τά άθάνατα της ώραϊας Έλληνικής τέχνης έργα, έβα-σίσθησαν και έδημιούργησαν με πρό-τυπα, τδ όποία διεμορφώθησαν και έτε-λειοποιήθησαν διά του άθλητισμού, ή γυμναστική δέν νά θεωρείται ένας μέγας παράγων τελειοποίησεως της τέχνης.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

— Άσχετως όμως με τήν δημιουργίαν ώραϊων σωμάτων διά της γυμναστικής, αύτη εθεωρείτο και ως τδ μόνον μέσον δημιουργίας υγιούς σωματικής και ψυ-χικής. Καί δικαίως έφ' όσον εἶναι γνω-στόν ότι ή σωματική ρώμη οὐξάδει τδ ψυχικόν πάθος.

— 'Ο Γαληνός φωνεί ότι ή γυμναστική είναι ό προφυλακτικός εὐώδης, όταν λέγει ότι ή μόν Ιατρική είναι ή της υγιεί-ας φυλακτική. ή δέ γυμναστική ή της ευδ'είας διασκεδαστική. Σανεπώς δικαί-ως αποδίδει μεγάλην σημασίαν εις τήν γυμναστικήν άπό υγιεινής άπόψεως, έφ' όσον αύτη εξασφαλίζει τήν υγείαν. Άνει-της όποιας αδύνατον νά υπάγην υγιεία.

— Άλλά και ό Ίπποκράτης πιστεύει ότι

ή γυμναστική εξασφαλίζει πλήρως τήν υγείαν και ότι είναι αύτη άπαραίτητος όπως ή ιατρική και ή θεραπευτική.

— Οι γυναισιόρχει εξ άλλου εκκαλούντο και ιατροί λόγω της πείρας ήν άπέκτων έν τοίς γυμνασίοις. Αὐοι έκάνονίζον τήν δλαιαν των γυμναζόμενων και οί ίδιος εκάνονίζον έν καιρώ άσθενείας τήν θε-ραπευτικήν των άσθενούντων, ως μ'ας γνωρίζει ό Πλάτων εις τούς «Νόμους».

— 'Ο αύτός συγγραφεύς άναφέρει ότι - 'Ικκος και ό Ηρόδοτος — τούς όποιούς εις τόν «Πρωταγόραν» μνημονεύει ώό τούς άκακαλύψαντας τήν ιατρικήν γυμνα-στικήν, προσθέτων καλ' ατα ότι δ' εὐτε-ρος δέν ήτο μόνον σοφιστής αλλά τα-παδοτρίβης—είναι εκείνοι οἱ τινες ήνω-σαν στενωπότερον τήν γυμναστικήν με τήν ιατρικήν. 'Ο 'Ικκος μάλιστα ήτις εκείνς όστις εκάνόν ξε τήν δισιαν των άγωνισ-τών και τ' υς ώλήν ή δά του περιδείγ-ματος του εις τήν οδόν της σοφίας και της αρετής. 'Ο Πανυσανίας μάλιστα τόν άναφέρει και ως γυμναστήν άριστον. Είς δέ τήν «Δημοκρατίαν» ό Πλάτων δέν λέ-γει τόν 'Ικκον παιδοτρίβην μόνον άλλα και ιατρόν, όστις έθερμάπευσε τήν νοσώ-δη κατάρτι σίν του διά της γυμναστικής, ως και πολλούς άλλους.

— Άλλά μήπως ό Άριστοτέλης εις τήν «Ρητορικήν» δέν λέγει σ' σ' σ'... ως τδ γυμνάζεσθαι, ότι ώς έπί τδ πολύ ποιεί υγιαν ;

— Άπό των παναρχαιοτάτων εξ άλλ' υ χρόνων ή γυμναστική υπεδεικνύετο υπό των θεών ως θεραπευτικόν μέσον.

(Ακολουθεί)

Ο ΕΡΩΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΟΧΩΝ

Δογματικοί ποιητές των ανωνύμων πορταίων του Γενάρου

Ελένη. Σ' εύχαριστώ αγαπητέ μου ξέδωλε διότι το πρὸς ἐμὲ ἐνδιαφέρο σον. Ἀλλὰ θὰ μοῦ κάνης μεγάλη χάριν Πέτρο μου, ἂν μπορέσης νὰ συντελέσης ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐν λόγῳ πρότασις τοῦ κ. Χρυσόφωτου.

Πέτρος. (ἐκπληκτός). Τί λὲς Ἐλενίτσα μου, ν' ἀναβληθῇ; Γιατί;

Ελένη. (μετὰ δυσθυμίας). Αἶ, γ' αὐτὸ ποῦ θὰ μ' ἔδωκε ἄλλη φορὰ, γιατί τώρα δὲν ἔχομε καιρό.

Πέτρος. Μὰ Ἐλενίτσα μου, δὲν σὲ ἐννοῶ σὲ ββαίω, ἐξηγήσου σὲ πορτα καλῶς καλλίτερα.

Ελένη. Ἄλλη φορὰ, ἄλλη φορὰ Πέτρο μου. Τώρα δὲν εἶναι καιρός. Μόνο πῆγαινε, ἀφοῦ σὲ περιμένει καὶ ὁ κατέρας καὶ βάλε τὰ δυνατά σου ἂν θέλῃς ν' ἀποφουγθοῦν τραγικὰ γεγονότα.

Πέτρος. (τὴ μορφοσμένη καὶ χειρονομίαν ἀπορίας καὶ καταπλήξεως). Τραγικὰ γεγονότα! Μὰ... (Τὸν διακόπτει ἀποτόμως).

Ελένη. Πῆγαινε σὲ παρακαλῶ καὶ ἀφῆσε τὰ μὰ καὶ τὰ ξεμά. Σοῦ ἔπαυλα μβάνω, ἄλλη φορὰ! Τώρα πῆγαινε (τὸν πᾶνει ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὸν ὠθεῖ πρὸς τὴν θύρα, οὗτος δὲ σπρωχνόμενος λέγει).

Πέτρος. Πηγαίνω ἀφοῦ τὸ θέλεις ξαδελφούλα μου. Ἀλλὰ θάρῃω τὸ βράδυ νὰ μοῦ τὰ πῆς.

Ελένη. Ναί Πέτρο μου. Εὐχαρίστως.

Πέτρος. Αἴ τότε ὁρεβουὰρ καὶ σ' εύχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων (ἐξερχομένου τοῦ Πέτρου συναντᾷται οὗτος εἰς τὴν θύραν μὲ τὸν εἰσερχόμενον τότε Συνταγματάρχην, ὅστις ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Πέτρου λέγει).

Συνταγματάρχης. Κολῆ ὦρα ποῦ σὲ συναντῶ Πέτρο, γιατί σὲ ἤθελαν. Περνάς σὲ παρακαλῶ μετὰ τὰ ὦρα ἀπὸ τὸ γρῦφειόν μου ποῦ κἀνὶ ἔχω νὰ σοῦ πῶ.

Πέτρος. Μὰ δὲ μοῦ τὸ λὲς καὶ ἐδῶ Θεῖς, τί τρέχει;

Συνταγματάρχης. Ὁμι, ὅχι σὲ νερφεῖο, Μόνο ὁρεβουὰρ (καὶ προχωρεῖ).

Πέτρος. Στάς διαταγὰς σας, λοιπὸν θυε μου (καὶ ὁ Πέτρος ἐξέρχεται ἡ δὲ Ἐλενη σπεύσασα πρὸς τὸν Συνταγματάρχην τῷ τείνει περ χαρῆς τὴν χεῖρα της καὶ τῷ λέγει).

Ελένη. Καλῶς τὸν σεβαστὸν

μου νουνόν. Κάτι εὐχάριστος ἀφορμὴ θὰ σὲ ἔβγαλε ἀπὸ δῶ ν' ἔνέ μου σὲ τέτοια ὦρα, ἀσπνήθη γιὰ σὰς.

Συνταγματάρχης. Τὸ ἐμάντευσε «Ελένη μου. Ὅχι ἀπλῶς εὐχάριστος, ἀλλὰ πολὺ πολὺ εὐχάριστος καὶ πρὸ πάντων γιὰ σὰς.

Ελένη. Καλὴν ὦρα λοιπὸν νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νουνέ μου.

Συνταγματάρχης. Ἀμ βέβαια πῶς θὰ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΓΙΣΤΡ. ΜΕΤ. ΕΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΡΕΚΛΗΤΟΙΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

εἶνε καλὴ ὦρα. Γιὰ τὴν λαμπρὰν τύχην τῆς Ἐλένης μας ἔχω τὰ ὠραιότερα προαισθήματα.

Ελένη. Ὁ Σὰς εὐχαριστῶ νουνέ μου καὶ διὰ τὰς διαθέσεις σας καὶ διὰ τὰ προαισθήματά σας.

Συνταγματάρχης. Μὰ ἡ εὐτυχία σου εἶνε καὶ εὐτυχία μας αγαπητή μου Ἐλένη.

Ελένη. Αὐτὸ μὲ συγκινεῖ ιδιαίτῶς νουνέ μου.

Συνταγματάρχης. Ἀφοῦ εἶχαμε τὴν ἀτυχία νὰ μὴν ἔχομε παιδιὰ τέσσοι, σὺ Ἐλένη μου, ὅσον καὶ ὁ βαπτισμὸς μου Κωστάκης, ἐπέχετε εἰς τὴν οἰκονομίαν μας τὴν θέσιν τέκνων. Ἀλλὰ ἔχασα ἀλήθεια νὰ σὲ ἐρωτήσω γιὰ τὸ βαπτισμὸ μου, πῶς εἶνε ἐκεῖνος, τί κάνει.

Ελένη. Πολὺ καλὰ νουνέ μου. Ὅλο ἕνα καὶ γίνεται καλύτερος. Ὁφείλεται τοῦτο ἴσως καὶ σὲς καλὰς εὐχὰς σας ποῦ τὸν δώκατε νουνέ μου δταν τὸν βαπτίζατε.

Συνταγματάρχης. Αἶ μὰ βέβαια ὅτι καὶ ὁ διακαὴς πόθος μου νὰ τὸν δῶ μὴ μέρῳ μεγάλον καὶ διαπρεπῆ Ἕλληνα θὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὴν ἐξέλιξίν του.

Ελένη. Εἶθε νουνέ μου. Τὸ εὐχομαι καὶ τὸ ἐλπίζω.

Συνταγματάρχης. Μὰ δὲν μπορεῖ Ἐλένη μου ἀλλοιῶς. ἔχουν γούρι ἡ εὐχὰς μου

Καὶ εἰς τὰ μαθήματά του πῶς πηγαίνει; Μὲ τὸ νέο του διδύκαλο μένει εὐχαριστημένος;

Ελένη. Ὑπερευχαριστημένοι ὅλοι μας νουνέ μου Εὐρημα πολύτιμον διὰ τὴν οἰκονομίαν μας αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος.

Συνταγματάρχης. Μὲ εὐχαριστεῖ πολὺ αὐτό.

Ελένη. Ἀφῆς δὲ ὅτι εἶνε ἕνας ἀληθὴς σοφός, ἀλλὰ τὸ ἐνδ' ἀφῆρον του διὰ νὰ διαπαιδαγωγῇ καὶ διαπλάσῃ εἰς ἕνα τέλειον ἄνθρωπον τὸν Κωστάκη εἶνε, τί νὰ σὰς πῶ νουνέ μου, ἑκατὸν φορές μεγαλύτερο παρ' ὅτι μπορούσε νὰ εἶνε τοῦ φυσικοῦ πατρός.

Συνταγματάρχης. Μπαράβω!! (κάνει μορφοσμένην ἐκπληκτικὴν εὐχαριστήσεως) θὰ ἔλθω νὰ τὸν ἀνοῦσω σὲ κ' ἡμιᾶ παρὰ δόση. Καλὰ ποῦ ἦλθε ἡ κουβέντα γιὰ νὰ θυμηθῶ νὰ τοῦ στείλω καὶ κανένα φιλοδώρημα τώρα τὴν πρωτοχρονιά.

Ελένη. Μὴν ἀποπειραθεῖτε νουνέ μου, εἶνε τόσον ἀφιλοκερδὴς, ὀλιγοκέρης καὶ ὑπερήφανος ὥστε μόνον ποῦ θὰ τὸν στενοχωρήσῃτε ποῦ θὰ βρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὸ ἀποποιηθῇ.

Συνταγματάρχης. (μὲ μορφοσμένην). Μπα! καλὲ τί λὲς. Ἐλένη μου; ἕνα φιλοδώρημα οὔτε τὸν προσβάλλει οὔτε τὸν μειώνει Τούναντιον μάλιστα εἶνε ἐνδειξὶς ἐκτιμήσεως.

Ελένη. Ἐχετε δικαίον νουνέ μου Καὶ ἐγὼ καὶ ὁ πατέρας εἶσι ἀντιλαμβάνομεθα τὸ πρᾶγμα.

Συνταγματάρχης. Ὅχι τὸ ἀντιλαμβάνεσθε, ἀλλ' εἶσι εἶνε.

Ελένη. Ὅμως νουνέ μου ἐκεῖνος τ' εἶδε ἀπὸ τί, ἡ διότι εἶνε πτωχός, ἡ διότι ἀκολουθεῖ τὸ ρητὸν «ἐκ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου» ἡ ἀπὸ καμμίαν ἄλλην φιλοσοφικὴν ἀρχὴν δὲν δέχεται ἐκ τῶν μαθητῶν του φιλοδώρημα.

Συνταγματάρχης. Μπα σὲ καλὸ σου. Μὲ ἐκπληττεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ελένη. Καὶ οὕτως τοῦ πατέρα ἐδέχθηκε κάποτε ποῦ ἠθέλησε νὰ τὸν φιλοδώρῃ.

Συνταγματάρχης. Περίεργος ἀλήθεια ἄνθρωπος (σταματᾷ λίγο) λοιπὸν Ἐλένη μου, ἄκουσε τώρα καὶ τὸ χαριόσυνον ἀγγελμα ποῦ σοῦ φέρω. (λαυβάνει κάθισμα, καθίζει, κάθεται καὶ ἐκείνη).

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΠΛΑΤΩΝ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑ ΦΕΙΔΙΑΣ
ΑΙΣΧΥΛΟΣ ΙΚΤΙΝΟΣ ΚΑ

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' ἡ τακτικὴ θὰ νικοῦσε, ἂν ἔνας ἐχθρός, ποῦ δὲ μπορούσε καμμιὰ στρατηγικὴ διορατικότης νὰ τὸν προῖδῃ, ποῦταν ὑπεράνθρωπος κι' ἡ ἀνθρώπινη δύναμη τοῦ Περικλῆ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὸν νικήσῃ, δὲν ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του. Ὁ λοιμός! Στὴ περίπτωσιν αὐτὴ δὲ νίκησε τὸ Λακωνικὸ στοιχεῖο, οὔτε τὸλιγαρχικὸ πνεῦμα, νίκησε ἡ ἀτυχία τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁ φθόνος τῶν θεῶν ποῦ συμμάχησε μὲ τὸν φθόνον τῶν ἀνθρώπων.

Στὴν πολιτικὴν δρᾶσιν τοῦ Περικλῆς, πρέπει νὰ τὸ ποῦμε εἶχε ἕνα μεγάλο συνεράτη, τὴ ρητορικὴ του. Εἶχ' ὁ γλαδὴ τὰ μέσα τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μεγαλοφυῶν πολιτικῶν καινοτομιῶν του. Κρατοῦσε τὸ δπλο νὰ νικᾷ τὰς ἀντιδράσεις, νὰ χτυπᾷ τοὺς ἀντιπάλους, νὰ δουδαίνῃ τοὺς δημαγωγούς.

Οἱ Σύμμαχοι ἔκαναν παράπονα γιατί ἀπὸ τὸ κοινὸ ταμεῖο νὰ κτιζῶνται ἔργα ποῦ θὰ λαμπρύνουν μόνον τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν κατηγορία αὐτὴ τὴν ἀναφέρει γιὰ λογαριασμὸν τῶν συμμάχων ὁ Θουκυδίδης ὁ Μελησίου, ὅχι βέβαια ὁ ἱστορικός. Ὁ Περικλῆς τὸν ἀποστομώνει: «τὸ χρῆμα τοῦτο ποῦ οἱ σύμμαχοι προσφέρουν ἀντὶ τοῦ αἵματος ποῦ οἱ Ἀθηναῖοι χύνουν γιὰ τὴν ανεξαρτησίαν τους, ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ μεταχειριστομε γιὰ ἔργα ποῦ θάναυ ἄλλωστε κοινὸ καὶ χρέμα τῆς Ἑλλάδος». Κι' ὅταν ὁ ἴδιος ὁ λαὸς στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Δήμου εἶπε στὸν Περικλῆ πῶς ἐδεύῃ πάρα πολλὰ γιὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα ὁ Περικλῆς εἶπε «ἔστω. Θὰ τὸ ἐκτελέσω λοιπὸν μὲ δικές μου δαπάνες, μὰ καὶ τᾶρχιτεκτονικὰ καὶ τὰ γλυπτικὰ ἔργα θὰ φέρνουν τὴν ὑπογραφή μου καὶ ὅχι τοῦ Δήμου». Καὶ τότε γεμάτοι φιλοδοξία καὶ φιλοτιμούμενοι οἱ Ἀθηναῖοι, τοῦπαν νὰ πάρῃ ὅσα χρήματα θέλει ἀπὸ τὸ ταμεῖο καὶ μὲ τ' ἀκριβότερα ὀλικά νὰ ὑψώσῃ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ

ὅσο μπορεῖ λαμπρότερο τὸ τρόπαιον τῆς ὁμορφίης στὰς Ἀθήνας.

Ἐρριξε τὴν ἀριστοκρατικὴ μερίδα, ἐξωστράκισε τὸ Θουκυδίδην καὶ μὲ σύμμαχον τὸν Ἐριάστην ἀφῆρεσε ἀπὸ τὸν πανίσχυρον Ἀρειο Πάγον καὶ τὸ τελευταῖον πῃς προνόμιον ποῦ τοῦχε ἀπομείνει τίς φονικές δικές... ὅλα στὰ χέρια τοῦ λαοῦ μὲ τὴ δικὴν του ἐπιβλέψιν.

Ἐδῶκε νέα καὶ αὐγῆς παλὴ ἐπιδόματα γιὰ τὸ λαόν.

Τὸ στρατιωτικόν, τὸ ἐκκλησιαστικόν, τὸ δικαστικόν, καὶ κυρίως τὸ θεωρικόν τὸ σημεῖο τοῦ πῆδ μεγάλου πολιτισμοῦ. Πληρωνόταν ἀπὸ τὸ ταμεῖο τοῦ κράτους ὁ λαὸς γιὰ νῆκου ἡ δὴν ῥήματα τῆς τραγωδίας. Ἀναγκάζεσθαι εἶσι νὰ μορφώνεται καλλιτεχνικὰ, νὰναπτύσῃ γούστο, νὰ ἐξυβώνεται. Καὶ συνέδῃ πολλές φριδὲς νὰ σφυριχτῇ παταγωδῶς ἀπὸ τοὺς μουσικώτατα μορφομένους πολιτὰς ἕνας κακὸς στίχος τοῦ Εὐριπίδου.

Ὅλα στὰ χέρια τοῦ λαοῦ. Αὐτὸς δικάζε, αὐτὸς ἀποφάσιζε, αὐτὸς ἐξέλεγε ὁ ἴδιος ὁ Περικλῆς λέει σὴν «Ἐπίταξιν».

«Ὁ Νόμος εἶναι ὁ ἴδιος γιὰ ὁ

Ἀμφίσις Ἀρχαίων Ἑλληνίδων

λους, ἡ ἐξουσία ἀνήκει στοὺς ἑκατόνους κι' ἂν κερδίξῃ κανεὶς ἀξιώματα εἶναι γιατί τᾶίζει κι' ὅχι γιατί ἔτυχε νῆνῃ σὲ μιὰ ὀρισμένη κοινωνικὴ τάξιν».

Καὶ ὅμως ποτε δὲν ἄφηνε ἀχαλῆν τὴν δρμὴ τοῦ ὄχλου. Γι' αὐτὸ «λόγῳ μὲν Δημοκρατίαν, ἔργῳ δὲ τὴν τοῦ πρώτου ἀνδρός ἀρχήν», ὀνομάζει τὸ πολίτευμα ὁ Θουκυδίδης.

Καὶ πόσο ἡ ἀγρυπνὴ ἐπίδελψίς του ἦταν ἀναγκαία!

Σὰν εἶδαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀκμή τους, μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν ἴδιαν τους τὴ δύναμιν, ἀρχισαν νὰ παραπατοῦν. Ἄλλοι μιλοῦσαν γιὰ ἐκστρατεία στὴν Αἴγυπτον, ἄλλοι ὀνειροπωλοῦσαν νὰ χτυπήσουν τὸ Μ' γάλο βασιλείαν στὴν καρδίᾳ τῆς Περσίας, ἄλλοι ἐσχέδιαζαν τὴν κατὰκτησιν τῆς Καρχηδόνας κι' ἄλλοι τὴν ἀπόκτησιν τῆς εὐφορίας Σικελίας. Μὰ ὁ Περικλῆς κρατοῦσε καλὰ τὰ ἡνία... δάμαζε τοὺς ἀλθαίους συμπατριώτας του ἔφερνε τὴν ἰσορροπία σὲς ἀκρότητες καὶ κρατοῦσε κάττω ἀπὸ τὸ ρητορικὸ σκῆπτρον τοῦ τόν πῆδ εὐερέθιστο καὶ εὐμετάδλητο λαὸ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ μόνον, σὰν πέθανε αὐτός, μπόρῃς ὁ φιλέδοξος καὶ ζωηρός Ἀλκιβιάδης, ὁ τέλειος ἀντιπρόσωπος τῆς φυλῆς του, ὁ προικισμένος μ' ὅλα τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ Ἀθηναίου λαοῦ, νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀθηναϊκὴν ἰσχὺ, μὲ τὴν παράτολμην Σικελικὴν ἐκστρατεία.

Γιὰ τὸν καθεδονητῆς, ὁ λαοδαμαστής εἶχε πεθάνει... Γιατί ὁ Ὀλύμπιος δὲν ἐδάμαζε πᾶ ἀπὸ τὴν Πύθια τὰ κύματα τοῦ φιλοπόλεμου καὶ φιλοδοξοῦ ὄχλου.

Ἐνν ἀποτὸ ἀνένδοτο σχετικὰ μὲ τὴ ρητορικὴ δεινότητά τοῦ Περικλῆ μᾶς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος.

(εἰς τὸ ἐπόμενον ἡ συνέχεια καὶ εἰ γνῶμες τῶν διαφόρων μεγάλων ἀνδρῶν).

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΘΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΗ ΓΑΣΤΡΑ
ΠΩΣ ΘΑ ΤΑ ΔΙΗΤΗΡΗΣΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΑΛΗΡΑ ΚΑΙ ΜΥΡΩΜΕΝΑ

Τα λουλούδια στο σπίτι: είναι ένα ζωοφόρο στόλισμα. 'Η μυρωδιά τους, κ' η ωραιότητά τους, προσδίδουν είτε μέσα σε βάζο είτε, είτε σε γάστρα ή σε κήπο περιποιημένα με δροσιστικά και γάρι.

'Η θωριά τους μας τροβά, ή μυρωδιά τους μας ευχαριστεί και ή άγανη που έχουν σ' αυτά εξευγενίζει τη ψυχή μας.

'Η περιποίηση των λουλουδιών πολλές φορές αλλάζει κι' αυτά τα συναισθήματά μας. Φθάνει να μυρίσουμε ένα ωραίο ροζαντάφυλλο για

ν' ανοίξω ή καρδιά μας. 'Όταν τα έχουμε πάνω μας μές στολίζουν και μές προσδίδουν κάποια χάρι.

Δικαίως συνεπώς τα ζωοφόρα και ευγενικά λουλούδια, ή τελειότερης της φύσεως, πρέπει να μές ενδιαφέρουν, από μές τέρπουν, μές ευχαριστούν.

Αι γυναίκες ακόμη περισσότερο τ' αγαπούν από τους άνδρες γι' αυτά και στο σπίτι τα θέλουν για στολίδια. 'Αλλωστε ή φύση της γυναίκας το απαιτεί. 'Η λεπτή και ευγενικά ψυχή της πάντα θέλει να συναναστρέφεται με το ωραίο, το ευγενικό λουλούδι, το λεπτό, το μυρωμένο.

Κάνει άρχοντικό σπίτι, κάθε φτωχικό και χωριάτικο πάντοτε πρέπει να νάνε στολισμένο με κάποιο λουλούδι.

Για να τα έχουμε πάντα ωραία πρέπει και να περιποιούμαστε, τα ποτίζουμε και τα προσφύλασσουμε από πολλά έντομα και άρρώστειες. 'Η περιποίηση τα όμορφαίνει, τη πότισμα το ζωογονεί και ή προσφύλαξη από τη έντομα και τις άρρώστειες τα γλυτώνει από το μαρσισμό και το ξέφρεμα.

'Όταν τα αγοράζουμε πρέπει να προσέχουμε στη ζωοκόρδα τους και να ζητούμε πληροφορίες από το ανθοπωλείο, σε ποιόν περβόλλον εξήσαν και διατηρήσθαι. Σε θερμό ή κρύο. Διότι πολλές φορές, αν και είμαστε βέβαιοι πως τα λουλούδια που αγοράσαμε βρίσκονται εις καλήν κατάσταση, άμα μείνουν στο σπίτι μας λίγες μέρες κινδυνεύουν, ριχνουν τα φύλλα τους και σιγά σιγά μαραινόνται. 'Όπως το σπαράγγι ή το ωραίο φυτό. Αυτό είναι απόδειξις ότι, το φυτό έζησε σ' άλλο περιβάλλον μέσα σε θερμοκήπιο, όπου έχει συνηθιστεί. 'Ημείς δέν έξετάζουμε αυτό το πράγμα και το τοποθετούμε εις κρύο μέρος.

Γι' αυτό πρέπει πάντα να εξετάζουμε τον πωλητήν και αν δέν έχουμε κατάλληλο μέρος, να το συνεισίσουμε σιγά σιγά, όχι βέβαια κοντά στη φωτιά.

'Αν εκκαλυνόμεστε καλλύτερα να τ' αγοράζουμε όταν ο καιρός άρχισή και ξεσταίνεται.

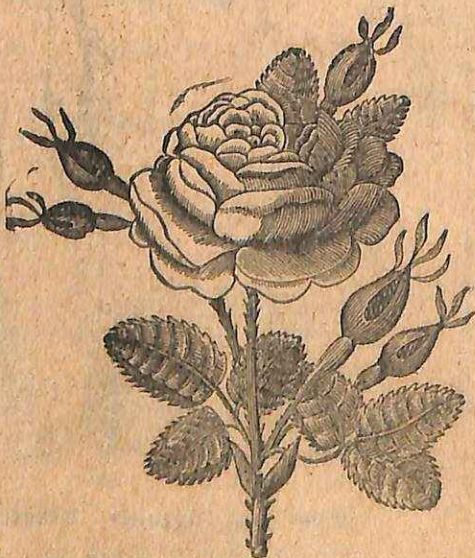
'Όαν περνάει να του αλλάξουμε γάστρα, διότι συνήθως παλιώνεται μέσα σε μικρά γαστράκια. Είναι άπαραίτητη ή προσοχή.

Πρώτα εύθες έξ άονής δέν επιτρέπεται να το θίξουμε καθόλου.

'Όταν, μετά μερικές ήμέρες συνηθιστεί στο σπίτι μας, τότε πέρναμε τη γάστρα που θέλουμε και την τοποθετούμε δίπλα στη μικρή γάστρα με το λουλούδι. Πέρναμε στα χέρια μας τη μικρή και την αναποδογυρίζουμε προσεκτικά. Τη χτυπούμε στο κάτω για να ξεκολλήση το χώμα καλά. 'Εν τώ μεταξύ στη νέα γάστρα και ποδός τη τρύπα τοποθετούμε ένα κεραμίδάκι προσεκτικά, τη γεμίζουμε με χώμα άνθο ή φυτόχωμα, το όποιον έχουμε απολυμάνει με καντό νερό προ μιάς ώρας και έχει κρυώσει καλά, για να σκοτωθούν τυχόν μαμούνια που θα υπάρχουν είτε εις αήγ, είτε εις σκουλήκια. 'Αφαιρούμεν άπ' την γάστρα το φυτόν και πάνω εις μια έφημερίδα προσεκτικά τινίζουμε τα χώματα, που ύπησαν κοντά στις ρίζες. Τό καθαρίζουμε με ένα ψαλίδι από τες σάπιες ρίζες και από τα σκουλήκια αν υπάρχουν και το χώνουμε μέσα στο χώμα της νέας γάστρας κατά προτίμησι στο μέσον. Πιζόνουμε έπειτα με το δόχτυλό μας το νέο χώμα προς τες ρίζες του φυτού για να κατακαθισή και ποτίζουμε χορταστικά, χι με πολύ κρύο νερό, αλλά λίγο χλιαρό.

Προσέχουμε το φυτό να μη τρώσει μέσα στη νέα γάστρα, όσο ήταν και στην άλλη.

'Όταν θέλουμε να αλλάξουμε τα χώματα της ίδιας γάστρας κάμνουμε το ίδιο. Δέν πρέπει όμως τότε το λουλούδι ν' έχει πολλές ρίζες, διότι προφταίνει να κάνει και δημιουργεί μονάχο του σιγά σιγά.

Συνήθως μεταφυτεύουμε τα φυτά του διατίου μας κατά το φθινόπωρον ή την άνοιξη.

'Αν τα λουλούδια μας τάγορσσουμε με το μάτι μικρά φτανάκια, και πρόκειται να τα μεταφυτεύσουμε σε γάστρες προσοχή χρειάζεται να μη κοπούν οι ρίζες που έχουν π.χ. βασιλικός, καπνοτσίνι, κ.τ.λ. Προσπαθούμε όμως, να τα χώνουμε πάντα έως τα φύλλα, για να μπορέσουν να αναπτυχθούν καλλύτερα.

Μεταφέρουμε τις γάστρες στον ίσκιο και όταν πιάσουν τις βγάσουμε να τα χτυπήσει ο ήλιος.

Τό πέτισμα θάνατα, κινδύ, όχι όμως και πολύ συχνό δια να μη σαπίζουν. Καλά θα κάνουμε αν παρταστούμε, αν τότε το νερό του και είναι ύγρο. Διότι το νερό πρέπει να ξεφύγει από τη τρύπα. 'Όταν μένη στο σιμό τα βλάστη πολύ. Σαπίζουν τα ριζίδια, και το λουλούδι κινδυνεύει να μικραίνεται χωρίς να αναπτυχθή.

Τό χειμώνα πρέπει να νάνε χλιαρό, το καλοκαίρι δροσερό.

Κατά προτίμησι δέν να ποτίζουμε το βράδυ ή και το πρωί. 'Εάν ο καιρός άπ' το βράδυ ήταν δροσερός ποτίζουμε το βράδυ, αν ήταν ξηρό και ζεστός το πρωί πρωί προτού δει ο ήλιος τα λουλούδια.

Τα λουλούδια του σπιτιού. Προέπει να έχουν ιδιαίτερη περιποίηση, διότι πάντοτε είναι ντελικάτα. Προσβάλλονται εύκολα από άρρώστειες. 'Η ξηρή ατμόσφαιρα του διατίου κατά την χειμώνα τα βλάπτει πολύ και μάλιστα, ε' ν' τ' γε μώνον άνάβουμε φωτιά μέσα στο διατίο που μένουν.

Καλόν είναι όταν άνάβη θερμάστρα, πάνω σ' αυτήν να έχουμε ένα δοχείο γεμάτο από νερό να βράζει. Οι έδρατοι διορθώνουν την ατμόσφαιρα.

'Εχουν όμως άναγκη και από ραντισματα. Είναι δουλειά εύκολη με το ψεκαστήρα φυλ. Με το ψεκασμό με καθαρό νερό φεύγουν οι σκόνης και ζωογονείται το λουλούδι.

Με λίγα ύγρ' σκοτώνουμε τα έντομα, τη ψύα, ή όποια πάντοτε προσβάλλει άκάθαρα φυτά.

'Απαραίτητο επίσης είναι να προσέχουμε και τα σκουλήκια που νενιώνται στο χώμα τους. Μέσα στο νερό που θα ποτίσουμε 10-20 σταγόνες από καμφορέο οινόπνευμα τα σκοτώνει.

Έμμ. Σ. 'Ανάσσης

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΜΟΥ

Ι Γ Ρ Α Φ Ε Σ

'Αν υπάρχει κάτι πράγμα για το όποιον πρέπει να καυχώνται οι καινοί του «κλεινού της Ιαλλάδος 'Αστειος» και μαζί όλοι οι Νεοέλληνες καταστήματα. Και είναι σφάλμα μεγάλο του Τουρισμού που δεν τους μαζεύει όλοι, σ' ένα μουσειό και να τους επιδείξει στους ξένους που μές επισκέπτονται.

'Ετσι μαζί με τα άψυχα δείγματα της σοφίας των προγόνων μας θα θαύμαζαν και το σύγχρονο πνεύμα των απογόνων του Σωκράτους και του Περικλέους.

'Αλλά ως έλ'ωμε στο πράκείμενο: προχωρούμε σ' ένα στενό δρομάκο του πολυούχναστου «Ισοτεφους άστειος» και ορσκόμαστε ξαφνικά μπροστά σε μια πειωρία επιγραφή που κρατά όλη τη πρόσοφι μιάς υπογείου ταέρνας, έ.θαμβοί πρό το κολοσού τουτου που άσφαλως ήταν κατάλληλος να στολίση ένα ολόκληρο ούρανοστη της 'Αμερικής διαδάζομεν κοίνομαγνητόν ο 'Ηφαιστος», ως άφήσωμε τα τυπογραφικά λάθη για τις σοφές κεφαλές των «φοιτητών» της φιλολογίας και ως μπορούμε στην ουσία.

Ο 'Ηφαιστος αντιπροσωπεύει το μάγειρο και ίσως παρακάτω τον χαροπλάστη, ως διδάσκει ότι θέλει ή μυθολογία ως γράφει ο 'Όμηρος ότι ο 'Ηφαιστος ούτε ιδέα είχε από μαγειρική αλλά ή δουλειά του ήτο να κατασκευάζη, κατά δωδεκάδες μάλιστα, τα όπλα του 'Αρη—ο νεοέλληνας όμως σώνει και καλά τον ίσως, έρε αεραφέ να μην έχει κα' άδικο, έρει κανείς άνακατε από κανένα κεραυνό του Δία οι φούρνοι των θεών χάλασαν και τότε ή καίμενη ή 'Ηρα, που, κατά

τόν νεοέλληνα πάλιν, θα έδιδε χοροσπερδα αναγκάσθηκε να κατάφυγη στον 'Ηφαιστο και να ψήση τα γλυκά της στο φούρνο που σφυροκοπανούσε τα σιδερα.

Και μετά αν ζούσε σήμερα με τα σχέδια των έξοπλισμών τί θα έκανε; βέβαια όπλα δέν θα μπορούσε να κατασκευάζη και άσφαλως θα γίνεταν μάγνηρος ή χαροπλάστης άφου ήταν μαθημένος στη φωτιά, για να ζήση.

Παρακάτω με χρυσά γράμματα βλέπεις,

«Κουρείον ο Σωκράτης, κώπτοντε δειντούςαις»

Πάλι ο Νεοέλληνας θέλει σώνει και καλά να μές πη πως ο Σωκράτης είχε στενή συγγένεια με τον κουρέα.

'Ει δέβαια δίδασκε καμιά φορά στα κουρεία και άσφαλως πολλές φορές θα προσπάθονε να μάθη την τέχνη για να φαλλιδίξη τη γλώσσα της γυναίκας του, αλλά και αυτό δέν το λέει ή ιστορία τό θέλει όμως έτσι ο νεοέλληνας.

Τέλος πάντων δηλ. όλα πρέπει να διαστρέφονται αλλά αν σκεφθούμε και καλά δέν έχουν κα' άδικο.

Ποιός έρει αν ζούσε ο Περικλής σήμερα δέν θα γινόταν από πολιτικός, μπα άλης άφου σήμερα συμβαίνει και μπακάληδες και μεγαλο-

διομήχανοι να γίνονται ρήτορες και πολιτικοί.

'Η αν ζούσε ο Εδρυπίδης δέν θα γινότανε παγωτατζής άφου σήμερα οι Νεοέλληνες διάδοχοι του από παγωτατζήδες έγιναν συγγραφείς έπιθεωρήσεων και θεατρικών έργων, και καθώς φαίνεται δέν ξεχουν και πολύ την παληά τους τέχνη, άφου οι θεαταί μεταβάλλονται σε ... κολώνες πάγου από τα κρύα καλαμπούρια του έργου.

'Ετσι είναι, τα πράγματα αλλάζουν κάθε μέρα και ο Νεοέλληνας ένοει να τα συγχρονίξη και που άλλο παρακαλώ; στις επιγραφές των καταστημάτων.

Καθόλου παράξεο να δοθμε σε κανένα κεντρικό κατ'στήμη πωλήσεως όπλων «όπλοπωλείον ... ο Μπριάν».

Και ίσως, όλα να τα περιμένη κανείς «Γραφείον συνεικεσιών ή ... κ. Κάστρου».

«Διαδάτης της ζωής»

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ
ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΥ

Παρακαλούμεν θερμώς τους άγαπητούς φίλους μας, όπως μές διευκαλύουν, ως προς την εξέλεξιν και διεκπεραίωσιν δι' ό ν' αναφέρωτιν σάφως και εθάρρα γνώσας—ένεμα και έπιθετον—(έν έχει ψευδώνυμον)—δνοματεπιθετον και ψευδώνυμον μα'υ)—επάγγελμα—διαμονή (έν λεπτεμερείω).

Τρεις φτωχοί ποιηταί. με πολύ δυνα-
τό ταλέντο άλλ' άδειαν ή τέση συζητού-
σανε ζωηρά καθισμένοι σ' ένα πάγκο έ-
ξοχικό.

Και οι τρεις ήσαν πολύ γνωστοί στ'
φιλόμους κοινό, άναγνωσμένοι ως
καλοί χειριτταί του καλάμου. Αυτό όμως
δέν μπορούσε να τους γλιτώση απ' τη
μιζέρια που παρόδενε αυτούς και τις
οικογένειές των, γιατί έτυχε να έχου-
νέ οι τους πολλά παιδιά όπως συμβαίνει
με τους περισσότερους ποιητάς.

Τά παιδιά, φυσικά δέν χορταίνουν με
στοίχους θέλουνε ψωμί και έτσι πολύ
συχνά βρισκόντουσαν σε πολύ δύσκολη
θέση.

Τήν μέρα λοιπόν εκείνη είχανε ξετυ-
πώσει σε κάποια έφημερίδα κάποια μικρά
πηγή απ' την όποια θα άντιλούσανε λίγη
βοήθεια. Ένας φιλόμους σύλλογος είχε
προκηρύξει διαγωνισμό διηγήματος και να
έδινε βραβείο ένα άρκετά ικανοποιητικό
ποσό, σ' εκείνον που θα έγγραφε το κα-
λύτερο.

Και οι τρεις φτωχοί ταλαντούχοι και
άδαιοβαλάντουχοι έλπιζαν ο καθένας
χωριστά, ότι θα κέρδιζε το βραβείο.

— Ξέρετε έλεγε ο ένας — δέν θάταν
άσχημα να πάρω τόσες δραχμές σ' αυτή
την άναποδιά που βρίσκομαι. Θυγατεύω
ένα σωρό ανάγκες, π.χ. αγοράζω ένα
ζευγάρι παπούτσια (γιατί του κακομοίρη
τά ύποδήματα ήταν ξεολιασμένα) και έ-
πεται μου περισσότερον άρκετά για τα
παιδιά μου.

Ο δεύτερος προσέθεσε :
'Αν τυχόν κερδίσω εγώ τι νομίζετε
θα κάμω ; θα πάρω τα ρούχα μου απ'

τόν ράφτη, γιατί κάμνω μιá φορεσιά και
σκέπτομαι πώς θα πληρώσω τα ραφτικά.
'Επειτα θα μείνω και ένα μερτικό για
την γκρινιάρη τη γυναίκα μου. Έχει και
δικαίο έν μέρος. Δέν βλέπει δραχμή στο
χέρι της.

Ο τρίτος πάλι είπε πώς θέλει να
πληρώσει τρία καθυστηρημένα νοίκια, και
ότι ντρέπεται να άντικρύση τόν σπιτο-
νοικοκύρη του.

Τελος πάντων οι καυμένοι κάμνε-
'ους λογαριασμούς των και το έλατήριο
που τους κινούσε να γράψουν κ'ι τι δέν
ήταν εκείνη τη στιγμή ή μουσα, άλλ' ή
οικονομικές δυσχέρειες. 'Επρεπε λοιπόν
να στίψουν το μυαλό τους για να γρά-
ψουν κάτι γά τον διαγωνισμό γατί όλι-
μας έχουμε π'ος ή έμπνευσις δέν έρχε-
ται κατά παραγγελία.

— Τι έμα να βρούμε βρε παιδιά ;
έλεγε ο ένας. — Είμαι τόσο κουρασμένος
τόσο έννευρισμένος δέν δουλεύει το μυα-
λό μου καθόλου.

— Και που σ' αφήνουν ή στενοχώριες
για να μπορέσης να γράψης κάτι καλό ;
— προσέθεσε ο δεύτερος.

Και ή λογοτεχνία θέλει ήσυχία.

Και ο τρίτος έκαμε τα σχετικά παρά-
πονα έναντίον της τύχης :

— 'Υστερα απ' αυτά τα λόγια και οι
τρεις βυθισθήκανε σε σιωπή.

Σε λίγο φάνηκε να έρχεται προς το
μέρος τους μιá νεαρή μητέρα που κρα-
τούσε στην άγκαλιά της να παιδί ένός
περίπου χρόνου, ζωηρό, ώμορφο με ξαν-
θα σγουρά μαλλάκια, γαλανά μάτια και
με τα παχουλά του χεράκια είχε άγκαλιά-
ση το λαιμό της μαμάς του. Αυτή, φαι-
νοτανε πολύ εύτυχισμένη κυττούσε το
παιδί της με πολλή στοργή και το φι-
λούσε κάθε τόσο.

Πλησίασε και κάθισε άντίκρυ στους
τρεις άνδρες ξεκούμπωσε τη μπλούζα της
για να προσφέρει τη θεία τροφή στο
σπλάχνο της. Ο ξανθός μπεμπές άρπαξε
μ' άπληστία το υγιές του μητρικό στήθος
για να κορέση την πείνα του.

— Να ένα ζωντανό ποίημα — άναφώ-
νησε ο ένας απ' τους τρεις ποιητάς, να
ένα θέμα ύπεροχο για να το άναπτύξη
καείς. 'Ιδού ή έμπνευσις.

Επειτα. — άφού έσκέφθη όλίγα λε-
πτά είπε :

— 'Οχι, όχι, δέν είμαι άξιος να ύμνήσω
όπως πρέπει αυτή τη θεία εικόνα. Δέν
μπορώ δέν φθάνα στο ύψος της. Παραι-
τούμαι απ' τόν διαγωνισμό, αφήνω σε
σας την διεκδίκησι τοβ βραβείου.

Εμειναν πάλι σιωπηλοί.

Η γυναίκα έθόλασε το παιδί της, δι-
χως να σηκώσει τα μάτια της στους άν-
δρες που καθόντουσαν άντίκρυ της και
σηκώθηκε να φύγη.

— Θέλετε να κάνουμε ένα περίπατο
ως στο δάσος ; — πρότεινε τους συναδέλ-
φους του ο νεώτερος απ' τους ποιητάς.

— 'Ισως έτσι μάς έρχεται ή έμπνευσις.

— Πάμε — άπαντήσανε οι άλλοι, και
διευθυνθήκανε στο δάσος.

Η προαδονία των νεαροβ ποιητβδ θην
πήςε χαμένη. 'Ιδού ένα είσόλλιο μπροστά

τους, Μία κοπέλλα, μιá σωστή νεράιδα.
Ήτανε σκυμμένη και τρώαξε μόλις ά-
κους τα βήματα των τριών άνδρων.

Σήκωσε κατακόκκινη και φοβισμένη
το κεφάλι της και άρχισε πάλι τη δου-
λειά της σαν ββαιωθήκε με μιá ματιά
πώς δέν είχε να κάμη με κακούς άνθρώ-
πους.

Άλλαστε λίγα βήματα παρέκει ήταν
ο φύλακας της ο αφέντης της καρδιάς
της.

— 'Ηρώ — φωνάζει αυός με την έπι-
βλητική άνδρεία φα ή του — για κυ-
τα τι ώραία λουλούδια σου φέρνω.

Και σύκωτε το δεξί του χέρι που κρα-
ταγε μιá μεγάλη άνθοδέσμη. Σου φέρνω
κάτι άκόμη 'μπορείς να το φαντασθής.

Η κόρη στο άκουσμα της αγαπημένης
φωνής έβριξε πάλι μιá ματιά θριαμβου
και ύπερηφανείας στους τρεις ποιητάς και
έτρεξε να προύπαντήση τόν δ κό της.

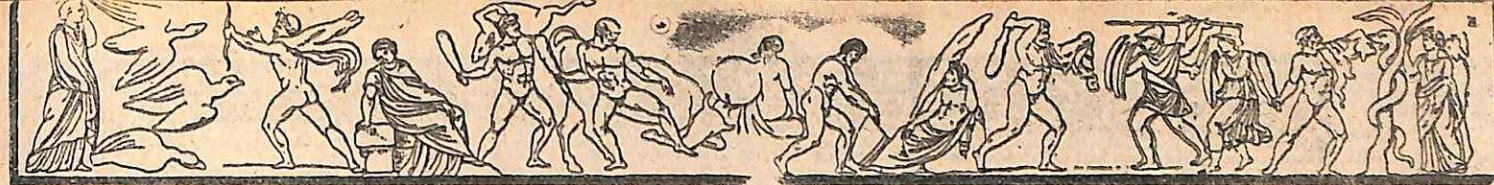
Ζευγαρώθηκαν ; Κάτω απ' τα σκιερά
δένδρα ο ένας άκουμπισμένος στον άλλο
πατούσανε το μυρωμένο θυμάρι.

— Ω ! σύμπλεγμα ύπεροχο. Ω ! θεία
άρμονία !

Αυτή μελαχροινή, με μαύρα άστραφτε-
ρά μάτια γλυκειά συμπαθητική. Αιτός
ψηλός, ξανθός δυνατός με βλεμμα που
σου θύμιζε ένα μέρος ταγαμένης ; θά-
λασσας.

Δύο μαύρα μάτια ένώσανε τις όπτικές
των, άκτινες με δύο άλλα πρασινογά
λαζα.

Για μιá στιγμή ο νέος έγειρε ήσυχα

το κεφάλι του στον ώμο της νέας και τα
ξανθά του μαλλιά χαϊδεύανε τις μαύρες
μπούκλες που άνεμιζόντουσαν απ' την
ελαφρά πνοή του ζεφύρου.

— Βρήκα, βρήκα το θέμα του διηγή-
ματος, άναφωνεί με ένθουσιασμό ο νε-
ρός ποιητής.

— 'Ιδέτε λοιπόν και θαυμάστε σφρι-
γος, νεότητα ώμορφιά. Τι άρμονικό και
ζηλευτό ζευγάρι ; Ποίημα άληθινό.

Σιωπά και με θρησκευτική εὐλάβεια
κυττάζει τους δύο άνθρώπους και ώραίους
νέους απ' τους ότοιους ή άνθρωπότης
περιμένει την έκλεκτή διακρίνισιν του εί-
δους.

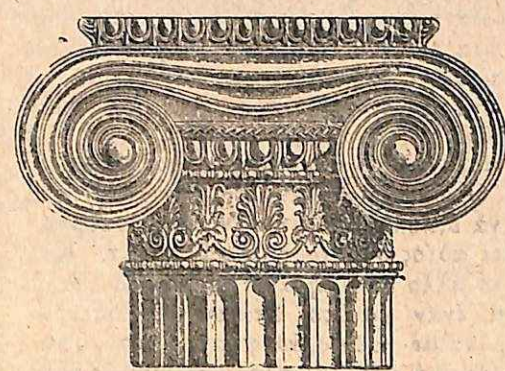
— 'Οχι, όχι — άναφωνεί πάλι. — Αυτό
είνε το τέλειο δέν μπορώ, δέν έχω την
δύναμι να το περιγράψω. Παραιτούμαι
δεν γράφω τίποτε. Αί φράσεις μου αί λέ-
ξεις μου θα είναι φτωχά, θα ύποτιμή-
σω άθελα την πραγματικότητα.

Η ώρα είχε περάση κόντευε να δύση
ο ήλιος.

Τά άηδόνια είχανε άρχισή να κελαϊδοῦ-
νε γλυκά και να ψάλλουν τόν βραδυό
τους ύμνο στη φύσι. Ο χρυσός δίσκος
φάνηκε να χαμηλώνη στον όρίζοντα άρ-

γά και περήφανα γιατί έκαμε καλά το
καθήκον του.

— Θαύμα ; άνεφώνησε ο τρίτος ποιη-
τής. — Για δέτε. Τι λαμπερό, θέαμα ; Ποιός
ζωγράφος 'μπορεί να ζωγραφίση, να άπο-

δόση πιστά τη θεία αυτή εικόνα ; Λοι-
πόν συντρόφοι, εγώ, θα περιγράψω τις
ώμορφιές της δύσεως άφού τις συνδιάσω
με το μεγαλείο του δάσους.

'Εν τῷ μεταξύ ο μισός δίσκος του
λαμπρού άστρου είχε κρυφθῇ πίσω απ'
το βουνό. Τά άηδόνια είχανε πάψη το
άσμα των γέννηκε ήσυχία.

Οι ποιηταί άπολαμβάνανε σιωπηλοί
και με θρησκευτική εὐλάβεια τη θεία έ-
μορφιά. Την ίσρη εκείνη σιωπή την διέ-
κοψε πάλι ο τρίτος ποιητής και είπε :

— 'Αλλά, φίλοι μου με ποιές λέξεις
να ζωματίσω το άφθασ ο αυτό θέαμα.
Με ποιές φράσεις να άποδώσω το θεϊον
αυτό άσμα των άηδονιών ; 'Οχι, όχι κα-
ταλαβαίνω πώς είμαι μικρός, άδύνατος
για μιá τέτοια περιγραφή. Δέν γράφω τί-
ποτε άς γράψη όποιος θέλει. 'Ετσι και
οι τρεις άποφασίσανε να μη λάβουνε μέ-
ρος στον διαγωνισμό, να παραιτηθούν και
απ' το βραβείο και να όμολογήσουν ότι
αυτό, άνήκει στον δημιουργό του σύμπαν-
τος και ότι ο ποιητής είναι ένας μικρός
και άδύνατος άντιγραφείς των θείων
έργων και τίποτε περισσότερο. Ένας
άσημαντος πράκτωρ του πραγματικού και
άληθινού ποιητού.

29-7-28 — Πειραιεύς

ΕΥΡΥΑΝΘΗ ΤΣΙΑΛΙΔΟΥ

ΜΕΓΑΛΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΝΑΚΑΙΝΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

'Από την πληθώραν των έπιστολών τας όποιας έλά-
βαμε και που προέρχονται από πάσης τάξεως, πάσης
μορφώσεως και πάσης ήλικίας άναγνώστας, καταλήγομεν
εις ένα συμπέρασμα : Ο ένθουσιασμός όλων των άνα-
γνώστων μας, δια τα περιεχόμενα θέματα του σ' φύλλου
—διότι το σ' την στιγμή που γράφομεν τας γραμμές
ταύτας δέν έχει κυκλοφορήση—είνε άμέριστος από το
βαθνουστάτου έπιστήμονος φιλοσοφοκοινωνιολόγου κ.
Α. 'Αθανασούλη μέχρι των μικρών μαθητάκων των Γυμ-
νασίων. Πολλοί δέ μάς ζητούν περισσότερας σελίδας φι-
λολογικής ύλης. Έγκρίνοντας δέ την έπιθυμίαν των προ-
βαίνομεν από τα έπόμενα φύλλα εις μεγάλας άνακαι-
νήσεις εις το φιλολογικόν του μέρος, προσθέτοτες εξέ-
χοντα φιλολογικά δημοσιεύματα πρωτότυπα, έπαγωγά
και πρό πάντων ενδιαφέροντα τους νέους. Φιλολογικόν
δημοσίευμα λ.χ. του έν λόγω κοινωνιολόγου κ. Α. 'Αθα-
νασούλη δια την έπιτυχίαν των νέων εις την ζωήν. Ένα
έξοχον ποίημα —μάλλον έπος του Κλαυδίου Μαρκίνα, ύ-
πό τόν τίτλον «Τό Φυλαχτό» ήτοι διάλογον μεταξύ 'Ελλά-
δος και Νεοέλληνας, το όποιον—ένθουσιασθαίς επί τη
έκδόσει του «Έγερτηρίου» τῷ 1915, μάς είχεν άποστείλῃ
ο ποιητής. Ένα πρωτότυπον έλληνικόν μυθιστόρημα,
έπαναστατικόν από κοινωνικής και φεμινιστικής άπόψε.

ως γραμμένον από τόν λόγιον πρόσφυγα Β. Κ. υπό τόν
τίτλον «'Η Γιλντιζέ Χανούμ» περιστρεφόμενον εις τόν
φλογερὸν έρωτα μιās χα-σύμισσας πιασθοπούλας της
Θεσσαλονίκης όταν αυτή ήτο άκόμη υπό τους Τούρκους
μένα Έλληνα, τόν ίδιον πιθανώς τόν λόγιον συγγραφέα δ-
χι μόνον ύπεροχον ως έρωτικόν μυθιστόρημα αλλά και
βαθύτατα διδακτικόν έν σχέσει με τα δικαιώματα του έ-
ρωτος. Ένα ποίημα προς τους Προσκόπους και 'Αθλη-
τάς υπό του Σ. Βαρέλλου. «Φίλλα ή Έρως ; » υπό της
Τ. Κ. Τζοβάρας. 'Οσαύτως έτέραν άποψιν του αυτού θέ-
ματος άπο τόν Μάγον Λάτσαν. Ένα σάνρομάντζο από
μίαν «'Ατθίδα Χειράφετον» με τόν τίτλον «Έξέχουσαι
γυναικείες προσωπικότητες». Πλατωνικόν είσόλλιον «'Αγ-
σκιάδος και Λογίου» άφαστον, και όλη ή μεταξύ των
διαμοιφθείσα άλληλογραφία, σαφταριστή, αίθερία και
πολλά άλλα ενδιαφέροντα συγκινούντα και έξευγενίζοντα
δασ ψυχάς σφύζουν από ζωήν και ύγιειν π'δους. Περι-
μείναντε λοιπόν την άναγγελόμενν άνακαινήσιν ή ήποία
θα ίκανοποιήση και το δυσκολώτερον φιλολογικόν γούστο.

Μας έστόλῃσαν πολλά ενδιαφέροντα δημοσιεύμα-
τα από έπιστήμονας, λογοτέχνας και νεοσούς εις την
λογοτεχνίαν περί των όποιων θα όμιλήσωμεν έν έκδόσει
εις το έπόμενον άναγράφοντες και τα όνόματα των άπο-
στολέων των.

ΜΙΑ ΠΑΛΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τὸ θυμᾶμαι σὰ τώρα ἀκόμα. "Ἦταν ἀκριδῶς τέτοιες μέρες: Παραμονὴ τῶν ἁγίων καὶ χαρμᾶσύνων αὐτῶν ἡμερῶν, ποὺ πρὶν ἀπὸ 1931 χρόνια εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποὺ ἐμελλε νὰ φωτίσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, νὰ γίνῃ ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς εἰρηνικῆς ἐπαναστάσεως γιὰ τὴ καθιέρωσι τῶν σοσιαλιστικῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, νὰ χύσῃ βάλασμα παρηγορίας στὶς ψυχὰς τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ τῶν φτωχῶν καὶ γενικὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὰ ἐρέβη τῆς εἰδωλολατρείας καὶ τῆς ἀμαθείας ἓνα δλόκληρο κόσμον. Πόσο ζωηρὴ μοῦ μένει ἡ ἀνάμνησις! Σὲ λίγες μέρες θὰ ἐορτάζαμε τὴ γέννηση τοῦ Θεανθρώπου τοῦ μεγάλου "Ἐκείνου ἀγωνιστῆς τῆς πίστεως, τοῦ μαρτυρικοῦ τοῦ Γολγοθᾶ "Ανθρώπου. Ναί, λίγες μέρες θέλαμε γιὰ τὴ μεγάλη ἐορτὴ τὴ μεγάλη αὐτὴ πανήγυρη τῆς χριστιανισμοῦ καὶ ἡ καρδιά μου πετοῦσε. Αἰσθανόμουν μέσα μου μιὰ ἀνέλιπτη χαρὰ, ποὺ πλημμυρῶντας τὰ σωθικά μου μὲ ἔκανε ἄλλοτε νὰ τραγουδῶ καὶ ἄλλοτε νὰ πηδῶ σὰ μικρὸ παιδάκι ποὺ περιμένει τὴ πρωτοχρονιά τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα νὰ τοῦ φέρῃ δῶρα.

Εἶναι ἡ συναίσθησις τῆς ψυχικῆς μας ὑπεροχῆς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Εἶναι ἡ γαλήνη ποὺ πλημμυρίζει τὴ καρδιά μας τίς μέρες αὐτές. Δέκα χρόνια ἔχουν περάσει. Ναί 10 δλόκληρα χρόνια. "Αλλ' ὁσάκις θὰ θελήσω νὰ τὴν ἀναπλάσω, μοῦ ἔρχεται δλοζώντανη στὴ μνήμη μου ἡ εἰκόνα τῆς λυπητερῆς καὶ ἀνέκφραστης χωριάτικῆς ἐκείνης σκιῆς. "Ἡ ἀνάμνησις τῆς μὲ γεμίζει ἀπὸ ἀνάμικτη λύπη καὶ χαρὰς συναισθήματα.

"Ἡ ψυχικὴς δμως αὐτὴς μεταλλαγὴ καταλήγουν σ' ἓνα εὐχάριστο ἀποτέλεσμα:

Στὸ νὰ ἐπιτείνω τὴ μεγάλη χαρὰ ποὺ αἰσθάνομαι τίς ἅγιες μέρες μας, ἐνθυμούμενος τὸ τέλος τῆς θλιβερῆς ἱστορίας, τοῦ σὰ παρὰ μὲν τοῦ περὶ κάτω περιγραφομένου περιστατικοῦ.

"Ἦταν Δεκέμβρις μῆνας. "Ἐκανε ἓνα κρύο δαιμονισμένο. Σωστὴ παγωνιά. Σὰ νὰ μὴν ἔβριαν αὐτὸ φυσοῦσε καὶ ἓνα τραλλὸς παγωμένος τσουχτερὸς βορρᾶς. "Ὁ Αἰὼλος εἶχε ἐμπολύσει δλους

τοὺς ἀκούους τοῦ καὶ τὸ πιν ἐμαίνετο στὴ φύση. "Ὁ ἄέρας κάθε τόσο οὐρλιαε ἀφίνοντας ἓνα παρατεινόμενο καὶ διαρκὲς σφύριγμα. Τὴ μπορεῖ νὰ σκεφθῇ ὁ ἀνὴρ ποὺ σὲ μιὰ τέτοια ὥρα; "Ασφαλῶς ἓνα καλὸ τζάκι μὲ πολλὰ φρυγανα καὶ μιὰ καλὴ παρεια. "Ὅπως δῖλίου ἐνάντια ἐγὼ ζήτησα νὰ διασκεδάσω τὴν ἀνία ποὺ σκορπάει αὐτὸς ὁ καιρὸς μὲ κάτι ἄλλα. Καὶ τὸ ἄλλο αὐτὸ ἦταν νὰ ντυθῶ καλὰ μ' ἓναν χονδρὸ ἐπανωφόρι, ὑπενδυσμένο μὲ γούνες, νὰ φορέσω τὰ ὑποδήματά μου, νὰ περάσω στὰ χέρια μου χονδρὰ μάλλινα γάντια καὶ νὰ χύσω μέχρι τ' αὐτιά μιὰ χονδρὴ βελούδινη τραχιάσκα.

Τὸ σπῆτι μου φινόταν σκλαβιά καὶ οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου τὰ σιδερόφραχτα παράθυρα τῆς φυλακῆς μου χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ δρέθηκα στὸ δρόμον. "Υπηρετοῦσα τότε ὡς ἐφεδρὸς ἀξιωματικὸς στὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ πολλὸ συχνὰ μετέβαινα στὸ γειτονικὸ χωριὸ ποὺ δὲν ἀπέχεαι μὲγάλῃ ἀπόστασι. Προχώρησα λοιπὸν στὸ δρόμον μου, σ' ἓνα ἀνυφορικὸ δένδροφυτευμένο δρομάκι, χωρὶς νὰ ἔχω ὠρισμένη κατεύθυνσι. Τὴ μ' ἐνδιέφερε ἄλλως τε αὐτὸ; "Ἐγὼ ἤθελα νὰ διασκεδάσω τὴ μοναξιά μου, καὶ νόμισα πῶς τὸ καὶ ὠρθωσα κἀνοντας ἔτσι. "Ὅσο προχωροῦσα τόσο ὁ δρόμος ξανοίγεται μπρὸς μου. "Ἐκεῖ ὁ ἄέρας γινόταν δυνατότερος, δούζε, οὐρλιαζε κυριολεκτικά.

"Ἐνῶ ἓνα φοβερὸ μούγκρισμα περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Βαδίζοντας ἔτσι ἀσυνείδητα νὰ ποῦμε γεμᾶτος ἀπὸ διάφορες

σκέψεις καὶ στοχασμοὺς ἐρῶσα κοντὰ στὴν ἀγρὴ τοῦ χωριοῦ. Τριγύρω, μὲ νωχέλαια Ρωαίου Αὐτοκράτορος ἐκπλονόταν τὸ μικρὸ χωριουδάκι μὲ τὰ γραφικὰ χωριάτικα σπιτάκια, ποὺ ἦσαν χτισμένα πάνω σὲ ραχοῦλες καὶ βουναλάκια.

Μιὰ συρματοπλεγμένη αὐλοῦσα στὴ γυνὰ τὸ ὑπόστεγον ποὺ στηρίζονταν σὲ δύο χονδρούς πασσάλους καὶ πάνω ἀπ' αὐτοὺς μιὰ ἀχυρένια στέγη, δύο-τρία παληκόφρινα (ταρπιτὰ) ριγμένα ἀκατάστατα, ἓνας χαλασμένος ἀργαλιός, μιὰ ξύλινη καδὰ ἀπὸ καρπὸ ἀγριοκαρτανιά, ποὺ χρησίμευε γιὰ τὰ βελανίδια τῶν γουρουνιῶν καὶ μερικὰ ἄλλα παληοπράματα, ἀποτελοῦσαν τὰ παρακολουθίματα κάθε σπιτιοῦ. Λίγο μακρύτερα πρὸς τὸ δάθος τοῦ χωριοῦ, ξανοίγονταν φαρδὺ-πλατὺ τὸ πελάγον, ποὺ ὁ παληόκαιρος τὸ εἶχε ἀναστατώσει καὶ πελώρια μελανὰ κύματα ποὺ ἀφρισμένα ξεσποῦσαν πάνω στα βράχια, σηκώνονταν. "Αποθεωμένοι ἀπὸ τὴ τραγικὴ εὐχάριστη ἐκείνη ὄψιν ποὺ παρουσιαζόταν στα μάτια μου, δλο καὶ βάδιζα.

Ἐάννου δμως τοὺς στοχασμοὺς μου διεκοῦσαν γαστρές καὶ ἀπελπιστικὲς φωνές. Στρέφω πρὸς τὸ μέρος ποὺ τίς ἀκούω ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω τίποτα περισσότερον, παρὰ ὅτι ἡ φωνὴ ἦταν δυνατό κλαψίματα ποὺ ἐμοιαζαν σὰ μοιρολόγια καὶ ποὺ τὸ φύσημα τοῦ ἀέρα τὰ ἔφερνε στ' αὐτιά μου ξεκάθαρα. "Ἐρρίγησα ἀπὸ φρίκη σκεπτόμενος ὅτι ὁ πῆρχαν ἀνθρώποι ποὺ ἀντὶ νὰ χαίρωνται καὶ νὰ γλεντοῦν τίς ἅγιες αὐτὲς μέρες, θὰ ἐκλαιγαν καὶ θὰ ἐλυποῦντο. "Ἡ περιέργειά μου μὲ κίνησε νὰ μάτω περισσότερα. Ἐράδισα ἀρκετὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν φωνῶν, ὅταν δρέθηκα μπρὸς σ' ἓνα ἀσοδάδιστο χαμῶν, μὲ πεσμένα ἀπ' τὸν ἄέρα παραθυρόφυλλα, κατὶ παληοτάδες. Στους τοίχους ἦταν στερεωμένα μὲ παλούκια μερικὰ πλατιά σανίδια, πάνω στὰ ὅποια στηρίζονταν λίγες γλάστρες μὲ ξεραμένα ἀνθη καὶ μαραγκισμένον πλατύφυλλο ἀγιο λουλουδι. Γύρω ἀπὸ τὸ σπῆτι ἦταν μαζεμένα ξυπόλυτα χωριάτικα. Παρέκει μὲ ζωγραφισμένη τὴ λύπη στὰ

πρόσωπο καθόντουσαν πάνω σὲ πέτρες δύο-τρεῖς χωριάτες, συζητῶντας χαμηλωφῶνως καὶ σχολιάζοντας μὲ χειρονομίες ἐκεῖνα ποὺ ἔλεγαν. "Ἡ περιέργειά μου θέλησε νὰ ἱκανοποιηθῇ στὴν ἐντέλεια. "Αδιάκριτα-ἀν καὶ στὸ τέλος δὲν φανέρωσαν ἰδιαιτερίαν-τὰ βλέματα μου ἔπisan σὲ ἐσωτερικὸ τοῦ φτωχικοῦ χωριάτικου κουφώματος. Καὶ δρέθηκα σὲ πραγματικὴ κατάπληξι. Μιὰ γυναῖκούλα μεσόκοπη ἀπ' τὰ δάσανα, - ἡ ἡλικία τῆς δὲν φαινόταν μεγάλη - βουτυγμένη στὰ δάκρυα.

"Ἐκλαιγε καὶ δερνῆσαν ἡ δυστυχισμένη γιὰ τὸ χαμένο ἀνδρούλη τῆς ἓνας ἀπ' τοὺς λίγους θαλασσόλυκους τοῦ χωριοῦ. Κτυποῦσε στὸ τοῖχο τὸ κεφάλι τῆς, λές καὶ ἤθελε νὰ τὸ σπάσῃ. Τὸ κακὸ ἦταν ἀνεπανόρθωτο. Πάει μαζὺ καὶ τὸ στήριγμα τοῦ σπιτιοῦ ἢ ἐλπίδα τῆς οἰκογενείας, ὁ μεγαλῦτερος γυιὸς. Κοντὰ τῆς μερικὸι χωριάτες-οἱ συγγενεῖς τῆς προφανῶς προσπαθοῦσαν νὰ τὴ παρηγορήσουν. "Ἐκεῖνο δμως ποὺ σοῦ σπάραιε τὴ καρδιά ἦταν τρία παιδάκια-τὰ παιδιά τῆς ξυπόλυτα καὶ μὲ ξεσχισμένα ροῦχα νὰ κλαῖνε καὶ νὰ φωνάζουν ἀπαράξικα. Δὲν τοὺς ἔφθανε ἡ λύπη, πεινοῦσαν τὰ ἄμοιρα. Γιατί, συλλογιζόμενον οἶδιες καὶ χαρούμενες

μέρες μας νὰ μὴν ἔχουν τὴν ἐπίδραση τῆς χαρᾶς καὶ τῆς γαλήνης καὶ στὶς ψυχὰς τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν ὑπάρξουν; Τὴ φρίκη λουτρούριζαν τα καὶμένα ἀπ' τὴ παγωνιά. Δὲν βάστηξα πιά. Τὰ κλάματά τους ἐλύγιζαν καὶ τὴ πειδὸ σκληρὴ καρδιά καὶ ἡ τρισαβλία κατάντια τους ἐρράιζε καὶ πέτρα.

Θέλησα περισσότερον νὰ πληροφορηθῶ. Σὲ τοδοτὸ μὲ βοήθησε ὁ παρὰ κείμενος χωριάτης. Μοῦ εἶπε λοιπὸν. Γυρίζανε ἀπὸ τὸ ψάρεμα. "Ἐνα γρι-γρι, λίγα δύχτια. Πατέρας καὶ παιδί. Τὸ καμάρι τῶν θαλασσιῶν, Σηκώθηκα φοροσθαλασσιά. Δὲν δίνουν σηματοῖα. Δυναμώνει ἡ φουρτοῖνα. Συνιθισμένα πράγματα τῆς δουλειᾶς μας. Τὸ πέλαγο μάλινεται καὶ ἡ λεβεντοπνίχτρα ἀφροκυματοῦσα δὲν ἀστυεύεται, ἓνα πελώριο κύμα καὶ τὸ πᾶν ἐτελείωσε. Τώρα τὰ μάθαμε στὸ στὸ χωριὸ Εἶνε πιά ἀργά. Τὸ κακὸ ἔγινε. "Ἡ διηγηματικὴ τοῦ χωριοῦ ἀτλότητα μὲ συγκίνησε σὰς δεδαῖω πολυ. "Ἐνα βάρος ἐπλάκωσε τὴ καρδιά μου. Πῶς θὰ μποροῦσα καὶ ἐγὼ νὰ λιγότευα τὸ πόνον τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ποὺ τόσο σκληρὰ δοκιμάστηκαν ἀπὸ τὴ τύχη; Θυμήθηκα πῶς στὸ πορτοφῶλι μου, ὅπηνχα μερικὰ χαρτονομίσματα, ποὺ προωρίζονταν γιὰ

δῶρα τῶν συγγενῶν μου. Παρεκάλεσα τὸ συνομιλητὴ μου νὰ τὰ δώσῃ στὴ χίρα μάννα λέγοντάς τῆς ἔτι ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ συμπονεῖ τοὺς πάσχοντας....

Καὶ ἐξακολούθησα τὸ δρόμον μου, ἓνα δρόμον τοῦ παραμυθιοῦ:

Τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου δὲν μπόρεσα νὰ μοῦ ἀπαλείψῃ τὴ πικρικὴ λεπτομέρεια τῆς θλιβερῆς ἀνάμνησης. Καὶ πάντοτε μιὰ θαθεῖα συγκίνησις πλυμυρίζει τὴ καρδιά μου, ὅταν-τὸ θυμᾶμαι ἀκόμα σὰ τώρα-ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ μὲ πληροφοροῦσαν ὅτι μὲ ζητοῦσαν τρεῖς χωρικοὶ ἦταν οἱ πνιγμένοι πατέρας καὶ γυιὸς καὶ ἐκεῖνος ποὺ τοῦ εἶχα δώσει τὰ χρήματα. "Ἐπειτα ταξιδιάρικο μεγάλο καράβι εἶχε ἀντιληφθῇ τὸ παραδερμο τους. Τὸς παρέλαβε μὲ χίλια δάσανα μεσοπνιγμένους. Καὶ τώρα ἐρχονταν γιὰ νὰ ξεπληρώσουν τὸ χρέος τους.

"Ἦταν τέτοιες μέρες καὶ ἡ θύμησις τῆς ἱστορίας αὐτῆς αὐξάνει τὴ χαρὰ καὶ τὴ γαλήνη τῆς καρδιάς μου.

Ζᾶν Κωστής

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΣΤΗΝΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

"Υποθέσατε ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες, ὅτι ἔσονται κάποιος σὰς ἔλεγε: "Φίλε μου, ἔχω ἓνα πρότερον εἴθεως σπῆτι. Σ' τὸ πωλῶ καὶ πολλὸ φθηνὰ μάλιστα. "Ἡ σκάλα τοῦ ἔχει 26 σκαλοπάτια.

Λοιπὸν, θὰ βάλῃς ἓνα λεπτὸ στὸ πρῶτον σκαλοπάτι, δύο στὸ δεύτερον, τέσσερα στὸ τρίτον, ὁ τὸ στὸ τέταρτον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. "Ὅσοι σχεδὸν θὰ δεχόσασθε καὶ θὰ κάμνατε μιὰ ἀνοησία γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ πληρώσετε τὸ μηδαμινὸ ποσὸ τῶν 671088 δραχμῶν 63. Μάλιστα μὴν ἐκπλήτεσθε. Εἶναι μιὰ γεωμετρικὴ πρόδοσις καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς λογαριασμοὺς θὰ σὰς ἀποδείξῃ ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ ἔργο ἔπαθε κάποιος Αἰγύπτιος Φαραὼ σὶν ποῖ: ὁ ἐφευρετὴς τοῦ παιχνιδιοῦ σπῆτιος ἐξήγησε γιὰ βαβαῖον νὰ τοῦ βάλῃ ἓνα ὀκτώ σιγάρι στὸ πρῶτον τεταόγωνον, δύο στὸ δεύτερον, τέσσερα στὸ τρίτον κ. ο. κ. "Ὁ Φαραὼ αἰσθῶς ἐδέχθηκε, ἀλλὰ ἀποδύχθηκε ὅτι ἡ πληρωμὴ ἦταν πολλὸ μεγάλη γιατί γιὰ νὰ γεμίσουν τὰ ἔξηντα τεταόγωνα τεταόγωνα τοῦ σπῆτιος ἔπρεπε νὰ μὴν 18.446.744.073.705.551. 615 κόκκοι Ἀλεσθῇ ὁ πονηρὸς ἐφευρετὴς

ζητοῦσε 18.824 φορές τὴν πληρότητα ἐσοδείας τοῦ σπῆτιος τοῦ 1924! Δὲν εἶναι παρορθεῖν πρὸς τοῦ ἀνοητοῦ κεφάλι...

"Ἐνῶ ἄλλο πρῶτον: ὁ σπῆτιος εἶναι 500 χρόνια πρὶν ἔναι ἀνθρώπος εἶχε δύο παιδιά καὶ διὰ αὐτὰ εἶπες ἓκα ἀνδρὰ καὶ ὁ. "Ἐ λοιπὸν σπῆτιος αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος θ' εἶχε 33.554.432 ἀνιγόνους! Μάλιστα 33.554.432! Διὰ τὴν σχεδὸν πέντε φορές τὸν πληθυσμὸν ὅλης τῆς Ἑλλάδας. Γὰ φάντασθηκα τώρα ἀν ὑπῆρχε καὶ μιὰ κληρονομία στὴ μέση.

Γὰτ κανένας πρὸ ὀνότος μας (ἀρκετὰ μακρὸν βεβαίον) δὲν εἶχε τὴν ἐμπνευσὴν νὰ βάλῃ νὰ ἀντιμετωπεῖται σπῆτι 5 τοῖς ἐκίον ἓνα ἄπό: ὅτι εἶχανε σήμερον ἓνα δισεκατομμύριον σπῆτιες ἀπὸ χρυσάφι μεγάλες σὰν τὴ Γῆ!

"Ἐνῶ τερπνὴ εἶναι προσκαλεσμένοι δόδοι: ὁ ἀνθρώπος. Ἀλλὰ ἡ οἰκοδόμησις ἔγινε νὰ ὀρίσῃ τὸς ἔσοδος καὶ ἀρχίσει συζήτηση ποὺ θὰ καθίσταται ἡ καθένας. Καὶ περὶ τῆς τῆς θύρας, ποὺ εἶναι μαθηματικὸς ἀναγκαῖος νὰ τοῦς πῇ νὰ καθίσταται ὁποῖο τῆς νὰ τὴν ὑπάρξουν 479.001.600 τρῶσι νὰ καθίσταται. Καὶ ἀν

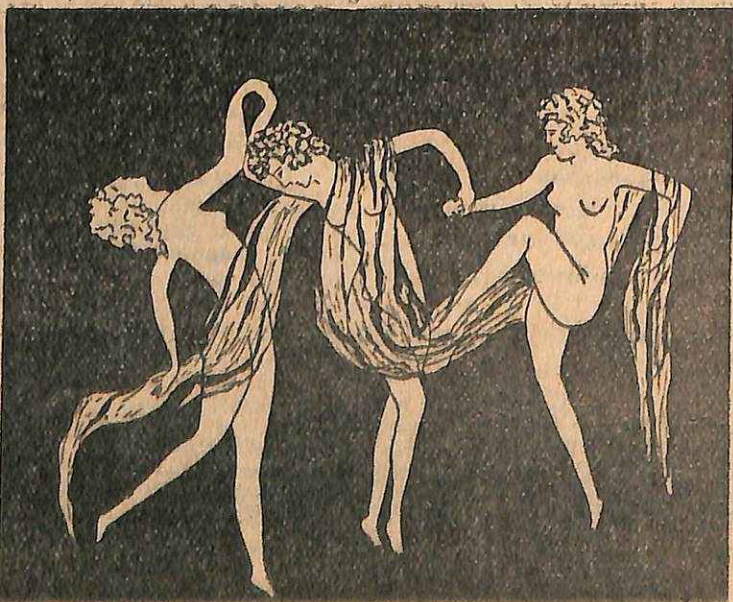
κάθε τρόπος ἀπαιτήσις ἓνα δευτερόλεπτον θὰ περάσουν 16 χρόνια καὶ 2 μῆνες πρὶν ἀρχίσουν τὸ φαί. "Ἡ σπῆτις βεβαίον δὲν θὰ εἶναι πολὺ ζεστή...

"Ὅσοι καὶ μερικὸι περὶ ἑργῶν ἀριθμοί, Πολλαπλασιασμοὶ τῶν ἀριθμῶν 142.857 μὲ τὸ 2, 3, 4, 5, 6. ὅτι δῆτε διὰ ὅλοι γράφονται μὲ τοὺς ἴδιους ἀριθμοὺς καὶ εἶναι πάντα στὴν ἴδια σειρά: 285.714 428.571, 571.428, κλπ.

Πέστε σ' ἓνα φίλον σὰς νὰ γράψῃ ἓκα ἀριθμὸν μὲ τρία στοιχεῖα. Νὰ πῇ τὸ ἀντίστροφον. Νὰ ἀφᾶ ῥῆσιν τὸν δευτερο ἀπὸ τὸν πρῶτον. Νὰ ἀφᾶ ἔστω τὸ ἀντίστροφον καὶ ἐπὶ τῆς νὰ ἀφᾶ τὸν αὐτοῦς τοὺς δύο ἀριθμοὺς. ὅτι εἶναι πάντοτε τὸν 1089.

Π.χ. ἂς πάρουμε τὸν ἀριθμὸν 742. Περνοῦμε τὸ ἀντίστροφον 247. Ἀφαιρούμε καὶ βρισκόμεν 495. Περνοῦμε τὸ ἀντίστροφον 594. Προσθέτομεν 495 καὶ 594 καὶ βρισκόμεν 1089.

Βλέπετε διὰ καὶ αὐτοὶ οἱ βρετοὶ ἀριθμοὶ ἔχουν τὸ γούστο τους, καὶ, χωρὶς νὰ πῶ μεγάλο λόγο, τὴν πωλήσῃ τους...

145

ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Χιμάριαν γυμναστήν Ἀργίνοιον.—Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν πρόθυμον ὁδηγίαν σας πρὸς θεραπείαν μου.

Ἐμμ. Ἀννάστην γεωπόνον Βέροιας.—Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν διὰ θερμὸν ἐνδιαφέρον σας, ἔδωκε τὸ «Ἐγερτήριον» ἐκλαϊκὴν γεωργικὰς ἐπιστήμας. Συμφωνοῦμεν. Θὰ γράψωμε θερμοῦσιν δὲ συγχαίρομεν δι' ἀρ' ὡτάτην καὶ φωτεινὴν ἐπιστημονίην σας κατάρτισιν, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν μελετῶν σας.

Ζαχαράφον Νίκον ἡθοποιὸν Ἀργος.—Θερμὰ εὐχαριστοῦμεν δι' εὐχάς. Συγχαίρομεν διὰ ζωηρὰν καὶ ἀριστοτεχνικὴν ψυχὴν σας.

Παναγ. Κατσηγιάννην Ἐνταῦθα.—Εὐχαριστοῦμεν δι' εἰλικρινὴ καὶ συμπνευματικὰ λόγια σας.

Στέφανον π.δ. Βασιλόπουλον καθηγητὴν Ν.Ὑ.τ.λ.ιον.—Συγχαίρομεν θερμὰ δι' ἐμπνευσμένην χειρονομίαν σας, χάριν τῆς ἀνυπόθεσος, μεθ' ἡμεῖς τὴν νεολαίαν. Κλισὲ ζητηθέντα ἀποστέλλομεν εὐχαρί-

στως εὐχόμεθα εὐδοκίμησιν περισπούδαστον ἔργον σας.

Ἐφημ. «Θῆβαι» Θήβας.—Φύλλον ἀποστέλλεται.

Χ. Χριστοδουλάκην Ν. Ἰωνία Ἐνταῦθα.—Εὐχαριστοῦμεν ἀποστείλατε ἔργον.

Χ. Δικαδίου δικηγόρον Ἐνταῦθα.—Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν δι' εὐχάς σας, συγχαίρομεν εἰλικρινὰ δι' ὁρένοιαν καὶ βραδεία παρατήρησιν ἀποστείλατε ἔργον σας.

Χριστόφ. Σκύβαλον συντηκὴν ἔφημ. «Ἐθνος» Φλώρινα.—Ἐγκαρδιώτατα εὐχαριστοῦμεν. Θερμότητα συγχαίρομεν διὰ λεπτοφάντον ψυχὴν σας.

Α. Κατσηγιάννην Σέρροι.—Εὐχαριστοῦμεν. Ενεργήτε διὰδοσιν. Ἀποστείλατε μὴ μελέτη σας.

Τηλ. Ρ. Κονταξάκην (Δημι)λον Θεσ/κη.—Δόγμα δὲν εὐρίσκομεν νὰ σὰς εὐχαριστήσωμεν καὶ συγχαίρομεν. Ἀποστείλατε ἔργον σας. Θὰ σὰς γράψωμεν.

Χριστοφίλην Ἀλέξ. Ἀλιβερίου.—Εὐχαριστοῦμεν διὰ προθυμίαν. Θὰ σὰς γράψωμεν.

Α. Βενάρδον (Π)γὸν πεζικοῦ ἔνταῦθα.—Εὐχαριστοῦμεν δι' ἀποστολὴν σπουδαίων ἔργων σας Γράφομεν ταχέως.

Ἐδστ. Βαλιδὴν Πειραιά.—Εὐχαριστοῦμεν διὰ ἐνθ' ὁρμητικὰς λόγους. Ἀποστείλατε πρὸς κρίσιν διηγήματά σας.

Ἐμμ. Κηλιμάντην Νίκη Φλωρίνης.—Ἐὰς ἐ γράψωμεν. Εὐχαριστοῦμεν.

Γρηγ. Καμπανλὴ Λοχίαν Κιλκίς.—Ἐὰς ἐ γράψωμεν συνδρομητὴν. Εἰς τὸν διαγωνισμόν μπορεῖτε νὰ λάβετε μέρος.

Π. Ἰωδανόπουλον Θεσ/κήν.—Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Εἰμεθα πρόθυμοι.

Βασ. Δημητρίου Φιλιάτας Ἠλείου.—Τὰ φύλλα σὰς ἀποστέλλομεν. Εὐχαριστοῦμεν.

Θ. Μάλλιον Παγώνιον.—Συνδρομὴ σας πῆραμε. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐνισχύσατε διάδοσιν.

Ἡλ. Μπομπολάνης Πλατανὲ Χανιά.—Σὰς ἐγγράφομεν.

Χαρ. Κουντουράκην Σλίβην Καστορίας.—Συνδρομὴ σας πῆραμε. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ εὐχάς σας.

Χαρ. Κονταξάκην Στεργιανίαν.—Ἐξεδόθη ἀπὸ 20(12)31, Σὰς ἐγγράφομεν δι' ἐν ἐξάμηνον.

Ἰω. Α. Παλαμίδην Πολύγυρον.—Σὰς ἀπεστείλαμε τὰ φύλλα.

Ν. Γούπαρην Ἐπιθ. Δημ. Σχολ. Καστορίας.—Ἐπιστολὴν καὶ συνδρομὴν σας ἐλάβαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀγαμένομεν ἀπὸ τοῦς Ἐπιθεωρητάς Σχολείων θερμὴν ἐνίσχυσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ περιοδικοῦ μας.

Δογμ. πληθώρας ὕλης ἐπιστολῶν ἡ ἀπάντησιν τὸν θὰ γίνεσθαι κατὰ συνέχειαν, εἰς δὲ τὰς ἐπειγούσας θὰ ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς.

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Α' ΦΥΛΛΟΥ

Αἱ λύσεις τῶν αἰνιγμάτων τοῦ φύλλου εἶναι αἱ ἑξῆς: τὸ 1ον=ἔτος, 2ον=σταφύλη, 3ον=Βελόνη, 4ον=Πηγή—π.λ.η.γῆ, 5ον=καπνός, 6ον=αἶγρος, 7ον=ἡμερὲς τοῦ ἔτους, 8ον=αἰκονίδι, 9ον=ῥοῦδο, 10ον=ῥοῖα—δόττι—γῶσσα—κοιλιά, 11ον=καστανόν, 12ον=παπούτσι, 13ον=ἡ ζωὴ πρὸς τὸ κέρας, 14ον=ἡλιος—φεγγαρι, 15ον=λέπνα—βήματα, 16ον=καρδοί, 17ον=φωτιά, 18ον=ιστάμι, 19ον=ἄκτι με ξύδι, 20ον=παπαρούνα, 21ον=Ἀγκυρά, 22ον=κρεμμύδι.

Μ. ἀπεστείλαν λύσεις 138 ἀναγνώσται. Ἐξ ὧν ὅμως τούτων ἐκείνοι πού ἐβυσαν ὁρᾷ τὰ περισσώτερα (λύσαντες ὁρᾷ 20) εἶναι οἱ ἑξῆς:

1 Ρίτα Γερασιάνη (μαθ. Εἰς τάξεως, Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας 129).

2 Β. Δ. Πεππας (Μυρμηδόνων 31, Ἄνω Πετρίκων).

3 Ε. Μουσελάς (Συνοικία Ὁροσίου, Σύρος).

4 Ε. Μυλωνά (Μαθ. Ἄνωτ. Παρθεν. γωγίου Καστορίας).

Τοὺς ὁποίους καὶ βραβεύομεν με ἐτήσιαν ἀποστολὴν τοῦ «Ἐγερτήριου».

Ἀπειρεὺς λύσεις κατεφάνθησαν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ καταφάνθησαν κατ' ἐκαστήν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, γι' αὐτὸ χωρίζομεν τὴν βράβευσιν εἰς δύο—2. Τὴν σημερινήν, καὶ «κείνην πού θ' ἀναφέρωμεν στὰ ἐπόμενα φύλλα, δ.αν ἐκκαθαρισθῶσιν ὅσαι αἱ λύσεις.

ΒΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ Βου. Γου καὶ Δου ΦΥΛΛΟΥ

Ὅποιος ἀπ' ὅλους λύσει τὰ περισσώτερα αἰνίγματα ὁρᾷ θὰ βραβευθῇ με ἐτήσιαν συνδρομὴν τοῦ «Ἐγερτήριου». Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ γ' αὐθρῇ εἰς τὸ ὅγδοον φύλλον.

Προκαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας καὶ συνδρομητὰς μας νὰ μᾶς ἀποστέλλουν αἰνίγματα (μετὰ τὰς λύσεις των), γλωσσόδετες, ἀστεῖα, ἀνέκδοτα, λογογραφικὰ κ.τ. πρὸς δημοσίευσιν. Νὰ γράφουν δὲ εἰς τὸ ἕνα μέρος μόνον τοῦ χαρτίου. Ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν.

Αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὰ ἐρωτήματα μαθητικά, καλαισθητικά, οἰκονομικοῦ βίου, θὰ γίνωνται εἰς τὰ ἐπόμενα βὸν καὶ βὸν φύλλον, ἔσθ' ἐκεν πληθώρας ἀπαντήσεων καὶ ὕλης.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Τοὺς κάτωθι, οἱ ὅποιοι πρῶτον ἐσπευσαν νὰ μᾶς συγχαροῦν, ἐνθαυρόνουν καὶ ἐνισχύουσιν καὶ νὰ μᾶς προωθήσουν εἰς τὴν ὥραιαν προσπαθειάν μας εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδιώτατα.

Γ. Μαρκου, Μεσολόγγιον. Γ. Τερεζάκην Λευκίς, Εὐπολιν Σ. Μ. Θεσ/νίκη.

Π. Χριστοδουλοῦ Λευκίμην Κερκύρας.

Ι. Παπαγιαννάκον Μεγαλόπολιν. Ν. Καραβελάκην Λαμία. Ἀντωνίου Ἐλπίδ.

Ἀργα. Ἀηδονόπουλον Ι. Καλλιθέα. Γ. Δροῦσας Κόρινθον. Ἀβρ. Τσερεκίδην Μαθ. Δράμα. Τ. Τσίτουραν Καλάμας.

Α. Ρουμελιώτην Ἀμαλιάδα. Ἀναγνωστόπουλον Γιάννην Πύργον. Χ. Ρηγα Ἐδεσσα. Γ. Τσαγκάρη. Ε. Γιαλεσάκην Πειραιά.

Ι. Βερνάρδον Ἐνταῦθα. Α. Χριστοφίλην Ἀλιβερίου. Ν. Ζωγράφον Ἀργος. Γεώργ. Ἀ. Αστασιάδην Θεσ/νίκη. Εἰμ.

Κηλιμάντην Νίκη Φλωρίνης. Α. Δ. Ζωγράφον Σάμον. Εὐδὴν Μοιρασελάν Σάρον. Ρίτα Γερασιάνη Ἀθήνας. Κων. Γερασιάνη Ἀθήνας. Ν. Γούμα Πύργον. Ν. Καλλιμάνη Ἐνταῦθα. Ἀπ. Παπαϊωαννίδη Θεσ/νίκη. Κων. Παπαϊωαννίδη Θεσ/νίκη. Β. Πανδὸν Σάρον. Ἐλένη Μυλωνά Καστορία. Στεργίης Παπαδάκης Καστορία. Κλειὸ Λαροπούλου Ἀθήνας. Μιχ. Κορνωτάκη. Ἀρ. ἄνεσ. Τούλα Σουγ. τουνά Ἀθήνας. Γ. Κ. ἴσθην Ἀθήνας. Ι. Μαρτιδάκης Κ. Γούμας Ζ' Γυν. Ἀθήνας.

Ἀν. Παπαχριστοῦ Μαθ. Β' Δημ. Ἐμ. πορικής Σχολῆς Ἀθήνας. Γ. Ἀρκάλην Ἀθήνας. Πέτρον Παπαδόπουλον Μιντιλῶν. Πατρίων.

Δογμ. πληθώρας ἐπιστολῶν ἡ δημοσίευσιν των θὰ συνεχισθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ὁ μετὰ πόσης τρεφῆς τὸ «Ἐγερτήριον» στέλνει τοὺς χαιρετισμούς του στοὺς παλῆρους καὶ νέους φίλους καὶ συνεργάτας του.

Καὶ διὰ μὲν τοὺς νέους θὰ ὁμιλήσῃ ἀργότερα διότι δὲν συνεπικνώθησαν ἀκόμη αἰσφάλαγγες, αἱ ὁποῖαι καταρτίζονται ἀπὸ τὰ σωρηδὸν καταφθάνοντα κάθε

τῆς τῆς σκέψεως, δικαιολογουμένων ἐκ τῆς ἡλικίας των καὶ δικαιολογουμένων μόνον ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν φύσιν των ἢ τοὺς ἐξαιρετικοὺς πόθους των. Πολλὰ τῶν δημοσιευμάτων αὐτῶν θὰ ἐδέχοντο εὐχαρίστας νὰ τὰ ὑπογράψουν καὶ Καθηγηταὶ ἀκόμη τοῦ Πανεπιστημίου.

Τὶ νὰ γίνωνται ἄραγε, ὅτερα ἀπὸ 16 ὅλα χρόνια οἱ τότε τόσον, εὐλαπίδες οὗτοι συνεργάται τοῦ «Ἐγερτήριου»; Ποιὸ δρόμον νὰ ἐτράβηξαν, τί λαγνάδια νὰ διάβηκαν; τί κρημνοὺς νὰ συνήνησαν στὸ διάβα τους; Πόσοι ἐκρημνίσθησαν πόσοι διεσώθησαν, πόσοι ἐπέπλευσαν ὅσπερ ἀπὸ τὴν φρικτὴ καταιγίδα τοῦ δολοφονοῦ πολέμου; Ποὺ ἦδη νὰ τοὺς ἀναζητήσωμεν;

Ὁ !!! ὅτερα ἀπὸ 16 ὅλα χρόνια ἄλλοι μὲν θὰ εἶνε ὥρημοι ἄνδρες, ἄλλοι μεσηλικες καὶ ἄλλοι ἴσως εἰς ἄλλην ζωὴν.

Καὶ ἐνδὲς ἐξ αὐτῶν δὲν γνωρίζομεν τὰ ἴχνη σήμερον, παρὰ μόνον τριῶν νεαρῶν, πολυκλήσιων νεκρῶν ἐκ τῶν διαπρεπεστερῶν συνεργατῶν ἁλλὰ καὶ φίλων τοῦ «Ἐγερτήριου» τοὺς ὁποίους τοῦτο εἶχε βραβεύῃ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν των δημοσιευμάτων των. Καὶ εἶνε οὗτοι ὁ πολυμαθὴς καὶ πολυκλήσιος σοφὸς Δημήτριος Ζαλούχος, ἔχων διπλῶμα τῶν Επιστημῶν, τῆς Φιλοσοφίας, τῆς Νομικῆς, τῶν Μαθηματικῶν καὶ συγγραφεὺς περισπουδαίων βιβλίων Ὁ Θεόδωρος Μπονισνίκης, ἱατρὸς καὶ ὁ φοιτητὴς Εὐάγγελος Φωταῆς.

Τὸ «Ἐγερτήριον» εἰσφέρει τὴν μνήμην των μετὰ τὸ ἀνάστατον δάκρυ τοῦ πικροῦ του πένου.

Ἄλλ' ὅλοι οἱ ἄλλοι; οἱ ὁποῖοι εὐχόμεθα νὰ εὐρίσκωνται ἐν τῇ ζωῇ, ποῖα ἄραγε νὰ ὑπέρβην ἡ ἐξελίξις των;

Καὶ εἶνε οὗτοι πάλιν πολλοὶ, τινὲς τῶν ὁποίων συγκατατεῖ ἡ μνήμη ὡς οἱ Ν. Δρακουλίδης.

Σ. Βρελλος.

Σ. Γαλαβούλης.

Δ. Λάμης.

Α. Σαλούτσος.

Α. Γραβάλης.

Χ. Γαλαβούλης.

Α. Παπαχριστοῦ ἀπὸ τὰ Γιάννενα.

Γιάννης Δ. Κοκκινιάκης.

Φ. Μαυροπούλος.

Στυλιανὸς Αὐγουστάκης.
Δανάη Φωτεινοῦ.
Μ. Κιουρτσιδάκης.
Σ. Παπανοῦτσος.
Ἐσρινδὸν Ὀνέρον (ἀπὸ τὰ Γιάννενα).
Α. Κουβέλης.
Ἀστέριος Α.
Τούλα Τζαβάρα (Ἡπειρώτισσα).

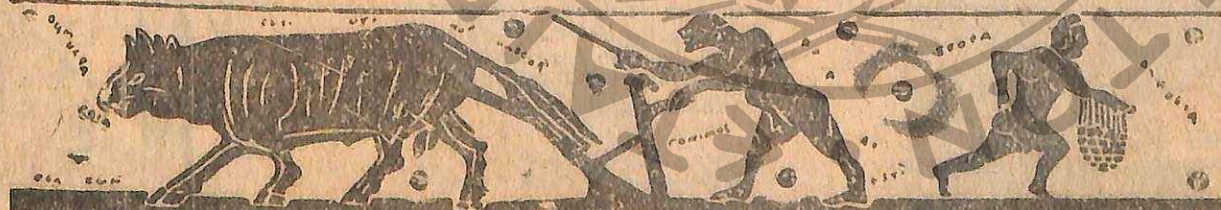

Χ. Ἐνισλειδης.
Γεωργία Οἰκονομίδου (Ἀλεξάνδρεια).

Καὶ πλείστοι ἄλλοι τοὺς ὁποίους ἐντεῦθεν ὁλοφύως χαιρετίζομεν, Κ. ἡ δὲ αἰσθανόμεθα χαρὰν μεγάλην ἐὰν ἐπληροφοροῦμεθα τὰ κατ' αὐτοὺς.

Η ΦΟΝΙΣΣΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΗΣ

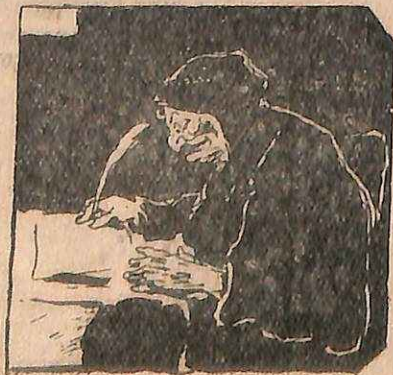
Πολλοὶ ἀναγνώσται μᾶς μᾶς ἐρωτοῦν: Διὰ τί δὲν δημοσιεύεται ἡ συνέχεια τῆς «Φόνισσας» γιὰ τὴν τιμὴν; Ἀπαντοῦμεν: Παρέπεσε ἀπὸ τὸν στοιχειοθέτην, τὸ χειρόγραφον μετὰ τὴν συνέχειαν καὶ δὲν κατορθώθη ὡς τώρα μετὰ τὴν ἀνοξήτησιν του νὰ εὐρεθῇ. Δὲν μπορεῖ ὅμως παρὰ μετὰ τὴν ἐξακολουθητικὴν ἀναζήτησιν νὰ εὐρεθῇ, ὁπότε θὰ δημοσιευθῇ.

ΜΑΤΙΝΑΔΕΣ

- 1 Κάλλιο νά φάω ντουφεκιά
από καλὸ παίχτιώτη
παρὰ νά τὴν ἀπορνήθω
τὴν ἐδική σου νεότη—
- 2 Ἐχω παραπονέματα, φῶς μου,
σὰν δὲν σὲ βλέπω
καὶ σκοτεινὸς μ' ὡ φαίνεται
ὁ τόπος ὅπου στέκω.
- 3 Ἐῶτα μὴ μὲ τυραννεῖς
καὶ φθάνει πειδὼ ὥς τώρα
ἄφες καὶ μένε νὰ χαρῶ
τὸν κόσμον γιὰ μιὰ ὥρα.
- 4 Δὲν εἶσαι σὺ ποὺ μοῦλεγες
σὰν δὲν μὲ δῆς πεθαίνης
τώρα γυρίζεις καὶ μοῦ λὲς
ποῦ μ' εἶδες, ποῦ μὲ ξέρεις.
- 5 Δὲν εἶσαι σὺ ποὺ μοῦλεγες
πῶς θὲς νὰ μὲ ψηλάξεις,
καὶ νὰ μὲ κάνης οὐρανὸ
ἄστρα νὰ μὲ γεμάσης ;
- 6 Δὲν σ' εἶδα χθὲς καὶ σήμερον
κι' ἂν δὲν σὲ δῶ κι' ἀπόψε
κι' ἂν δὲν σὲ δῶ καὶ τὴν αὐγὴ
τὸ σάβανό μου κόψε
- 7 Ἐχω πολλὰ γὰ νὰ σοῦ πῶ
κι' ὅμως δὲ σοῦ τὰ λέω
παρὰ νὰ σμίξωμε τὰ δυὸ
νὰ λὲς καὶ νὰ σοῦ λέω
- 8 Ἐταῖ' ναι τοῦτος ὁ ντινιὰς
—σφαῖρα π' ὅλο νυρίζει,
ὁ ἕνας τρώει τὸ ΨΗΤΟ
κι' ἄλλος βρυστὸ τὸ ρίξι....
- 9 Στοιὺς κρίνους, στὰ τραντάφυλλα,
ζητῶ τὴν ὠροφία σου
καὶ δὲν εὐρίσκω πουθενὰ
ὡσάν τὴν ἀφεντιά σου
- 10 Συλλογισμένος περπατῶ
καὶ ὁ νόμος μου θαυμάζω
πῶς δὲν σαγίζουν τὰ βουνά,
ὅταν ἀναστενάζω—

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΒΑΡΥ ΓΛΥΚΟΣ

Τίποτα σ' αὐτὴ τὴν πλάσι,
οὔτε μάτια οὔτε φῶς μου,
δὲν ἀτίξει ὑπὸς σὴν χίρι
π' ἔχει ὁ «Βαρὺς γλυκός» μου.

Τί ἰδέες κτεβαίνουν
μὲ μιὰ ρουφηξιά σου μόνο
δίχως σὲ, πῶς θὰ μπορούσα
τὸν καιρὸ μου νὰ σκοτώνω;

Ἄχ «βαρὺ γλυκός» καφέ μου,
κι' εὖναι ταιγιαράκι φινό
σὲν ρουφῶ κι' ἀπ' τὰ δυὸ σὺς
χάνομαι, πεθαίνω, σβύνω !

Ὅλο δνεῖρα, ἰδέες
καὶ πολλὴ Ρωμαντισμὸ
κάθε ρουφηξιά σου, σβύνει
κι' ἀπὸ ἓνα μου καημὸ.

Εἶσαι Ποίημα καφέ μου
κι' εὖναι τὰ σου πῶς εἶνε λίγα...
μὰ τὴν ποίησί σου χάινεις
ἅμα πέση καμμιὰ... μύϊγα...

ΤΟ ΣΕΛΕΜΙΚΟ

Γλυκόπιστο τοιγάρο μου
γιὰ τὸν κακὸ τὸ φλέγο μου
ἔτυγε νὰ σὲ μάθω;
καὶ τώρα ποῦ σὲ λαχταρῶ
νὰ σ' ἀγοράσω δὲν μ' ἐρῶ
σὰν Χιώτης νὰ τὴν πάθω . .

Μὲ σένα ταιγιαράκι μου
μ' ἀνάβει τὸ μεράκι μου
σὰν σιγανοκαπνίζω . .
Μποροῦσά σου χάσεις σου, κι' αὐτὰ
δὲν πιάνουν μπόζα τὰ λέφτά
γι' αὐτὸ σὲ . . . σελεμιζῶ

Η ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΜΟΥ

Ἡ Σπιτονοικοκυρά μου
μὲ αὐτὰ τὰ ρεζιλίκια
ἔχασε τὴν καρδιά μου
καὶ τὰ περασμένα νύκτια . . .

Ὅς ποὺ μιὰ μέρα, — νὰ αὐτὸ
τὰ φτσίει τὸ τσερβέλο μου—
μὲ πιασ' ἡ χίρρα μου . . .
σ' ἀσπὸς μεσ' τὴν δωμάτιό μου,
κι' ἀφοῦ μοῦ τὰ ψάλλε καλά,
μοῦ δίνει τὸ καπέλλο μου,
κι' ἀκούα φευγ' ὁ δύστιχος
χιτυλῶ τὸς τὸ ξερό μου . . .

Κι' ἀπὸ Σπιτονοικοκυρῆς
γιὰ νὰ κάνω τέτοια λάθη,
ἔχασα ὁ κ' κομποῖς
καὶ τ' αὐγά καὶ τὸ
Ο ΚΟ

ΛΑΪΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποιος ἀνίκανος βασιλῆς εἶδε σὲ
δνεῖρό του, τρεῖς ποντικούς. Ἐνα παγὺ,
ἕνα ἀδύνατο κι' ἓνα τυφλὸ. Φώναξε δὲ
ἀμέσως τὸν μάντη γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὸ
δνεῖρο.

—Ὁ παγὺς, μάντευσέ ὁ μάντης, εἶναι
ὁ πρῶτος ποντικός σ' ἐς, ὁ ἀδύνατος, ὁ
λαδὸς σ' ἐς καὶ ὁ τυφλὸς ποντικὸς ἐσεῖς
Μεγαλειότατε !!!

Ὁ κύριος στὴ σύζυγό του ἡ ὁποία
καπνίζε...

—Μὰ δὲν ξέρεις λοιπόν, ὅτι τὸ κά-
πνισμα ἐμποδίζει τὴν ἐνάπτυξη ;

—Μεγέλο ψέμμα... Γιὰ δὲς τί ψηλὴ
εἶναι ἡ καπνοδόχος τοῦ ἀντιφονοῦ σπι-
τιοῦ . .

Στὸ δικαστήριον.

Ὁ σύζυγος: Κύριε δικαστά, αὐτὸ τὸ
τέρας ἡ γυναῖκά μου, ἀπεπειράθη νὰ μὲ
δηλητηριάσῃ...

Ἡ σύζυγος: Ψέμμα φρικτό... Ἄν
δὲν μὲ πιστεύετε, κάντε του νικηφία γιὰ
ν' ἀποδείξηθῇ ἡ καθαρὴ ἀλήθεια.

Ὁ ἱεραπόστολος στοὺς ἀνθρωποφά-
γους.

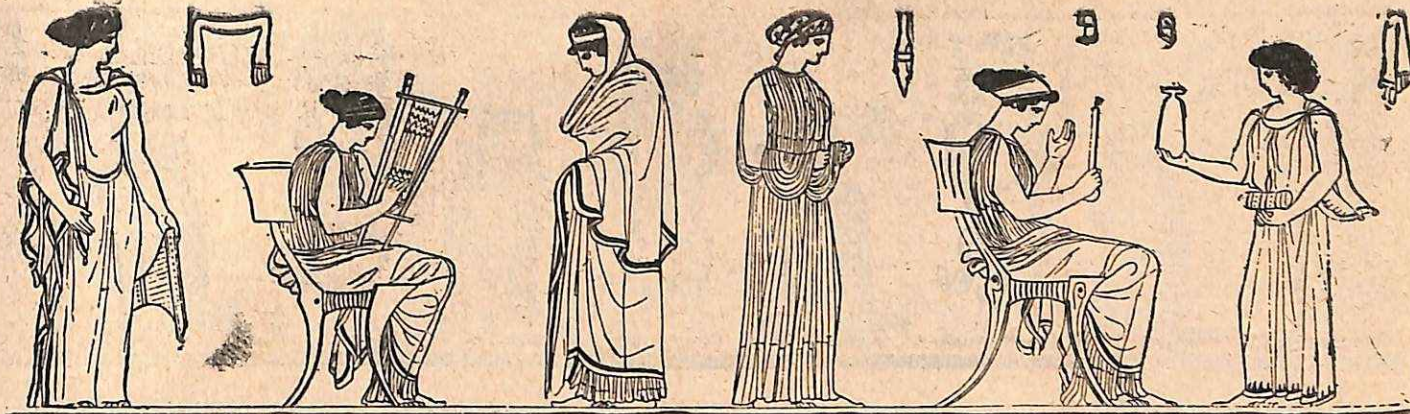
—Φάγατε λοιπόν τὸν δυστυχὴ ἀερόπό-
ρο ;
—Δυστυχῶς δέσποτα... Μὰ τὸν πήρα-
με γιὰ ποιλί,

Ὁ δόσκαλος διδάσκει τὴν πρόσθεση.

—Ἄν εὖναι Τοτὸ εἶχες τριῖντα λεπτά,
καὶ ὁ Νίκος πενήντα καὶ τοῖ τὰ ἐπερνε
τί θὰ γινόταν τότε ;

—Μεγέλο καλλιτερέβηγμα κύριε !!!

Ἰωάννης Ἀηδονόπουλος

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἄγάλι' ἀγάλια γίνεται
κι' ἡ ἀγουρίδα μέλι.

Διὰ τῆς ὑπομονῆς τὰ πάντα κατορ-
θούνται.

—Ἀκόνισ' τὰ δόντια σου (εἰρωνικῶς)

Ἐτοίμασού!.. Δὲν εἶναι γιὰ σένα...

—Ἄλλα σκαμτά' ὁ γαῖδαρος
καὶ ἄλλα ὁ γαῖδουρολάτης.

Ἐπὶ παρενοήσεως. — Λογαριασμός
χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

—Ἄλλοι ποὺ καρτερεῖ στὰ ξένα
γίονατα στὰ ξένα μεσημέρια.

Ὁ ἀπὸ τοῦ πινακίου τοῦ ἄλλου ἀ-
ναμένον κακῶς γευματίζει.

—Ἀναψ' ὁ γαλδὸς
κι' ἐκάηκαν τὰ ψάρια.

Κι' ἂν θυμώνεις, πὲς πῶς καὶ κά-
νεις.

—Ἄν θῆλῃς πλοῦτο καὶ τιμὴ
μὴ κοιμάσαι τὴν αὐγὴ.

Ἀπόφευγε τὴν ὁκνηρίαν, ἔσο πιλὸ
πονος.

(Συλλογεὺς Ἄγγελος Οἶκον' μου)

—«Θὰ τὰ φέρῃ ἡγαῖδουρίτσα φορτωμένη.

Πελοποννησιακὴ παροιμία γιὰ τοὺς
τευπέληδες ποὺ τὰ περιμένουν ὅλα ἀπὸ
τὴ τύχη.

(Συλλογεὺς Ἰωάννης Ἀηδονόπουλος)

—Θρέψε λύκον τὸ χειμῶνα νὰ σὲ φάῃ
τὸ κεφάλι τὸ καλοκαίρι.

Λέγεται δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι καί-
τοι γνωρίζουν τὴν μοχθηρὰν ψυχὴν κά-
ποιου προσώπου ἐν τούτοις τὸ προστα-
τεύουν καὶ τὸ ὑποστηρίζουν παντοιοτρό-
πως ἕως ὅτου σὲ τελευταία χύνει ὡς ἀν-
ταμοιβὴν τὸ δηλητήριον τῆς κακεντρέ-
χους ψυχροσυνθέσεως τοῦ ἐπιφέρων τὴν
καταστροφὴν τοῦ προστατοῦ του.

—Κατὰ τὸν Μαστρο-Γιάννη
καὶ τὰ κοπέλια του.

Ἐποιοεῖ τὸ γεγονός ὅτι μόνον ἄν-
θρωποι τῆς ἰδίας ψυχροσυνθέσεως δύναν-
ται νὰ συνεργάζωνται. Ἐπίσης καθιστᾷ
ἀνάγλυπον τὴν ἐπίδρασιν ἣν ἐξασκεῖ ὁ
ἀφεντικὸς ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων του.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

ΣΥΚΟΦΥΛΛΑ ΚΑΙ ΤΥΧΗ

Τὴν παραμονὴν τὸ βράδυ τοῦ Ἁγίου
Γιαννίου τοῦ Κλειδώνα. νέλι καὶ νέες
κυρίως τῶν Κρητικῶν χωριῶν, ἀφοῦ κό-
ψουν δροσερὰ φύλλα συκιάς καὶ ἀφοῦ
τὰ μελετήσουν τὰ θέτουν χωριστά, κατ'
ἀπ' τοὺς ἀγυρογρούς τους φωτοβολισμοὺς
τοῦ φεγγαριοῦ. Κατὰ προληπτικὸν ἔθιμον
τὸ πρῶτ' σηκώνονται οἱ ποὺ τὸ βράδυ
ἐμελέτησαν φύλλον καὶ μὲ τρώοιο πηναί-
νουν καὶ τὸ παρατηροῦν. — Ἐὰν τὸ φύλ-
λο εἶναι δροσερὸ, ὁ μελετήσας αὐτὸ θὰ ἔ-
χει τὴν ὑγείην του ὅλο τὸ χρόνον, μέχρι
τοῦ ἄλλου Ἁγίου, ἔάν τὸ φύλλον
εἶναι μαρμαρῶδες σημεῖον, ὅτι θ' ἀρρω-
στήσῃ ὁ μελετήσας, ἔάν τέλος εἶναι ξη-
ραμένον σημαίνει ἀτυχὲς ὅτι θὰ πεθάνῃ,
ὅτι δηλ. δὲν θ' ἀξιώθῃ τοῦ χρόνου νὰ
φθάσῃ τὴν σημερινὴν ἡμέραν.

ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ λαὸς πιστεύει πῶς στὸν καθένα
ἄνθρωπον, μέσα σ' ἓνα βαθὺ σκοτεινὸ
οπήλαιο, ὑπάρχει κρυμμένον ἓνα καντή-
λι, ποῦναι αὐτὴ ἡ ζωὴ, ἡ ποίρα τ' —
Ἐφ' ὅσον τὸ καντήλι ἔχει λάδι καὶ ἀνά-

βει, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀντιπροσωπεύει.
Ζεῖ ἔάν ἔχει πολλὸ καὶ ἀνάβει φωτεινὰ
—στυγχεῖ—δυστυχεῖ—ἔάν ἔχει λίνο
καὶ ἀνάβει ἄνισχυρα. — Ὅταν σωθεῖ τὸ
λάδι, καὶ σβύσῃ τὸ καντήλι, σβύνει καὶ
ὁ ἄνθρωπος. ποὺ ζοῦσε, ἐφ' ὅσον ζοῦσε
καὶ αὐτὸ. Ἐὰν εἶγας τὸ καντήλι σου λά-
δι ἡ σάθηγες τὸ λάδι τοῦ καντηλιοῦ σου.
λέγει ὁ λαὸς. νὰ κείνους ποὺ πεθαίνουν,
ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰς προπονοῖς, κατὰ
τὴ δόξα τῆς ἀσθένειάς των, χωρὶς ἀ-
ποτέλεσμα.

Τ' ΑΝΑΣΚΕΛΑ ἢ μπουμπουρα

Ὁ λαὸς πιστεύει σὲ μαρκεῖα προήννα
τα τόσα φανατικά, ποὺ λὲς καὶ τὰ θρω-
ρεῖ —ιεροὺς νόμους τῆς ζωῆς του. Ἐνα
ἀπ' τὰ πολλὰ εἶναι —ἡ θέσις τῶν οἰ-
κιστῶν δ' ἀποφῶν ὁμολογῶν ἐν προκειμέ-
νῳ —τὸ ἀνάσκελα (τὸ ψωμιὸν) ἢ μπου-
μπουρα (τὸ ἄνω κάτω). Λέει λοιπόν ὅτι,
τὸ —ψωμι — σὲν τρεπτεῖ πρὸς ἐνὶ
θεσὶ — σ' — καὶ ὅτι —ἀνάποδα, διότι
μὲ τὸ ἀναποδογύρισμα τοῦ ψωμοῦ, ἀνα-
ποδογυρίζεται κι' ἡ εὐτυχία σὲν σπεί-
νεται, —κακὸ ἡσυχύριον θὰ συμβῇ ἀπὸ
τὴν πρόξῃ αὐτῇ — πολλὴ τὸ προσέχει ὁ
λαὸς τῶν, μὰ κι' ἓνα ἄλλο μὲ τὸ —ΠΑ
ΠΟΥΤΣΙ—δὲν τοῦ ξεφεύγει. Λιγὸν ἔρῳ.

Τὰ παπούτσια, τὰ παντόφλες, καὶ
ἄλλ' ὑπόδημα ὑπάσχει, ὁ λαὸς —τὴ
θέλει—ἴσως, κανονικά, τὸ —ἀντίποδα—
κατ' αὐτόν. ἔάν μάλιστα συμβαίνει καὶ
συνά, σημαίνει, —ΔΥΣΤΥΧΙΑ—ΘΑΝΑ-
ΤΟΝ.

Ο «ΑΝΑΣΚΕΛΑΣ» ΩΣ ΓΑΓΓΑΡΟΣ

Ὁ «Ἀνασκελᾶς» ὡς τὸν παροδὲγε-
ται ὁ λαὸς, προσομοιάζεται σὲν σπίνθη
καὶ κάποτε καὶ σὲν ζῶν. Μὰ φορὰ σ'
ἓνα γ' ὅταν μεσμορφώθηκε σὲ Γαῖδουρί
καὶ βοήθησε προκλητικῶς καὶ ανεργιστῶς
μπροστὰ σὲ κατὰ μεθυστικὰ ποῦ πῆναι-
ναν σὲν σχολεῖα οἱ μαθηταὶ σὲν εἶδαν
τέτοιο γερό γαῖδαρον ἄρχισαν νὰ καθίζουν
μὲ τὴν σειρά, ἄλλ' ὅμως δὲν τοῦς γώρσε
ἄλλως, γι' αὐτὸ πῆραν ἓνα ἀπὸ τὰ καὶ τ.ν
ἐβλιναν σὲν κῶλο τοῦ Γαῖδάρου γιὰ νὰ
καθίσουν. Ὁ Ἀνασκελᾶς—Γαῖδαρος τῶνα-
σε καὶ μὲ δυσκολία μεγάλη ξεμπερδεψε
λέγοντας, «Ποῦ διαόλοι εἶναι τοῦτοι ἀπὸ
μένον».

Ὁ Ἀνασκελᾶς δὲν μπόρεσε νὰ τὰ
βλέψῃ, γιὰτὶ πορνοῦσανε στυγροὺς καὶ
φυλακτάρια, καὶ ν' αὐτὸ ἔγεινε πάλι
σπίνθη κι' ἐπύγε!

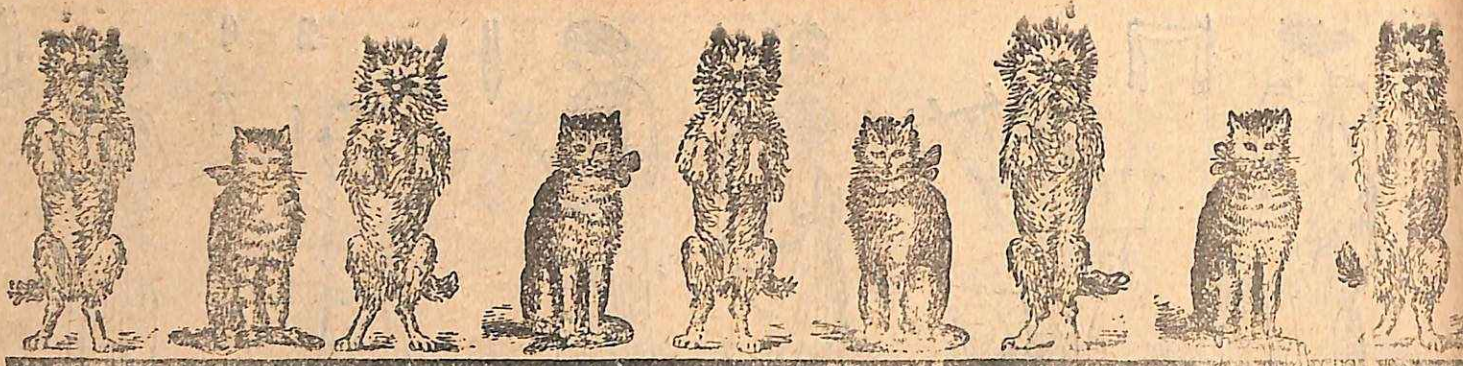
Φαντεθεῖτε πῶς θρωρεῖ ὁ λαὸς τὴν
«Π.ν.ν.σ.λ.α.μ.π.ί.δ.α.κ.ο.ιν.ῶς» λέγεται
Κ.ω.λ.ο.φ.ε.ι.ά.

ΜΙΚΡΑ—ΜΙΚΡΑ

—Δὲν ντρέπεστε νέος ἄνθρωπος νὰ
ζητᾷτε λεφτά ;

—Εἴρετε, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ
πῆρα χωρὶς νὰ ζητήσω μὲ βάλαντα δυὸ χρο-
νία φυλακή.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

1) 'Από πάνω κ' αφιδάκι
κι' από κάτω πλαστηγάκι
καίς' τή μέση κοπελιά.
τί είναι ;

2) 'Ασπρος κάμπος μαύρα γίδια
τί είναι ;

3) 'Αψυχος ψυχή δεν έχει
κι' η ψυχή βροντολογάει
τί είναι ;

4) 'Όσο βγάζεις μεγαλώνει
κι' όσο βάζεις τὸ μικραίνει.
τί είναι ;

'Αποστ. 'Αγγ. Οικονόμου

5) Εἰς τὴν κάμινον ἐρρύφθη,
ὡς οἱ τρεῖς παῖδες, εἰς τὴν
ζοὴν του πολλοῦ ἐδρόσισε,
εἰς δὲ τὸν θάνατον του οὐδεὶς
εὐρέθη νὰ θάψῃ τὰ ὅσα του,
τί είναι ;

6) Τὸ ἦρι ἦρι κρέμεται
τὸ ἦρι καμπανίζει
τὸ κόκκινο τὸ εἶμα του
τὸ βλέπω καὶ γυαλίζει.
τί είναι ;

7) 'Ασπρος εἶναι σὰν τυρὶ
μὰ τυρὶ δὲν εἶναι
ἔχει φύλλα σὰν δεντρὶ
μὰ δεντρὶ δὲν εἶναι
ἔχει ποντικὸ οὐρὰ
ποντικὸς δὲν εἶναι
τί είναι ;

8) 'Εφτάφυλλο
Κι' ἀπάνω στὸ ἐφτάφυλλο
ἐφτὰ φορὲς ἐφτάφυλλο
κι' ἀπάνω στὸ ἐφτάφυλλο
νὰ ἔνα τριαντάφυλλο
τί είναι ;

9) Κατὰ τὸν μῆνα Μάιον
γεννᾶται θηρίον μαυροειδέστατον
τί είναι ;

οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι δυσθεό-
(ρατοὶ
προσκολλᾶται κάπου ἐκεῖ
ἀλλ' ἐκ τῶν κάτω δ' ὥκεται
καὶ συλλαμβάνεται. 'Όταν δὲ πθᾶ-
(σει εἰς
τὴν ἐλεφαντοῦπολιν τελευτᾷ
τί εἶναι ;

10) Κολοκύθα ἐφτάτροπη
κάθε τρύπα κι' ὄνομα.

11) Πετεινὸς νυχάτος
κι' ὄνειροποδατος
προπατᾷ καὶ κρίνει
τὴν Δικαιοσύνην.
τί εἶναι ;

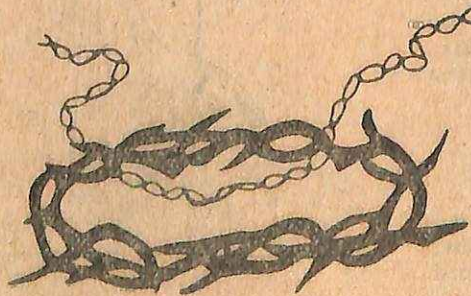
'Αποστολεὺς
Γεώργιος Πετρόπουλος

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ ΚΙ' Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

'Ο χωρικός καὶ ὁ δικαστής.
'Ενας χωρικός μίαν ἡμέραν ἔφερε
εἰς μίαν πόλιν ἕνα φορτεῖο εἰς δοχεῖα
μέλι διὰ τὸ πωλήσῃ. 'Όταν εἰσῆλθετο
εἰς τὴν πόλιν ὁ ὑπάλληλος τῆς εἰσπρά-
ξεως τὸν φόρου ἀνέβη τὰ δοχεῖα διὰ νὰ
ἴδῃ τί πωρὲς ἔχουν καὶ τάφησε ἐπὶ τῆς ἀ-
νοικίας ἐπὶ μακρόν. Τὸ μὲν ἐγὼ μίση ἀπὸ
μυῖας τόσον πολλὰς ὥστε διὰ νὰ καθα-
ρισθῇ ἔπρεπε νὰ τυθῇ τὸ ἡμισυ. Οὗτος ἐ-
πῆγε καὶ παρεπονέθη εἰς τὸ δικαστήριον
ζητῶν συγχρόνως νὰ τοῦ ἀποδοθῇ ἡ ἀξία
τοῦ ἀχρήστου ποσοῦ τοῦ μέλιτος. 'Ο δι-
καστὴς ἔξε-άσας τὴν ὑπ' ὅψιν ἀπαφάνθη
ὅτι ὁ ὑπάλληλος δὲν εὐθύνεται δι' ἀμέ-
λειαν τινὰ διότι ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του
ὡς (ὑπάλληλος) τοιοῦτος, . . καὶ ὅτι εἰς
τὴν περίπτωσιν αὐτὴν μὴ ἔνοχοι εἶναι
αἱ μυῖαι καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὰς σκο-
τώσῃ ὅπου καὶ ἂν τὰς βλέπῃ.

'Ο πανούργος χωρικός παρεκάλεσε τὸν
δικαστὴν νὰ τοῦ ἑώσῃ τὴν δικαστικὴν αὐ-
τὴν ἀπόφασιν γραπτὴν εἰθὺς ἀμέσως ὅτε
ἔλαβεν αὐτὸν εἰς χεῖρας του ἀντελήφθη
μὴ μυῖα νὰ κάθῃται στὸ μάγουλο τοῦ
δικαστοῦ. Τότε τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ
ἔδωσε ἕνα δυνατὸν ῥάπισμα διὰ νὰ
σκοτώσῃ τὴν μυῖα. 'Ο δικαστὴς ὀργι-
σθεὶς ἠθίλησε νὰ σιαμαίῃ τὸν χωρικόν
διν νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ἀλλὰ οὗτος τοῦ ἔ-
δειξε τὴν γραπτὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν
καὶ ἔφυγε....

Ε ΓΙΑΛΕΣΑΚΗΣ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7

Τὰ θαύματα τοῦ κόσμου ἦσαν 7.
Αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος εἶναι 7,
Αἱ κεφαλαὶ τῆς Λατινῆς 'Υδρας ἦ-
σαν 7.
Οἱ σοφοὶ τῆς 'Ελλάδος ἦσαν 7.
Οἱ ἄλφοι τῆς Ρώμης εἶναι 7.
Οἱ ἄλφοι τῆς Χωνστάνειν-υπόλεως
εἶναι 7.
Αἱ ἡμέραι τῆς δημιουργίας εἶναι 7.
Οἱ μουσικοὶ φθόγγοι εἶναι 7.
'Η ἀλλαγὴ τοῦ δέρματος ἡμῶν γίνεται
κάθε 7 ἔτη.

Κατὰ γενικὸν κανόνα ἔχομεν 7κις τὸ
ὑψος τῆς κεφαλῆς μας.
'Ο ἄνθρωπος ἔχει εἰς τὸ σῶμα του 7
χιλιόγραμμα ὕδρατόνου.

ΕΡ. ΜΙΡ.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

— Θυμᾶσθε περισσώτερον τὸ μεγα-
λεῖον μίᾳς ταπεινότητος, ἀπὸ τὴν ταπει-
νότητα ἑνὸς μεγαλείου.
(Π. Δημητρακόπουλος)

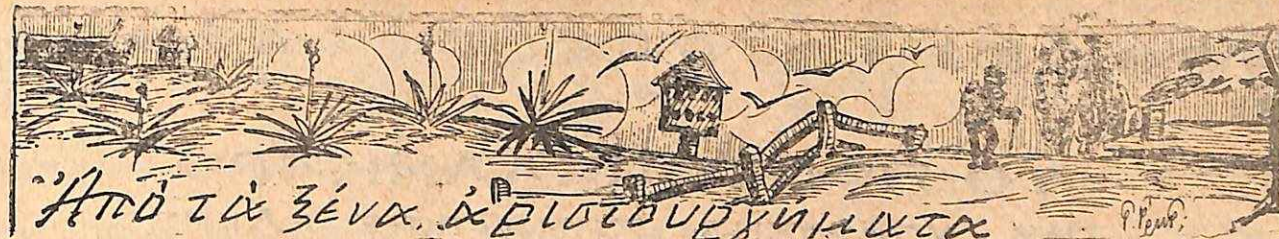
— Τίποτε δὲν ἐξημερώνει τόσον τὰ ἡ-
θικὰ καὶ δὲν ἀπομακρύνει ἀπὸ αὐτὰ τὴν
ἀγοιότητα, ὅσον ἡ μετὰ σταθερότητος ἀ-
φοσίωσις εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ὠρεῶν
τεχνῶν.
('Οβίδιος)

— 'Εάν τὸν κόσμον ἐπ' ἄσπετον ἕνας
Θεὸς, δὲν θὰ μοῦ ἦρκεσε νὰ εἶμαι ὁ Θε-
ὸς αὐτός. 'Η ἀθλιότης τοῦ κόσμου θὰ
μοῦ ἐσπάρχε τὴν καρδίαν !
(Σοπεργάουερ)

— Βίος εὐτυχὴς δὲν ὑπάρχει, ὑπάρ-
χουσι μόνον ἡμέραι εὐτυχεῖς.
(Βίκτω Ουγκώ)

— Πράξτε μεγάλα, μὴ ὑποσχόμενος
μεγάλα.
(Πυθαγόρας)

— Ζηλωτὸν ἴσως πρᾶγμα ὁ πλοῦτος,
τίμιον δ' ὡς καὶ θαυμαστὸν ἡ δικαιο-
σύνη.
(Λυκούργος)

'Απ' τ' ἀριστουργήματα τοῦ Πιλνιά:

ΜΙΑ ΖΩΗ

Πάνω ἀπὸ τὸ ἥσυχο κι' ἀσημένιο πο-
τάμι ὀρθωνόταν ἡ πέτρινη πόλη : ἐκ-
κλησιᾶς, πέτρινα σπιτία, δρόμοι στρωμέ-
νοι μὲ πελώριες κοτρώνες. Τὸ σπῆτι ἡ-
ταν μονόπατο. Ἀσπρο μὲ δυὸ πέτρινες
κολώνες, πίσω ἀπὸ τὸ σπῆτι ἕνας κήπος,
γεμάτος πρασινάδα καὶ δέντρα, ὅλος πα-
σχαλιὲς καὶ ἀγριοκερασιές. Ἐσωτερικῶς
εἶναι μικρὸ σπῆτι πρόσοψη τρία δωμά-
τια, μὲ χαμηλὰ ταβάνια, χοντροὺς τεί-
χους, πατώματα σκεπασμένα μὲ χαλά-
κια, στὰ παράθυρα λουλούδια. Στὸ με-
σαῖο δωμάτιο, ποῦ ἡ πόρτα του εἶναι
ἀνάμεσα σὲς κολώνες, ἕνα πιάνο.

'Εδῶ καὶ τριάντα χρόνια ἦρθε στὸ
σπῆτι αὐτὸ ἕνα κορίτσι, νῆο, ἔξομοιο
καὶ χωρὶς λόγῳ χαρούμενο. Τριάντα χρό-
νια πέρασαν. Οἱ κοτρώνες μπροστὰ στὸ
σπῆτι, ποῦ τότε ἔχουν μόλις στρωθεῖ,
γέμισαν χόρτα, τὸ ἐγχοστίασιν οἶνοποιίας
ποῦταν ἀριστερὰ γίνης στρατῶνας δ' ὅπου
πρωὶ καὶ βράδυ ἀκούγονταν σάλπιγγα.
Στὸν πλατὺ δρόμο περᾶν τώρα τράμι.
'Η πόλη ἀνέβηκε στὸ ἄσπρο, κατέβηκε
ἴσαμε τὸ ποτάμι. Στὸ ποτάμι, παλὶ στή
γέφυρα τοῦ τραίνου, ὀρθώθηκε τερά-
στιος κυλινδρὸς μύλος.

Τριάντα χρόνια εἶχαν περάσει κι' ἡ
γερασμένη γυναῖκα μὲ τὴς γκριζὲς μπού-
κλες καὶ τὸ μαῦρο φόρεμα ἔπρεπε νὰ φύ-
γῃ—γιὰ πάντα.

'Ἦταν ἀνοιξή, φούντωναν οἱ πασχα-
λιές, οἱ ἀγριοκερασιές ἀνθοῦσαν. Αὐτὴ
ἤθελε νὰ θυμῇ τὰ περασμένα.

Στὸ σπῆτι, ὅλα ἦσαν χειμωνιάτικα—
δὲν εἶχαν ἐτοιμασθῇ γιὰ τὸ Πάσχα—
ἀνέβαλε τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ μέρα σὲ
μέρα—καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν γεμάτα
σκονη. 'Αναθυμῶν ὅτι ἐδῶ κι' εἰκοσι
ὀκτὼ χρόνια εἶχε ἀρχίσει νὰ μαθαίνει
ἐγγλέζικα καὶ τριάντα δυὸ χρόνια πέ-
σαν ἀπὸ τότε ποῦ πρωτοσκολήθηκε μὲ
τὴ μουσική, ὅποτε καὶ ἀγόρασε ἕνα πιάνο
δὲν ἀντελαμβάνονταν γιὰ τὸ εἶχε κάνει
αὐτὸ—μήπως γιὰ νὰ γεμίσει τὴ ζωὴ τῆς,
γιὰ νὰ ἔρει, ὅταν θὰ σηκωθῇ τὸ πρωί,
τί θὰ κάνει ὅλη τὴν μέρα.

Τὴ γλώσσα δὲν τὴν ἔμαθε στὸ πιάνο
δὲ πῆγε πέρα ἀπὸ τὴς σονατίνες Σιέρ-
νυ.

'Εδῶ καὶ τριάντα χρόνια, ὅταν εἶχε
φιλεναδοῦλες, καὶ ἀγαπημένα μυστικά,
καὶ μὴ θεία ποῦ τὴν πῆγαινε στοὺς
χοροὺς—τότες, κάμπονες μέρες ἦταν γύ-
φη, κι' ἡ θεία εἶχε ἀγοράσει ἕνα διπλὸ
κρεβάτι μὲ σοφάτες (ἦταν πολὺ τῆς μό-
δας τότε), ἕνα μαρμαρίνο λαβουμάνο κι'
ἕνα ξυνητήρι ποῦ ἔπαιξεν μίαν ὥρα ἀπὸ
τὸ «Οὐόβερελν».

'Ἐπρεπε νὰ φύγῃ, νὰ περάσῃ ὅλη τὴ
Ρωσία, γιὰ νὰ πᾶ ὅτι ἕνα παρόμοιο
παλιὸ σπῆτι, σὲ μὴ παρόμοια παλιὰ πό-
λη—νὰ πᾶ, γιὰ νὰ πεθάνῃ. 'Ο τσι-
φλικούχος ποῦ ἀγόρασε τὸ σπῆτι, μὲ τὴς
λαυστερασιμένους μπότζες καὶ τὸ καμταῖκι
στὸ χεῖρ, μὲ τὸ ὅποιο χτυποῦσε τὸ λου-
στραρισμένο τακιδιόν του, ἀγοράζοντας
μὲ παλιὰ τιμὴ, τιμὴ ἐδῶ καὶ τριάντα
χρόνων, δὲν τσιγγουνεβόταν χτυποῦσε
τὸ τακιδιόν του κι' ἔλεγε :

— 'Αφήνετε καὶ τὰ ἔπιπλα ! Παλὸ
καλὸ. 'Ας τὰ προστάξουμε στὸ γυνεῖο
λαυρεσιμὸ κι' ἂς κάνουμε τὴ σάμνι.
Καὶ τοῦ τάφησε ὅλα.

Μὰ τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχώρησιν,
ὅταν στὸ σαλόνι ἦσαν ἑτοιμα τὰ δεμένα
μπαούλα—στὴν κρεββατοκάμαρα, στὸ ἄ-
δειο γραφεῖο, στὸ τελευταῖο συρτάρι,
βρῆκε ἡ γριά τρεῖς σημειώσεις. Τὴ μὴ
ἦταν ἀντίγραφο ἑνὸς γράμματος, ποῦ δὲν
ἔχει σταλῇ, γιὰ τὴν ἀδελφὴ τῆς ποῦ τα-
ξίδεβε στὸ Βόλγα.

'Όταν θὰ περᾶς ἀπὸ τὴ Σαμάρα,
χαιρέτησε τὴν πόλιν ποῦ γέννησε τὸν
Μ. Δ. Ζῶ μονότονα, ὁμοιότυπα. Μαθαίνω
ἐγγλέζικα. Ἔρεξε, σημερα, 24 τοῦ Γιά-
νι, νύχτα τ' 'Αη Γιαννίου, φευρώνουν
πρόωρα τὰ λουλούδια τῆς πέτρινης (1)

(1) Σύμφωνα μὲ μιὰ ρωσσικὴ λαϊκὴ
παράδοση, τὴ νύχτα τ' 'Αη Γιαννίου, οἱ
κόκκινες ἀγτίδες περνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ
τὴς πασχαλιές στὸ δωμάτιο, ποῦταν βα-
λούδια τους, θὰ εὐτυχίσει.

(Σημ. τοῦ Με'αφραστὴ)

'Ο Ζάντος τοῦ Παριζιάνου

Αὐτὴ ἡ σημείωσις εἶχε γραφῇ ἐδῶ καὶ
εἰκοσι τρία χρόνια, ἐπὶ χρόνια ὕστερα
ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ εἶχε κάνει γιὰ μερι-
κὲς μέρες νύφη. Κι' ὁ Μ. Δ. ἦ—αν—αὐ-
τός.

Τὸ ἄλλο σημείωμα, σ' ἕνα παλιόχαρ-
το, ἀγνωστο ποτε εἶχε γραφῇ :
«29 Σεπτεμβρίου, εἰκοσι ἑννιά, 29,
29 ... Μ. Δ., Μ. Δ., Μιχαήλ, Μιχαήλ ...
Δοκιμὴ τῆς πέννας».

29 Σεπτεμβρίου, ἐδῶ καὶ τριάντα
χρόνια, φέρον τὸ λαβουμάνο, τὸ κρεβ-
βάτι καὶ τὸ ξυνητήρι, καὶ τὴν ἴδια κεί-
νη μέρα, τὸ βράδυ, ἔπαψε νὰ εἶναι νύφη.

Τὸ τρίτο σημείωμα ἦταν νὰς λογα-
ριασμὸς ἀπὸ τὴ Μόσχα, ἡ ἀπόδειξις τῆς
ἀγορᾶς τοῦ πιάνου.

Σουρνούπωνε διὰν διάβαζε αὐτὲς τὴς
σημειώσεις, ὁ ἥλιος βασιλεβε, κι' οἱ
κόκκινες ἀγτίδες περνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ
τὴς πασχαλιές στὸ δωμάτιο, ποῦταν βα-
μένο μαρὶ, καὶ σκοτεινὸ.

Στεκόταν, λεπτή, μαυροντυμένη, κρα-
τῶντας τρία κίτρινα μὲν χαρτὰ στὰ λε-
πτά τῆς δάχτυλα ποῦ τὰ ἐσφιγγε τὸ χρυ-
σάφι τῶν δακτυλιδίων καὶ τοῦ βραχιό-
λιου. Ὑστερα ἀνοίξε τὴ βαλιτσούλα τῆς
κι' ἔκρυψε προφυλακτικὰ τὰ τρία χαρ-
τάκια, στὸ βάθος, ἀνάμεσα στὰ μπουκα-
λάκια μὲ τὴς κρέμες, τὰ συμβολαιογρα-
φικὰ ἐγγράφα, τὰ γραμμαῖα, τοὺς τί-
τλους, τὸ χρυσάφι. Ὑστερα πῆγε στὸν
κῆπο φούντωναν οἱ πασχαλιές, οἱ ἀγριο-
κερασιές ἀνθοῦσαν, ἀργὰ τὴ νύχτα κελαί-
θης ἕνα ἀπὸ τὸν. 'Ο οὐρανὸς ἦταν διαυ-
γής, μαθής, ἐλαφρὸς, πάνω στὴν πόλιν
ἀπλωνόταν ἡσυχία.

Γύρισε στὸ σπῆτι μὲ κοκκινισμένα τὰ
μάτια, μὲ τὸ μαντήλι σὰ χεῖλια, καμ-
πουριασμένη, γερασμένη, πῆγε στὴν
κρεββατοκάμαρα, γονάτισε μπροστὰ στὸ
λαβουμάνο, φίλησε μὲ κατανύξη τὰ μαρ-
μαρά του, πλησίασε στὸ ξυνητήρι, τὸ
ἔσφιξε στὴν καὶ διὰ τῆς, στὸ ἄδειο, κού-
φιο σιτήδος τῆς. Πέρασε στὸ σαλόνι, ἔ-
πεσε στὸ βερνικωμένο σκάπασμα τοῦ πι-
άνου, πολλὴ καιρὸ στεκόταν ἀκίνητη, ὅ-
στερα ἔπαιξεν ἕνα ἀρετὰ κομμὶ γεμα-
νὸ τραγουδάκι, «under den Linden»,
'Η αὐγὴ ἦταν ἄλκιμα.

Τὸ πρωὶ ὅταν ἦρθε νὰ τὴν ἀποχαιρέ-
τησῃ ὁ τσιφλικούχος, εἶχε ἀλλάξει ἀ-
πόφαση—πῆρε μὲ τὴς κουβάλλης μέσα
ἀπ' ὅλη τὴ Ρωσία, τὸ λαβουμάνο τὸ
κρεβάτι, τὸ ξυνητήρι ποῦ παῖζε τὸ
«Οὐόβερελν», τὸ πιάνο καὶ δυὸ ἐγγλέ-
ζικα βιβλία, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ὅποια ἦταν
μὴ γραμματικὴ.

Προσφωνῶς, στὸ σπῆτι, ὅπου νὰ τὸ
ἐναποκρίσει κάθῃσαν ὁ τσιφλικούχος,
κι' ἔκοβε τὴς ἀγριοκερασιές τοῦ κήπου γιὰ
ν' ἀνάβῃ τὴ σάμνι.

Μπόρις Πιλνιά

ΤΟ ΠΡΩΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟ ΤΗΣ ΥΠΕΡΟΧΗΣ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΑΛΚΗΣ

Λαϊκό ανέκδοτο για τον Διγενή

Η ΩΣ ΑΙΜ

Για τον Διγενή, στο πρόσωπο του οποίου η λαϊκή ψυχή την εφάντασθη υπερχωτέρα απ' όλους τους θνητούς σωαίτη ρομή και υπερήφανοτητα άνδρες, πολλὰ από τη φανταστικής συλλήψεω, του, που συμπιπτει με την περίοδο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, μέχρι του σημερινού 20ού αιώνα έγραψαν, πλὴν θραύς έτεχθησαν και πολλά, που δεν υπεταγήσαν εις την δύναμι της μελανής γραφίδος —αυτὰ εἶνε οἱ λαϊκοὶ ἀντιλήψεις, πού διαφέρουν μὲν «κατὰ τόπους» ὡς πρὸς τὴν πλοκή καὶ φαντασία, ἀλλ' ὅμως συμπιπτουν ὁμοιωτῶς, στήν κεντρική ιδέα, στήν οὐσία —τὰ λαϊκά ἀνέκδοτα πού τὰ λέγουν κοινῶς. Ἐν ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ ἀμέσως κατωτέρω.

Κάποτε, στὰ παλῆα χρόνια, ἔνας μεγάλος παλληκαρᾶς, πήρε τὰ χωριά καὶ τίς πόλεις μὲ τὴν σειρά καὶ πρωτοῦσε ποὶ εἶναι τὸ δυνατότερο παλληκαρι γιὰ ν' ἀντιπαλάσῃ πρὸς τὴ δική του παλληκαριά, πρὸθενά ὅμως στὰ μέρη πού πήγαινε, δὲν πόλησε κανεὶς ν' ἀντιπαραδλεθῇ, μὲ οὕτε καὶ ἂν νὰ παρουσιάσῃ, — πρὸχωροῦσε ἔτσι ἀπὸ τόπο, σὲ τόπο, διέσχίζε βουνά, νύκτες, μέρες, ὁματιές καὶ λαγκάδια γιὰ νὰ εὕρῃ τὸ δυνατότερό του Δέγεται, ὅπου πατοῦσε ἐσείετο τὸ χῶμα, ὅπου περνοῦσε παραμέριζαν τὰ πάντα ἂν παλῶριο, δένδρο, κατὰ τύχην ἐφρασε τὸν δρόμον του, μὲ τὸ μικρὸ δακτυλάκι του τὸ ἐξεσφενδύνιζε σ' ἀράτη ἔκταση. — Ἦτο θέρος, ὅταν ἐφθασε σὲ μιὰ πόλη πρὸταν βουτυγμένη μεσ' σ' ἕνα πέλαιος πρασινωπορφύρων δένδρων καὶ ἦτο ὑπερβολικὴ ζέστη, ὅταν σπῆτι πρὸς σπῆτι περιήρατο καὶ ρωτοῦσε ἂν ὑπάρχῃ παλληκαρι, σὴν καὶ αὐτόν, «νὰ παλαίψῃ» ἤθελε νὰ πάρῃ ὅπως λέγουμεν σήμερον «τὸ παγκόσμιον Record παλληκαριᾶς». Κάποιος διαβάτης, ἐκ περιεργίας τὸν ρώτησε — «ἔγω γὰρ δυνατότερο παλληκαρι τῆς χώρας πού τῆς νὰ παλαίψω καὶ μέχρι σήμερον δὲν τὸ βρήκα. Χαίρεις ἐδῶ κανένα τέτοιο; — Μετὰ χάρας, ἔνε μου.

— Βλέπεις ἐκεῖ πέρα, στήν ἀκρὴ τοῦ δρόμου, ἕνα ἄλφι.

Ναί, — καλέ μου διαβάτη. — Ἐ,

ἐκεῖ, θὰ πᾶς καὶ θὰ βρῇς αὐτόν πού ζητεῖς. — Ἐὐχαριστῶ καὶ μὲ συμπάθως εἶπεν ὁ παλληκαρᾶς καὶ τράβηξε χαρούμενος πρὸς τ' ἄλφι. Σὲ λίγο ἔφτασε καὶ προτοῦ νὰ δ-μιλήσῃ παρτήρησέ μετ' ἀπεριγρά-πτου ἐκπλήξεως μιὰ σιγὴν ἀλλόκοτη, πού τὸν ἔκαμα νὰ αἰσθανθῇ ῥίγος. γιὰτ' ἐβλεπε πὼς ὁ παλληκαριᾶς του ἦτο κοινὴ καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ φανῇ ἄξιος τῆς φήμης του. — Ἐντὺ τῇ πολλῇ καρίᾳ, σωστοὶ λε-βέντες, ὀψήλῃ, μὲ φασφορίζοντα καὶ μεγάλα μάτια λυχνίζαν βιαστικά καὶ ἕνα ψηλὸ καὶ γλυκὺ τραγουδάκι ἐπαλλεν τὸν σκονισμένο ἀπὸ ἄχυρα ἀέρα — τὸ ἐκπληκτικὸ ἦτο τοῦτο: «Ἐ-νὰς ὑψικόρμος γέρος, γίγας ἀληθινός, ἐκάθητο στὴν μιὰ μεριά τ' ἄλ-φιοῦ καὶ φράζοντας μὲ τὴν πάλαιμ-τὸ ἑνός του χεριοῦ τὸ ἕνα του ρου-

θοῦνι, ἐφύσα μὲ τ' ἄλλο καὶ ἐλύχνι-ζαν καὶ οἱ ἐφτά του γιοί.

Τάχασε πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ πήρε θάρρος.

«Δὲν μοῦ λέτε, καλὰ μου παιδιὰ, ἔχετε ἐδῶ κανένα παλληκαρι γιὰ νὰ παλαίψω μαζύ του, γιὰτὶ κανένα μέχρι σήμερον δὲν βρήκα».

— Ἐνας ἀπ' αὐτῶν, λεβεντόκορμους νέους τοῦ ἀπαντᾷ:

— Ὁ γέρος αὐτὸς εἶναι πατέρας μας μὲ τὸνομα ΔΙΓΕΝΗΣ στὰ νεῖατα του κανεὶς δὲν τοῦ ἐδῶκενε μπροστά, μὰ καὶ τώρα στὰ γεράματά του, ἐξακο-

λουθεῖ νὰ εἶναι ὁ ἴδιος. Καὶ τώρα νὰ πᾶω νὰ τοῦ μιλήσω; ἀπαντᾷ ὁ ξένος

— Ἀκουσε ἐδῶ φίλε μου ὁ γέρος πα-τέρας μας, εἶνε καὶ κουφὸ καὶ τυ-φλὸς γι' αὐτὸ οὕτε σὲ εἶδε ὅτε σ' ἄ-κουσε.

Γιὰ νὰ πᾶς κοντά του, (τὰ τοῦ φω-γᾶς πολὺ δυνατὰ καὶ ὅταν πρόκει-ται νὰ τὸν χαιρετήσῃς ἀντὶ τοῦ χερ-ιοῦ σου θὰ τοῦ δώσῃς αὐτὸ τὸ «διπλὸ σιδηρὸν» γιὰτὶ ἂν γελαστῇ καὶ τοῦ δώσῃς τὸ χέρι σου δὲν θὰ τὸ ξανα-δῇς πειτᾷ, θὰ σοῦ τὸ ἀφανίσῃ, θὰ σοῦ τὸ κάμῃ θρύψαλα.

— Τί λέτε παιδί μου, τόσο θερὶὸ εἶναι;

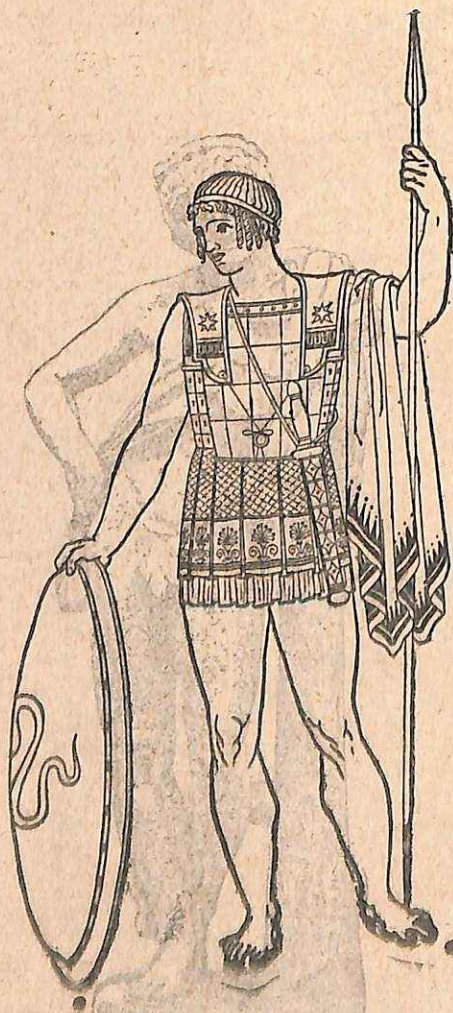
— Ναί, — μόνο πάρε τὸ σιδηρὸ καὶ πλησιάσε τον.

(Τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ φωνάζει δυνατὰ), Γεῖά σου, γέρω Διγενή! ἦρθι νὰ παλαίψωμε! ἔκαθα πὼς ἦσουν καὶ εἶσαι σπάνιο παλληκαρι καὶ γι' αὐτὸ μὲ τὸ ἴδιο, — Γεῖά νὰ σὲ χαιρετήσω παιδί μου, ἀπαντᾷ μὲ βροντερὴ φωνὴ ὁ γέρω Διγενής, — ὁ φοβισμένος παλλη-καρᾶς τοῦδωσε τὸ διπλὸ σιδηρὸ καὶ ἔδκαμε πλάκα κερένια, τὸλοιωσε δη-λαδὴ καὶ στρεφόμενος κατόπι ν' ἀντὶτὸν παλληκαρᾶ μ' ἕνα συγκλονιτικὸ κού-νημα τῆς κεφαλῆς τοῦ λέγει — «Αἶ, σὸ καλὸ σου παιδί μου! δὲν βρέθηκε γιὰ μένα ὁ ἀντίπαλος ἀέμινη — ὅταν θὰ πεθάνω ἴσως νᾶσαι ὁ δυνατότερος θνητὸς τῆς χώρας τώρα ὅμως δὲν εἶ-σαι. — Ἀντε σὲ καλὸ σου παιδί μου.

— Ὁ νομιζόμενος παλληκαρᾶς, ἀντὶ τοῦ θναιρευμένου «Record παλ-ληκαριᾶς, πήρε μαζύ του τὴν ἀπελ-πισία καὶ ἀνεχώρησε βαρετὰ ὀλιμμένος γιὰ τὸν πολὺ μακρυνὸ τόπον του, μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα πὼς μιὰ μέρα ἴσως καταστήσῃ τὸ παθεύμενον.

Μ — λης — Γάκη

Φοιν. Λομωδ

ΟΙ ΕΚΚΟΛΑΠΤΟΜΕΝΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

ΣΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ

Χρόνε καινούργιε μὲ καρὰ ψυχὴς πολλὰς προσμένουν σὸν ἐρχομὸ σου νὰ χαροῦν τῆς Μοῖρας τὸν τὰ ὄρα.

καὶ σὸν καινούργιο δρόμῳ σου πού οἱ καιροὶ διαβαίνουν χροῦσε ἐλπίδες καὶ ὄνειρα πλάττουν καινούργια τώρα.

Ὅσες ψυχὲς δὲ βρήκανε τὴν ποθητὴ γαλήνη σ' αὐτοῦς χρόνους πού περάσανε μὲ τόσο καρδιοχτύπι

τώρα σὲ Σὲ προσβλέπουνε καὶ εὐχονται μὴ τοὺς μείνει ἡ πίκρα καὶ ἡ συμφορὰ καὶ τῆς καρδίας οἱ χτύποι!!

Χρόνε καινούργιε π' ἄφθονα πλοῦτη καὶ δόξα δίνεις σ' ὅσους ἡ Μοῖρα ὥρισε «Εὐτυχισμένο Χρόνε!!»

δὲς μιὰ γλυκεῖα παρηγοριὰ καὶ λύπη μὴν ἀφίνεις σ' αὐτὴν λυγμένους τίς καρδιὲς ἀπ' τὸν πικρὸ τὸν πόνο!!

Ἀντ. Λαμπαδαρίδης

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως σ' ἀγάπησα κακὰ πολὺ —

Καὶ ἂν σὺ μ' ἔκανες νὰ συλλογᾶμαι Πάντοτ' ἐσένανε νὰ μὴ κοιμᾶμαι ὅμως σ' ἀγάπησα μικρὴ τρελλή —

Κι' ἂν ἀπαρηγήθῃς τὸν ἔρωτά μου Κι' ἂν δὲν σὲ μέθαγαν λάγνα φίλιά μου ὅμως

Ο ΝΕΟΣ ΙΚΑΡΟΣ

Καθόμασταν σ' ένα καφενείο, εγώ κι' ο φίλος μου ο καπετάνιος, μπροστά σ' ένα ποτήρι μπύρες. Μου διηγόταν ο καπετάνιος μερικές από τις περιπέτειές του, κι' αφήνοντας τις πραγματικές, είχαν αρχίσει να μου λέει κατορθώματα που είχαν λάβει χώρα μοναχά στη φαντασία του.

Περίμενα μια κατάλληλη διακοπή για να τον παρατήσω και να φύγω, όταν ένας ρωμαλέος κύριος, που άκουσε με προσοχή τις κουβέντες του καπετάνιου, μάς πλησίασε, και με μεγάλη ευγένεια μάς έδωσε την κάρτα του, στην οποία διαβάσαμε :

Τζών Τόβολον
Μονρεάλ Καναδάς

Εγώ κι' ο καπετάνιος αγαπήσαμε πολύ τον Καναδά, κι' άμα δοίμε κανένα Καναδό ένθουσιαζόμεθα.

Δεχθήκαμε λοιπόν τον ξένο με μεγάλη κέφια.

Αφού συστηθήκαμε κι' ανταλλάξαμε τις συνηθισμένες τυπικές εκφράσεις :

— Ξέρετε, είπε ο Τζών Τόβολον, γνωρίζω καλά την αεροπλοΐα ! Έχω μάλιστα κάνει ένα ταξίδι μοναδικό στο είδος του.

Είδα τον καπετάνιο να σηκώνει τους ώμους του. Ένα ταξίδι μοναδικό στο είδος του !... Να κάνουν τέτοιες κου-

βέντες μπροστά του, σ' αυτόν που δεν υπήρχε κατορθώμα που να μην το είχε κάνει !

Το ζωντόβολον (παρντόν, ο κ. Τζών Τόβολον) χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του εξακολούθησε :

— Το περίεργο είναι ότι το αερόπλοιο ημουν εγώ ο ίδιος.

Αυτήν την φοράν ο καπετάνιος τα έ-χασε. Πρώτιστα γρήγορα το μνημονικό του, κι' είδε ότι κανένα παρόμοιο κατορθώμα δεν του είχε τύχει. Ζήτησε έ-πικουρία από την φαντασίαν του, μα πάλι κι' αυτή που ήταν άλλοτε τόσο γό-νιμη, άρνήθηκε να τον βοηθήσει.

Ο Καναδός, αφού είχε την ευγένεια να μάς κεράσει συνέχισε :

— Πάνε δέκα χρόνια απ' αυτή τη δουλειά ... Κυβερνούσα τότε ένα καράβι που πήγαινε στην Αμερική με φορτίο από θειικό όξύ (κεφάπι). Μια νύχτα, ά-νοιχτά στο πέλαγο μάς κτύπησε ένα ύ-περρωκέανιο και τό καρόβι μας πήγε στον πάτο άμέσως.

— Τρομερό !

— Ναι, τρομερότερο ! Εγώ φορού-σα τις θαλασσινές μου μπότες, που εί-ναι αδιάβροχες, μα τόσο βαρείες που δεν ένδεικνυνται και πάρα πολύ για τό κο-λύπημα. Μ' όλα ταύτα κρατήθηκα λίγο καιρό στην έπιφάνεια. Στο τέλος όμως, μουδιασμένος από το κρύο έκαμα ότι είχαν κάμει οι ναύτες μου και όταν τό κα-ράβι βούλιαξε. Μά ... προσέχετε καλά, διότι δεν είχα χάσει καθόλου την ψυ-χραιμία μου, και είχα έτοιμο το πλά-γμα μου.

— Έχετε μεγάλη ψυχραιμία !

— Πώς να μην είχα, αφού ήταν δε-κέμβρης ! Άληθινή παγωνιά.

— Επιτυχημένο το καλοκαίρι !

— Μά το τακούνι της μπότες μου, έ-βγαλα από το σκαρί του καραβιού μου ένα κομμάτι σίδηρο, κι' αφού τόσπασα με τ' άθλητά μου χέρια, τό κατόπισα. Ύστερα έπιασα ένα από τα γαλόνια ό-που ήταν τό θειικό όξύ τό άνοιξα και ήπια τό περιεχόμενό του.

— Όλα αυτά, στο βάθος της θα-λάσσης !

— Μάλιστα, κύριε μου, στο βάθος της θαλάσσης ! Δεν μπορεί κανείς να έχει πάντοτε πρόχειρο ένα εργαστήριο ... Γι

συνέβη ύστερα το καταλαβαίνετε ; — Το καταλαβαίνουμε, μα εξηγήστε το γι' αυτούς από τους άναγνώστες μας που δεν έχουν ιδέα από χημεία.

— Έχετε δίκαιο ! Όταν συνυπάρ-χουν θεικόν όξύ, νερό και σίδηρο, πα-ράγεται ύδρογόνο με το όποιο γεμίζουν τα αερόπλοια, γιατί είναι ελαφρότερο από τον άέρα ... Δέν μου έμεινε πλέον παρά να κλείσω το στόμα μου, σ' λίγα δευτερόλεπτα, είχα φθάσει στην έπιφά-νεια της θαλάσσης. Άλλα έδώ είναι που τα πράγματα αλλάζουν ! Δεν είχα λο-γαριάσει καλά την πίεση τ' ύδρογόνου κι' έτσι δεν έμεινα επάνω στο νερό, αλλά άνέβηκα στον άέρα. Ένα δροσερό άνέ-ράκι με παρέσυρε προς την ξηρά. Στην αρχή μου άρεζε αυτό το ταξιδάκι, ύ-στερα όμως το βαρέθηκα, άνοιξα λιγάκι το στόμα μου, έσφυγε λίγο ύδρογόνο και ήρθα και άραξα κοντά σ' ένα όμορφο χωριουδάκι.

«Μόλις άγγισα την γή (έδώ πρέπει να λεχθεί ότι ο φτωχός καπετάνιος είχεν άποσβολωθεί) έβγαλα κι' όσο άλ-λο ύδρογόνο είχα μείνει μέσα μου και πήγα σ' ένα κρασσι-υλιόγιά να ξεψάσω.» Ο Τζών Τόβολον γύρισε για να πα-ραγγείλει καινούργιες μπύρες. Έκωφε-ληθήκαμε που δεν μάς έβλεπε και με τρόπο το σκάσαμε.

ΑΛΦΩΝΣ ΑΛΛΑΙ

(συνέχεια από το προηγούμενο)

«Κύριε και Ιδιοκτήτα,

Η ευγένεια ή όποια, εάν πιστεύω-μεν την μυθολογίαν είναι μάμμη της κα-λής συμπεριφοράς, με άναγκάζει να σας άνακοινώσω ότι εύρίσκομαι εις την λυ-πηράν ανάγκην να μη συμμορφωθώ προς την κρατοίσαν συ ήθειαν της πληρωμής ένοικίων και ιδίας των

όφειλομένων. Μέχρι της αύγης έτρεφα την έλπίδα ότι θα ήμποροίσα να πανηγυρίσω την ήδραϊαν αυτήν ήμέραν, έξοφλών τα τρία ένοίκια. Χιμαι-ρα, φαντασία, πλάνη ! Ένώ έκοι ή συν επάνω εις το προσκέφαλον της άφροντισίας, ή κακοτυ-χία, άναγκη, έλ-η-νιστί, ή δυστυχία δια-σκόρπισε τάς έλπίδας μου. Αί εισπράξεις επί των όποιων ύπελόγισα — θέ-μου πόσον κακά πηγαί-νουν αί ύποθέσεις ! — δεν έπρογμυτοποιήθησαν, και από τό σημαντικά ποσά τα όποια έπρεπε να λά-βω, μόνον τρία φράγκα εισέπραξα έως τώρα, ό-ποια μου εδάνεισαν και ούτε καν σας προσέφερα.

Ημέραι ει ταχέστεραι φ' άνατελλουν διά την ήδραϊαν ήμων πατρίδα, άλλα και δι' έμέ. Μη άρι-φβάλλετε, περί τούτου, κύριε. Τότε, πτερά θα κάμω και θα έλθω να σας τό άναγγείλω, και ν' άποσύρω συνάμα από την Ιδιοκτησίαν σας τό πο-λύτιμα άντικείμενα τα ό-ποια έχω εγκαταλείψει και τα όποια θέτω υπό την προστασίαν ήμων και του νόμου όστις ά-παγορεύει την πώλησιν αυτών πρό της παρελεύ-σεως έτους, καθ' ήν πε-ρίπτωσιν θα ήθέλατε έ-πιχειρήσει διά να άπο-κτήσετε τό ποσόν με τό όποιον σας έχω πιστώσει εις τα βιβλία της έντιμότητος μου. Σας έπιστώ κυρίως την προσοχήν σας εις τό πιάνο μου, και την μεγάλην εικόνα εις την όποιαν είναι τοποθετημέ-νοι έξήντα βόστρυχοι των όποιων τα δι-άφορα χρώματα διατρέχουν όλόκληρον την κλίματα των άποκρώσεων της κόμης και οι όποιοι άπεσπάρθησαν από τό μέ-τωπον των Χαρίτων διά της ψαλλίδος του Έρωτος.

Δύνασθε δδεν, κύριε και Ιδιοκτήτα, να διαθέσετε την στέγην υπό την όποιαν κατοίκησα. Σας παραχωρώ την άδειαν διά της παρούσης μου ήτις φέρει την ύ-πογραφήν μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΩΝΑΡ

(ή συνέχεια εις τό επόμενον)

Ο Σωνάρ έστεινε μεγαλοπρεπώς την χείρα

ΟΥΤΕ ΕΝΑΣ ΠΑΠΑΣ !

Ανατολίτικες Ιστορίες

Είδα στον ύπνον μου ένα όνειρο από τό πιδ περίεργα, έλεγε μίαν ήμέραν ο Έλλην Πατριάρχης προς τον άρχιεπί-

νον της Κων'πόλεως.

Ονειρεύθηκα πως αί πύλαι του πα-ραδείσου είχαν μείνει από άπροσεξίαν του φύλακος μισοάνοιχτες και ένας πτω-χός Έβραϊός τα κατάφερε και τρύπωσε λαθραίως, εις τον ιερών τόπον. Άλλ' όταν οι έκλεκτοί του παραδείσου τον ά-νεκάλυψαν έδημιουργήθη μέγα σκάνδα-λον. Πώς όμως να έκδιώξουν την παρά-σакτον χωρίς θόρυβον και πρό παντός χωρίς βίαν που ; είνε

πράγμα άγνωστον και ά-παράδεκτον εις τον πα-ράδεισον ; Ο άγιος Πά-τρης έπειόησε γρήγορα ένα τέχνασμα. Τη αίτή-σει του ένας έμπορος με ένα ώραιον χαλί εις τον όμον του, έπέρασεν και ξαναπέρασεν έξω από την πύλην του παραδείσου διαλαλών εις όλους τους τόπους : «είκοσι λίρες ά-ξίζει τό παλαιόν περσι-κόν χαλί και τό δίνο μό-νον για σαράντα γρόσια!» Την πρώτην φοράν που ο Έβραϊός ήκουσε την φωνήν του έμπορου έστεινε τό άσπί του για ν' ά-σ-ση καλλίτερα, όταν ξανα-κούσθηκε ή φωνή του έμπορου διαλαλόντος τό βαρύτιμον έμπορεύμα του εις τόσον άευτελιστικήν τιμήν, ο Έβραϊός είχε κ' όλας σηκώθη και την τρίτην φοράν τό έβαλε σ'αυτό, έπλησίασε προς την πύλην του πα-ραδείσου, έπερ'μενε ν' άκουσθή έκ νέου ή φωνή του έμπορου μη τυχόν και είχε παρακούση και όταν την τετάρτην φοράν έβεβαίωθη ότι τό χαλί των είκοσι λιρών έπω-λείτο μόνο για όλίγα γρό-σια, άφησε και τον πα-ράδεισον και τό καλό του και ήλθε να διαπραγμα-τευθή με τον έμπορον, ένώ από πίσω του ο ά-γιος Πάτρις έκωφελείτο διά να κλειδώση τάς πύ-λεις του παραδείσου και να βάλη τον σύρτη.

Ο άρχιεπίσκοπος που ήκουεν έως τό-τε σιωπηλώς άνοιξε τό στόμα του και ειπε. — Πώς ; Έτελείωσεν έδω τό όνει-ρον σας μακαριώτατε ; Δεν έξο εις λοι-πόν, τό τέλος της Ιστορίας ; Όταν άγό-ρασε τό χαλί ο Έβραϊός που είχε νλυ-καθή από τον παράδεισον θέλησε ν' έα-ναγυρίσει. Έκτύπησε λοιπόν την θύραν

ΚΙ Η ΤΡΕΙΣ ΣΩΤΗΡΙΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— 159 —

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Ἀρρώστησα ὁ βαρειόμοιρος
ἐδῶ στὰ μαύρα ξένα
χλωμαίω καὶ μαραίνουμαι
καὶ λυώνω στὸ κρεβάτι.

Ξένοι γιατροὶ μὲ τριγυρνοῦν
καὶ ξένοι μαθητάδες
καὶ ἀνοίγουν τὰ κυτάπια τῶν
καὶ ἀνοίγουν τὰ χαρτιά τῶν

καὶ ψάχνουν τὴν ἀρρώστειά μου
γὶὰ νὰ βροῦν τὸ βοτάνι.
«Γιατροὶ μὴ ψάχνετε ἄδικα
καὶ πονοκεφαλᾶτε,

γιατ' ἡ ἀρρώστεια πούχω γώ
δὲν εἶναι στὰ χαρτιά σας»
ἀρρώστεια μου εἶν' ἡ ξενιτειὰ
καὶ γιατρικὸ ἡ πατριδᾶ.

Ἰωάννης Πολέμης

Ἡ ΠΑΝΤΡΕΙΑ

Τώρα θὰ βάλω πάλι ἀρχή,
τὴν τύχη μου νὰ βροῦω
γιατὶ μοῦ καταράστηκε
ἐτσι νὰ κατανήσω.

Ἡ τύχη μου μὲ πάντρεψε
καὶ μοῦβρε μιὰ γυναῖκα.
κι' ἂν τὴν ἐδεῖρω μιὰ φορὰ
μὲ δέρνει κείνη δέκα.

Κάθε ποῦ τὸ ἔρθη ἡ δρεξίς
μοῦ παίζει ἕνα χάστο,
πίνω καὶ γώ κροῖο νερό
καὶ πάει πίκρα κάτω.

Κάθε πρωὶ σὺν τ' αἴλογο
πρῶτα μὲ κοινοῦρώνει
καὶ μ' ἕνα σκοτεινίαν
μὲ διακοσμοῦν.

Κάθε πρωὶ σὺν τὸν καρφὸ
μοῦ κάνει ἕνα σασίρι
δὲν δὲν τὸ δυνάξονται
τοῦ Μπαρμπά οἱ γαϊδάροι.

Ἀπὸ τὸ ξύλο τὸ πολὺ
πάν νὰ ξεφωνήσω
νὰθε ἂν εἶμαι γαϊδάρης
ἤθελα νὰ ψοφήσω.

Ἐχει μου βάσανα πολλὰ
ποῦ δὲν τὰ νταγιαίξω
πίνει ξεκουρνιαζεται
ἐργὰ καὶ γώ σκουπίξω.

ΠΑΡΟΜΟΙΩΣΙ

Ὅπως ὁ βράχος ἄφανος
τὸ κύμα τὸ βαστάει
ποῦ πάνω τὴν χτυπάει
μὲ λύσσα φοβερή!

Ἔτσι ἡ δική μου ἡ καρδιά
ποῦ πόνος τὴν νεφρώνει
καὶ μέσα τὴν ριζώνει
θὰ μένη πὶὸ γερή!

Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος

ΣΤὸν ΤΑΦΟ

Σὺ τάφε εἶσαι κατοικίᾳ
στὸ ἄψυχο τὸ σώμ'·
καὶ σ' ἀγκυλιάζει μὲ χαρὰ
γιατὶ ξεχνᾷ τὴ λύπη

σβύνει τῆς πίκρας τῆς καρδιάς
στὸ μαῦρο σου τὸ γῶμα
καὶ βρῖσκει στὸ σ' οὐτάδι σου
τὴν ποθητὴ του λήθη!

Σὲ σὲ τὸ ἄψυχο κορμὶ
σβύνει τὰ δειρὰ του
καὶ τὰ τροπὰ του μυστικὰ
στὸ σκότος σου κομίζει

οὐ σένα τάφ'! δὲν θορνεί
ἡ δύστυχη καρδιά του
καὶ μὲς στὰ μαύρα στήθη του
πόνος δὲν πλημμυρίζει!

Σὺ τάφε γύνεις βάλαμο
σὲ στήθια πονεμένα
ὑπνὸν γαρίζεις συνεχῇ
ἐ θολωμένα μάτια

ἐσὼ σκορπίζεις ἡδονὴ
σὲ χεῖλη πικραμένα
καὶ στὴ καρδιά τὰ ποθητὰ
τῆς εὐτυχίας παλάτια!

Γ. Ὠγγός Δικαϊάκος

ὍΤΑΝ ΠΕΘΑΝΩ

Ἀργὰ ἢ γρήγορα θάρθῃ
μιὰ μέρα
ποῦ σὺν ἀνθρώπος κι' ἐγώ
θὲ νὰ πεθάνω

κι' ἂν δυστυχὴς ἔξῃ
ἐδῶ πέρα
εὐτυχισμένος θάμαι
κεῖ ἀπάνω.

Τὸ σπίτι μου λυπητερό
θλιμμένο
ἕνας θρηῖνος
ἀπὸ μέσα θ' ἀντηχῇ

σὲ βροῦ πένθος
θάναι βινδισμένο
θὰ δειχ' ἡ ὄψη του
πῶς λείπει μιὰ ψυχὴ.

Ἡ κάμαρά μου
ἀνῖα θὰ πένῃ
τὸ φόβο σ' ὅλους
θὲ νὰ προξενῇ

καὶ μιὰ λαμπάδα
θὰ λυγρὴν ἀναμμένη
κεῖ ποῦ βῆκε ἡ
ἡ πνοή μου ἡ στερνὴ.

Τὶς κρεμασμένες λάμπες,
μὲ κρέπια θὰ στολίζουν
κι' ὅλα ἐκεῖ μέσα θάναι
μαύρα ἐρημιά,

κι' ἄλλοι θὰ γελοῦν,
καὶ μόνο λίγοι θὰ δακρύζουν,
κι' ἄλλοι τὸ φέρετρό μου
θὰ καρφώνουν βιαστικά.

Μὰ γλήγορα ἡ πρώτη
μέρες θὰ περάσουν
θὰ περᾶσ' ἡ λύπη,
κ' ἡ ὥρα ἡ κακὴ.

κι' ὅσοι νεκρὸ μ' ἐκλαψαν
πάλι θὰ γελάσουν
κι' ἀπ' ὅλους ξεχασμένος
θάμαι πάνω κεῖ!

ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΙΡΓΚΑΝ

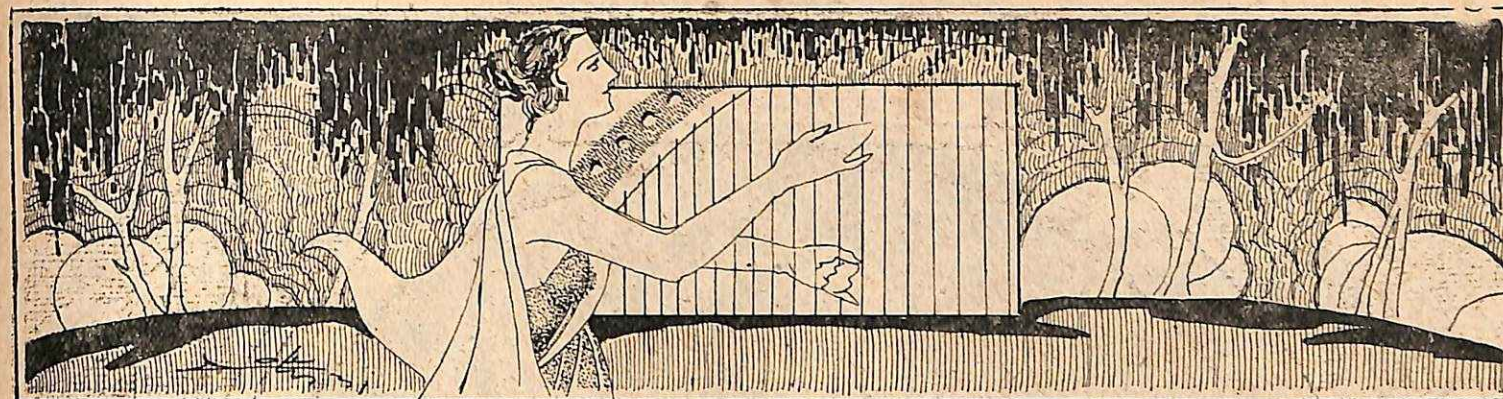
ΘΥΜΟΣ

Κ' ἐθύμωσες καὶ μοῦπες. «Κύοι!»
κ' ἐθύμωσα κ' εἶπα κ' ἐγώ. «Κυρία!»
— Ὅριστε πειὰ δὲν ὑποφύρεσθε ...
— Εἶνε καιρὸς νὰ πάψ' ἡ κωμωδία ...

Κι' ἀπάνω στὸ θυμὸ μας τὰ χαλάσαμε
Μὰ ἔλα ποῦ ὁ θυμὸς περνάει ...
Καὶ τώρα μετανοήσαμε κ' οἱ δύο μας
Μὰ τὴν ντροπὴ, τὸν ὄρκο ποὶς πατάει!

Κάνεις πῶς δὲν κυττᾷς κ' ἐμένα βλέπεις!
Μήπως κ' ἐγώ αὐτὸ δὲν κάνω τάχα;
Δὲν τὴν πατοῦμε τὴν ντροπὴ μικρὸ μὲν;
Κανένας δὲν θὰ ξέρη, ἐμεῖς μονάχα ...

Κλαύδιος Μαρκίνας

ΕΥΤΕΡΠΗ

ΚΛΕΙΟ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΟΥΣΑΣ

Ο ΠΕΡΙΚΛΗΣ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΛΥΚΑΒΗΤΟΥ
Βλέπε Ιωάννη "Εξωραϊσμοὶ Ἀθηνῶν"

